

VLAAMSE RAAD

BUITENGEWONE ZITTING 1995

Nr. 4

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

13 OKTOBER 1995

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	91
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	91
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.	99
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.	106
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	109
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	115
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	121
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	125
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.	132
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	137
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.	139
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.	140
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.	146
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	148
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	154
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.	154
REGISTER	156

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 29
van 29 september 1995
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN**

ME – Erkennen en stand wetenschappelijk onderzoek

In het decreet van 27 juni 1990 betreffende de oprichting van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH), wordt onder handicap het volgende verstaan: "elke langdurige en belangrijke beperking van de kansen tot sociale integratie van de persoon ten gevolge van een aantasting van de mentale, psychische, lichamelijke of zintuiglijke mogelijkheden".

Mensen die lijden aan de chronische ziekte ME onderkennen vaak en/of op bepaalde tijdstippen ernstige beperkingen van hun bekwaamheid om arbeidsprestaties te leveren. Fysieke inzinkingen doen zich permanent of geregeld voor. Bij langdurige concentratie hebben patiënten dikwijls problemen. De kwaal oefent een nefaste invloed uit op de fysieke en intellectuele mogelijkheden.

Op dit ogenblik is er in ons land nog weinig of geen wetenschappelijk onderzoek gedaan naar deze ziekte, laat staan dat een efficiënte therapie werd uitgewerkt.

De wetgeving op de ziekte- en invaliditeitsverzekering loopt evenzeer achter, onder meer inzake de erkenning als invalide.

1. Wat is de stand van het wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot ME? Zijn er opdrachten gegeven, zo ja welke en aan wie?
2. Vallen personen die lijden aan ME onder toepassing van het decreet van 27 juni 1990? Zoniet, heeft de minister dan al maatregelen genomen om het toepassingsgebied uit te breiden?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Welzijn en Gezin, aan wie deze vraag eveneens werd gesteld.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

**Vraag nr. 25
van 14 september 1995
van mevrouw LYDIA MAXIMUS**

Contractueel schoolonderhoud – Loopbaanonderbreking

De toewijzing van dotaties voor het beheer van de scholen heeft, zoals ook de bedoeling was, tot gevolg dat de schoolhoofden op een zo rationeel mogelijke manier omspringen met de hun toegewezen middelen.

Zo is in vele scholen de gewoonte gegroeid het contractueel onderhoudspersoneel tijdens de periode juli-augustus naar de werkloosheid te verwijzen. Los van de vaststelling dat op die wijze een besparing op het budget-onderwijs wordt gerealiseerd ten koste van de sociale zekerheid, heeft deze regeling, naar men mij verklaart, ook tot gevolg dat deze arbeidskrachten nooit in aanmerking kunnen komen voor loopbaanonderbreking, daar ze minstens één jaar bij dezelfde werkgever moeten werken.

Tenzij er een onjuiste toepassing wordt gemaakt van de ter zake geldende reglementering, wordt geen rekening gehouden met het feit dat die werknemers steeds bij dezelfde werkgever werken, met een onderbreking gedurende de vakantieperiode. Dit kan zeker niet de bedoeling zijn geweest, daar de loopbaanonderbreking door de regering wordt beschouwd als één van de middelen om aan arbeidsherverdeling te doen.

Als in dergelijke gevallen loopbaanonderbreking wordt geweigerd, is dat dan in overeenstemming met de beleidsdoelstellingen inzake arbeidsherverdeling en, met name, met de reglementering ter zake?

Heeft de minister al maatregelen getroffen om zulke lacunes ongedaan te maken?

Antwoord

Uit de context van de vraag mag worden afgeleid dat deze zich beperkt tot het gemeenschapsonderwijs. De toepassing van de principes, hierna uiteengezet, beperken zich uiteraard niet tot dit onderwijs alleen.

1. Het contractueel personeel van de onderwijsinstellingen van het gemeenschapsonderwijs is onderworpen aan de wet van 3 juli 1978 en afgeleide regelgevingen, die federale materies zijn.
2. De personeelsleden die in de instellingen van het gemeenschapsonderwijs zijn aangeworven met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kunnen tijdens de maanden juli en augustus schorsing van hun arbeidsovereenkomst verkrijgen, bijvoorbeeld wegens jaarlijkse vakantie, of op grond van een overeenkomst tussen werkgever en werknemer (conventionele schorsing).

Dergelijke schorsingen leiden in principe niet tot een recht op werkloosheidsvergoeding. Anderzijds geven schorsingen van de arbeidsovereenkomst ook geen aanleiding tot anciënniteitsverlies. De periode van schorsing van de arbeidsovereenkomst is dus in juridische zin geen onderbreking van de diensten van de werknemer.

Voor de personeelsleden die zijn aangeworven met een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (bijvoorbeeld tot 30 juni) en na verloop van een bepaalde tijd (bijvoorbeeld op 1 september) opnieuw aangeworven worden met een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, is er in juridische zin wel een onderbreking van de diensten van de werknemer. Het gaat hier immers over twee afzonderlijke niet-openvolgende arbeidsovereenkomsten. In dit geval geeft de periode tussen het einde van de eerste en het begin van de tweede arbeidsovereenkomst, in principe wel recht op werkloosheidsvergoeding.

3. De personeelsleden die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden, kunnen op grond van de herstellwet van 22 januari 1985, zoals gewijzigd, een loopbaanonderbreking met onderbrekingsuitkeringen verkrijgen onder de voorwaarden gesteld in het koninklijk besluit van 2 januari 1991, zoals gewijzigd. Overeenkomstig artikel 3, 1 van dit besluit kunnen de werknemers in het kader van loopbaanonderbreking de uitvoering van hun arbeidsovereenkomst volledig schorsen, op voorwaarde dat zij gedurende een periode van twaalf maanden, te rekenen van datum tot datum, die de aanvraag van de schorsing onmiddellijk voorafgaat, in dienst zijn geweest bij dezelfde onderneming.

Een personeelslid dat niet voor een ononderbroken periode van minstens 12 maanden onder arbeidsovereenkomst is geweest bij dezelfde werkgever, kan dus geen aanspraak maken op een schorsing van zijn arbeidsovereenkomst in het kader van een onderbreking van zijn beroepsloopbaan bij de betrokken werkgever.

4. De vraag of de huidige federale regelgeving inzake loopbaanonderbreking in overeenstemming is met de federale beleidsdoelstellingen inzake arbeidsherverdeling, moet worden beantwoord door het federale beleidsniveau. Eventuele maatregelen dienen uiteraard door hetzelfde beleidsniveau te worden genomen, hoewel de effectieve weerslag ervan zich ook ten dele uitstrekt tot het domein van het onderwijs. In dit verband dient de aandacht erop gevestigd dat de statutaire tijdelijke personeelsleden van het onderwijs, op grond van het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991, in uitvoering van het koninklijk besluit van 12 augustus 1991, geen beroep kunnen doen op het stelsel van loopbaanonderbreking dat van toepassing is op de statutaire personeelsleden van het onderwijs.

Het is mijns inziens ook niet aangewezen de reglementering inzake loopbaanonderbreking voor contractueel personeel aan te passen in de zin zoals voorgesteld door het Vlaams parlementslid. Het afsluiten van niet-openvolgende arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur heeft immers in vele

gevallen tot doel de "dalperiode" juli-augustus op een rationele manier te overbruggen, zonder de werknemers op sociaal vlak in moeilijkheden te brengen. Het toestaan van loopbaanonderbreking aan personeelsleden die minder dan twaalf maanden bij dezelfde werkgever in dienst zijn geweest, zou in de praktijk weinig zinvol zijn, gelet op de korte periodes waarin de werknemer onder arbeidsovereenkomst is en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden bij de aanwerving en zinvolle tewerkstelling van vervangers.

**Vraag nr. 27
van 18 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

11 juli – Sluitingsdag

Naar verluidt hebben heel wat scholen de onderrichting dat 11 juli de decretaal vastgelegde feestdag van de Vlaamse Gemeenschap is, naast zich neergelegd. Heel wat onderwijsinstellingen hebben die dag hun deuren niet gesloten.

Welke maatregelen heeft de minister genomen opdat dit zich in de toekomst niet meer zou voordoen ?

Antwoord

Tot nu toe valt de zomervakantie van 1 juli tot 31 augustus voor de onderwijsinstellingen (basis-, secundair, deeltijds onderwijs en sociale promotie) door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerd, erkend of gesubsidieerd.

Het is duidelijk dat de leerlingen gedurende deze vakantieperiode niet op school aanwezig moeten zijn (artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 april 1991 betreffende de organisatie van het schooljaar).

In de omzendbrief van 6 juni 1994 (OND/I/4.1 MB) worden de scholen opgeroepen om op 11 juli geen verplichte activiteiten te organiseren zodat zij op die dag gesloten kunnen blijven.

De bedoeling hiervan was het aansporen van de scholen hun personeelsleden op die dag vrijaf te geven.

Voor de meeste personeelscategorieën (onder andere het onderwijzend personeel) situeert 11 juli zich in hun wettelijke bepaalde verlofperiode. Om 11 juli echter als een verplichte verlofdag voor alle personeelsleden van de Vlaamse onderwijsinstellingen op te leggen, zullen eerst een aantal reglementeringen betreffende de verlofregeling voor sommige personeelscategorieën in het onderwijs moeten worden aangepast : het KB van 8 december 1967 voor wat de vakantieregeling van het administratief, meesters-, vak- en dienstpersoneel betreft en het KB van 19 mei 1981 voor wat de vakantieregeling van het technisch onderwijs van de PMS-centra betreft.

Voor de hogescholen moet verwezen worden naar artikel 42 en 69 van het decreet van 13 juli 1994 waarin wordt gesteld dat de hogeschool zelf de vakantieregeling van haar studenten en haar personeel bepaalt.

Vraag nr. 28
van 18 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Scholen faciliteitengemeenten – Lerarenkorps

Begin dit jaar pleitten de scholen van gemeenten met taalfaciliteiten, met name Mesen, Spiere-Helkijn en Bever, voor een verruiming van hun lerarenkorps. Dit zou te maken hebben met het belangrijk aantal kinderen van niet-homogeen Nederlandstalige ouders.

Kan de minister mij meedelen of met dit nieuwe schooljaar op dit verzoek werd ingegaan ?

Antwoord

Voor het schooljaar 1995-1996 werd niet ingegaan op een verruiming van het lerarenkorps van de scholen in de faciliteitengemeenten Mesen, Spiere-Helkijn en Bever.

Een werkgroep, waaraan een vertegenwoordiging van het departement Onderwijs deelnam, heeft zijn onderzoek met betrekking tot onder andere de onderwijssituatie in de Vlaamse rand rond Brussel beëindigd. De problematiek in deze regio heeft zeker raakvlakken met deze uit de taalgrensgemeenten. Eén van de doelstellingen is immers een versterking van de Vlaamse identiteit in de betrokken regio. Een rapportering van dit onderzoek zal eerstdaags plaatsvinden. Uit dit rapport zullen zeker een aantal beleidssuggesties naar voren komen.

In het kader van het onderwijsvoorrangsbeleid zijn taalprogramma's ontwikkeld met het oog op het taalonderricht voor migranten. Deze methodes kunnen eventueel aangewend worden om de taalvaardigheid te verbeteren van autochtone kinderen die onvoldoende Nederlands kennen.

Indien taalachterstand tevens aanleiding geeft tot ontwikkelings- en leerproblemen, kan bij de overgang van kleuter- naar basisonderwijs in het kader van zorgverbreding een extra-lestijdenpakket door de school verkregen worden, indien een actieplan wordt voorgelegd en indien aan al de andere voorwaarden inzake zorgverbreding wordt voldaan.

Vraag nr. 29
van 19 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Atheneum Moeskroen – Nederlandstalige afdeling

Kan de minister mij meedelen of er tijdens het schooljaar 1994/95 nog leerlingen les volgden aan de Nederlandstalige afdeling van het Koninklijk Technisch Atheneum te Moeskroen ?

Zo niet, betekent dit dan dat deze afdeling werd opgedoekt ?

Antwoord

Vanaf het schooljaar 1994-1995 werden geen leerlingen meer ingeschreven in de Nederlandstalige afdeling van

het Koninklijk Technisch Atheneum Moeskroen. Deze afdeling werd opgeheven.

Vraag nr. 30
van 20 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vrouwen – Gelijke kansen

Vrouwen zijn goed aanwezig op de arbeidsmarkt als geheel. In leidende functies komen ze echter minder voor. Het is nochtans belangrijk ook hier vrouwen aan te treffen, wegens de voorbeeldfunctie.

1. Hoeveel mannen/vrouwen werken er op het kabinet van de minister en welke functies vervullen ze ?
2. Bestaan er, voor de administratieve diensten die onder de bevoegdheid van de minister vallen, gegevens inzake de verhouding mannen/vrouwen op de verschillende niveaus ? Waar kunnen die gegevens eventueel worden aangetroffen ?
3. Werden er in die diensten werkgroepen of personen aangewezen voor de opvolging van het gelijke-kansenbeleid ? Zo ja, zijn er al acties gevoerd en wat was het resultaat ervan ? Zo neen, waarom niet en bestaan er concrete plannen ter zake ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.

Vraag nr. 31
van 21 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Diploma Franstalige school

Zoals de minister weet, opereert er in Voeren een Franstalige privé-school met verschillende filialen. Deze scholen worden niet langer gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap en ontsnappen dus ook aan haar toezicht. Naar verluidt wordt er geen of onvoldoende Nederlands onderwezen en wordt er anderzijds aan regelrechte indoctrinatie gedaan.

Kan de minister mij meedelen of de door deze privé-school uitgereikte diploma's rechtsgeldig zijn ?

Kunnen leerlingen met het diploma van deze Retour à Liège-school zich inschrijven in het middelbaar onderwijs in Vlaanderen ?

Antwoord

Deze Retour à Liège-school kan geen getuigschriften van basisonderwijs uitreiken, daar het hier geen inrichting voor lager onderwijs betreft die door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerd, gesubsidieerd of erkend wordt.

Uitsluitend scholen die, overeenkomstig de bepalingen van de schoolpactwet van 29 mei 1959, worden gefinancierd, gesubsidieerd of erkend, zijn gemachtigd om aan hun regelmatige leerlingen de officiële studiebewijzen toe te kennen.

Privé-scholen, zoals de Retour à Liège-school, kunnen geen rechtsgeldige studiebewijzen afleveren vermits ze niet ressorteren onder de onderwijswetgeving.

De toelatingsvoorwaarden tot het voltijds secundair onderwijs zijn vastgelegd bij besluit van de Vlaamse regering van 13 maart 1991.

De toelating als regelmatig leerling op basis van een studiebewijs behaald in een onderliggend leerjaar, is slechts mogelijk voor zover het een officieel diploma, getuigschrift of attest betreft.

Bijgevolg kunnen leerlingen komende van bovenvermelde privé-school zich niet regelmatig inschrijven in het Vlaams gefinancierd, gesubsidieerd of erkend secundair onderwijs, tenzij op basis van leeftijd in het eerste leerjaar B of het eerste leerjaar van de tweede graad beroepssecundair onderwijs.

Een inschrijving als vrije leerling daarentegen is aan geen overheidsbepalingen onderworpen.

Uitsluitend de inrichtende macht of directie van de school beslist hierover, wetende dat voor een dergelijke leerling geen financiering of betoelaging kan plaats vinden en geen officiële studiebewijzen mogen worden afgeleverd.

In dit verband is de examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap voor het voltijds secundair onderwijs belangrijk die, als alternatief voor het gewone schoolcircuit, proeven inricht met het oog op het verwerven van getuigschriften van de eerste en tweede graad en diploma's van het secundair onderwijs.

Vraag nr. 32
van 22 september 1995
van de heer JEAN-MARIE BOGAERT

Vakantiespreiding – Evaluatie en conclusies

De vakantiespreiding tijdens de paasvakantie 1995 heeft opnieuw geleid tot sterke reacties bij de tegenstanders in kringen van horeca-uitbaters, vooral aan de Vlaamse kust.

Deze reacties zijn te begrijpen : de uitbaters van horeca-zaken moeten voor een periode van drie weken personeel aanwerven, maar anderzijds kunnen zij slechts rekenen op een voldoende klantenbezetting tijdens één week, uiteraard de middenweek, als zowel Vlamingen als Walen vakantie genieten.

In het derde nummer van 1995 van het tijdschrift West-Vlaanderen Werkt, zegt het Westvlaams Economisch Studiebureau dat vakantiespreiding inderdaad slechts zinvol is als de volle capaciteitsbezetting wordt benaderd. Anderzijds pleit het WES wél voor vakantiespreiding in de zomermaanden. Dit standpunt groeide uit een toenemende bezorgdheid voor de nadelige gevolgen van een te sterke concentratie van de hoofdvakanties.

1. Hoe heeft de minister de vakantiespreiding tijdens de paasvakantie 1995 geëvalueerd ?
2. Zijn er op basis daarvan al beslissingen genomen voor de kerstvakantie en de paasvakantie 1996 ? Bestaat er daarover occasioneel of stelselmatig overleg met de regering van de Franse Gemeenschap, van het Waals Gewest, met de betrokken toeristische sectoren middenstand en horeca, onder meer van de Vlaamse kust ?
3. Zijn er al beslissingen genomen inzake vakantie-spreiding voor de volgende zomervakantie ? Zo ja, zijn die vooraf voor advies voorgelegd aan de voor deze materie bevoegde collega's van de minister op regionaal en federaal niveau, of aan de betrokken toeristische sectoren ? Zo neen, is er zo'n advies-procedure gepland ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

De vakantieregeling in het onderwijs in de Vlaamse Gemeenschap wordt geregeld in het besluit van de Vlaamse regering van 17 april 1991 tot organisatie van het schooljaar in het basis- en secundair onderwijs, in het deeltijds onderwijs en in het onderwijs voor sociale promotie georganiseerd, erkend of gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap.

Aan de hand van de bepalingen die in dit besluit zijn opgenomen, kan in principe de schoolkalender voor alle komende schooljaren worden vastgelegd.

Bij de totstandkoming van bovenvermeld besluit werden volgende verenigingen en organisaties geraadpleegd : de overkoepelende en representatieve ouderverenigingen, het Commissariaat-generaal voor Toerisme, de Sociaal-Economische Raad voor Vlaanderen, de vakverenigingen.

Praktisch-organisatorisch evenals pedagogisch is het niet wenselijk en zeker niet de bedoeling om elk schooljaar van dit besluit af te wijken of het te herzien.

Toen in het schooljaar 1994-1995 de Franse Gemeenschap besloot – zonder voorafgaandelijk overleg met de andere twee gemeenschappen – om de paasvakantie niet gelijklopend te organiseren met de scholen in de Vlaamse Gemeenschap, kwamen er allerlei negatieve reacties vanuit verschillende hoeken. Deze vakantiespreiding zorgt immers voor moeilijkheden in taalgemengde gezinnen met kinderen die schoollopen in instellingen met verschillende vakantieregelingen. Een ander aspect van de problematiek is de gemeentelijke jeugdopvang tijdens schoolvakanties. Wegens de lange duur van de periodes vloeien hier hogere kosten uit voort voor de rand- en taalgrensgemeenten.

Ook het organiseren van taaluitwisselingsprogramma's komt in het gedrang indien de vakantieperiodes niet of gedeeltelijk samenvallen.

De Franse Gemeenschap heeft dan ook voor het huidige schooljaar geopteerd om de paasvakantie gedeelte-

lijk te laten samenvallen met de vakantie in de Vlaamse Gemeenschap.

Alhoewel de vakantieregeling in het onderwijs een specifieke gemeenschapsbevoegdheid uitmaakt, is een grondig overleg tussen de drie gemeenschappen, met hun autonomie als uitgangspunt, wenselijk bij elke geplande wijziging.

Zoals blijkt uit de totstandkomingsprocedure bij het bovenvermeld besluit van 17 april 1991, kregen alle geledingen van de maatschappij de mogelijkheid hun advies uit te brengen. Deze procedure zal eveneens in de toekomst worden toegepast.

Bij een eventuele wijziging van de vakantieregeling zijn het toch op de eerste plaats de pedagogische implicaties en het standpunt van de betrokken partijen (leerlingen, ouders en personeelsleden in het onderwijs), waarmee rekening zal worden gehouden.

De vakantieregeling voor het schooljaar 1995-1996 blijft gebaseerd op de regeling in het besluit van 17 april 1991, namelijk de kerstvakantie van 23 december tot 7 januari en de paasvakantie van 1 tot 16 april.

Vraag nr. 33
van 25 september 1995
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Schoolschriften – Bewaarplicht

Kan de minister mij meedelen wat de geldende reglementering is inzake het bijhouden van schoolschriften voor het lager en het middelbaar onderwijs ?

Hoeveel jaar ?

Alle schoolschriften ?

Wat is de motivering voor deze bewaarplicht ?

Antwoord

De geldende reglementering voor het lager onderwijs bepaalt niet dat schoolschriften moeten worden bijhouden.

Voor het secundair onderwijs is er de omzendbrief ref. S.O.Z.(91)7 dd. 3 mei 1991, gericht aan de inrichtende machten en scholen voor voltijds secundair onderwijs. Hierin zijn onderrichtingen opgenomen rond het bewaren van leerlingendocumenten. De hierna volgende tekst is een citaat uit deze omzendbrief.

Teneinde de onderwijsinspectie inzicht te verschaffen in de wijze waarop het onderwijsproces in een onderwijsinstelling evolueert en in het studiepeil dat wordt bereikt, dienen onder meer documenten ter beschikking te worden gesteld die verwijzen naar de uitvoering van de goedgekeurde leerplannen.

In dit verband moeten de onderwijsinstellingen met betrekking tot alle regelmatige leerlingen bewaren :

1. alle bescheiden inzake evaluatiebeurten die de basis hebben gevormd voor de studiebekrachtiging (kopijen van schriftelijke examens en proeven, evenals de opgaven van mondelinge examens en

proeven, afgenomen in de loop of op het einde van het schooljaar) ; onder "proeven" wordt ook begrepen : de kwalificatieproef of de geïntegreerde proef ;

2. de klasagenda's.

Daarenboven moeten de onderwijsinstellingen ook per structuuronderdeel (dit wil zeggen per leerjaar en studierichting) de schriften, huistaken en werkstukken van drie regelmatige leerlingen naar keuze, bewaren ; in plaats van deze werkstukken mag het ook gaan om de eventuele model-werkstukken.

Deze schriften, huistaken en werkstukken dienen niet noodzakelijk fysiek op school te worden bewaard. Voor zover de onderwijsinstelling en de ouders/leerlingen onderling afspreken, mogen de leerlingen bedoelde bescheiden ook zelf bewaren, met dien verstande dat ze onmiddellijk ter beschikking van de school worden gesteld, indien deze in het kader van een overheidsinspectie erom verzoekt.

Als bewaartermijn wordt twee jaar vooropgesteld : het lopende en het voorafgaande schooljaar.

Vraag nr. 34
van 27 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Franstalig onderwijs Brusselse randgemeenten – Kostprijs

Ik zou het op prijs stellen voor het afgelopen schooljaar te vernemen hoeveel de totale uitgekeerde weddetoelagen per gemeente bedroeg voor het Franstalig onderwijs in de zes randgemeenten rond Brussel en in Ronse.

Daarnaast vernam ik graag wat er aan werkings- en uitrustingsstoelagen werd uitgekeerd.

Hoe hoog lag de kostprijs per leerling van het lager en middelbaar onderwijs ?

Hoeveel leerlingen waren er in het Franstalig onderwijs per faciliteitengemeente in Vlaanderen ?

Antwoord

Gezien de aard en de hoeveelheid aan op te vragen gegevens is het momenteel nog niet mogelijk al een volledig antwoord te geven op door het Vlaams parlements lid gestelde vraag. Zodra alle gevraagde gegevens in mijn bezit zijn, zal een antwoord ten gronde worden verstrekt.

Vraag nr. 35
van 27 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Werkaanbiedingen – Leeftijdsgrens

Voor te begeven betrekkingen wordt geregeld een leeftijdsgrens gesteld.

Bij OCMW-vacatures bijvoorbeeld wordt die leeftijdsgrens dikwijls op 35 à 40 jaar gelegd.

In een tijd als deze, met werkloosheid, tijdelijke contracten, interimarbeid ..., ligt die grens wel erg laag.

Ook personen die na een onderbreking op de arbeidsmarkt willen herintreden, krijgen het op die manier wel erg moeilijk.

Graag had ik van de minister vernomen of openbare besturen, openbare diensten en VZW's die van openbare instellingen afhangen, autonoom die leeftijdsgrenzen mogen bepalen.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn en de heer Theo Kelchermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de Vlaamse wetenschappelijke instellingen en de Vlaamse openbare instellingen wordt een leeftijdsgrens bij aanwerving opgelegd door het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren, die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de gemeenschaps- en gewestregeringen en van de colleges van de gemeenschappelijke gemeenschapscommissie en van de Franse gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, kortweg APKB genoemd.

Artikel 11, § 1, 1° van het APKB bepaalt dat men, om als ambtenaar te worden aangeworven, de leeftijd van vijftig jaar niet mag hebben bereikt. Artikel 13 van het APKB bepaalt dat bijzondere aanwervingsvoorwaarden kunnen worden opgelegd, wanneer de aard van de ambten het vereist. Zij worden bepaald na overleg met de vaste-wervingssecretaris.

Deze leeftijdsgrens dient via de autonome regelgeving gerespecteerd te worden in de diverse personeelsstatuten.

Wat het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betreft, werd de leeftijdsgrens van artikel 11, § 1, 1° van het APKB overgenomen in artikel VI 2, § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel, Vlaams personeelsstatuut genoemd. Artikel VI 3, § 1 van het Vlaams personeelsstatuut voegt hieraan toe dat de stagiair, de ambtenaar en het contractuele personeelslid van deze leeftijdseis worden vrijgesteld, voor zover zij vóór de leeftijd van vijftig jaar in dienst getreden zijn van het ministerie.

Krachtens artikel VI 4, § 1 van het Vlaams personeelsstatuut kan in overeenstemming met de aard van het ambt en op basis van de functiebeschrijving en het competentieprofiel, een leeftijdsgrens beneden vijftig jaar en/of een minimumleeftijd opgelegd worden. De verlaging van de leeftijdsgrens beneden de vijftig jaar is dus eerder uitzonderlijk en telkens functioneel verantwoord.

Het personeelsstatuut van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen is momenteel nog in de overlegfase, maar in het ontwerp zal niet worden afgeweken van de principes van het APKB.

De Vlaamse openbare instellingen hebben elk hun eigen personeelsstatuut. Voor vragen met betrekking tot de leeftijdsvoorwaarden in deze instellingen verwijs ik het parlementslid naar de hiervoor bevoegde Vlaamse ministers.

Wat de aanwervingsvoorwaarden bij de OCMW's betreft, verwijs ik naar het antwoord dat zal gegeven worden door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Vraag nr. 36 van 27 september 1995 van de heer JEAN-MARIE BOGAERT

Deeltijds kunstonderwijs – Lestijden en bevorderingen

Het decreet betreffende het onderwijs van 31 juli 1990, omvat voor het deeltijds kunstonderwijs (DKO), richting muziek, woord en dans, de volgende prestatieregeling voor het ambt van leraar :

- lagere en middelbare graad: 22 uur per week ;
- hogere graad : 20 uur per week ;
- 1 lestijd = 60 minuten.

Voor de leerkrachten DKO, richting beeldende kunsten, is er dezelfde prestatieregeling, maar een lestijd duurt 10 minuten minder.

1. Waarom moeten de leerkrachten van het DKO – muziek, woord en dans een lestijd van 60 minuten presteren, terwijl collega's uit de richting beeldende kunsten een lestijd hebben van 50 minuten ? Dit is 4 uur en 20 minuten meer per week, bij dezelfde loonschalen ! Voor de leerkrachten van de klassikale vakken, die vaak tot 30 leerlingen in hun klas hebben, is dit een onaantvaardbare situatie.
2. Waarom kunnen leerkrachten met het diploma van niveau 1 niet deelnemen aan het examen voor het ambt van directeur ?

Het ambt – onderwijzend personeel is een bevorderingsambt. Om in aanmerking te kunnen komen voor het ambt van directeur, moet men in het bezit zijn van een hoger diploma instrument en/of van een eerste prijs – fuga (niveau 2), enzovoort.

Daar de meeste oudere vastbenoemde leerkrachten niet over een dergelijk diploma beschikken, is dit toch een onredelijke beperking van de term "bevordering" ?

Antwoord

1. Bij de hervorming van het deeltijds kunstonderwijs in 1990 werd ervoor geopteerd de duur van een lestijd in de studierichtingen muziek-woordkunst-dans zoals in het verleden op 60 minuten te behouden en niet op 50 minuten te brengen. In de studierichtingen muziek-woordkunst-dans wordt voornamelijk "groepsgericht individueel onderwijs" gegeven. In deze vakken geldt een maximum groepeeringsnorm van vier leerlingen ; d.w.z. vier leerlingen krijgen in een lestijd opeenvolgend individueel onderricht in aanwezigheid van hun klasgenoten. Deze onderwijsvorm zou niet te rijmen zijn met een lestijd van 50

minuten. Omwille van de eenvormigheid binnen één instelling voor muziek-woordkunst-dans, bleef ook voor de klassikale vakken de duur van de les-tijd op 60 minuten behouden.

- De vereiste bekwaamheidsbewijzen voor het ambt van directeur in een instelling voor deeltijds kunst-onderwijs muziek-woordkunst-dans met een hogere graad, zijn in overeenstemming met die voor de gespecialiseerde KSO-instellingen van het secundair onderwijs met volledig leerplan. De stelsels van vereiste bekwaamheidsbewijzen kwamen tot stand op grond van de voorstellen van een deskundige werkgroep van inspectie, administratie, vertegenwoordigers van de inrichtende machten en de representatieve vakverenigingen. Voor het ambt van directeur moet het niveau van het basisdiploma ten minste hoger kunstonderwijs van de tweede graad zijn ; het is evident dat in het deeltijds kunstonderwijs ook de diploma's werden opgenomen van de oude structuur (uitsluitend artistieke vorming), voor zover deze gelijkgesteld zijn met diploma's van hoger kunstonderwijs van de tweede of derde graad. Deze diploma's konden in het verleden steeds behaald worden in de Koninklijke Conservatoria.

Vraag nr. 37
van 28 september 1995
van de heer JORIS VAN HAUTHEM

Spijbelen – Optreden schooldirecties

Een onderzoek van een werkgroep van PMS-medewerkers omtrent spijbelen, levert uiterst verontrustende resultaten op. Uit de enquête blijkt dat spijbelen in 92 percent van de gevallen niet door de school werd ontdekt. De scholen oefenen dus duidelijk onvoldoende controles uit. Vele gevallen van spijbelen worden achteraf gewettigd met valse doktersattesten. Dikwijls gebeurt dit met medeweten en stilzwijgende goedkeuring van de scholen. Zelfs maanden na de feiten worden afwezigheden nog gewettigd met doktersattesten "met terugwerkende kracht". In sommige scholen worden in mei (!) lijsten uitgehangen van leerlingen die nog attesten moeten binnenbrengen voor afwezigheden van het voorbije schooljaar. Hier werkt de school dus duidelijk mee aan schriftvervalsing.

- Welke maatregelen werden reeds genomen om de scholen te dwingen onwettige afwezigheden snel en accuraat te melden ?
- Binnen welke termijn na de afwezigheid moeten doktersattesten ingeleverd worden ? Is het aanvaardbaar dat afwezigheden pas weken of maanden na feiten worden geregulariseerd door middel van doktersattesten ? Welke periode wordt nog door de inspectie als aanvaardbaar beschouwd ? Hoeveel misbruiken werden door de inspectie vastgesteld ? Welke sancties werden genomen tegen de scholen in kwestie ?
- Als een leerling op spijbelen wordt betrapt (bv. door de politie) en het blijkt dat de school deze onwettige afwezigheid niet had geregistreerd, welke sancties worden dan getroffen ?

- De uitbetaling van kinderbijslag voor schoolplichtige kinderen is in principe afhankelijk van het regelmatig volgen van de lessen. In hoeveel gevallen leidde het niet regelmatig volgen van de lessen tot niet-uitbetaling van kinderbijslagen ?
- Als scholen vaststellen dat bepaalde artsen systematisch attesten uitschrijven ten behoeve van spijbelaars, hebben deze scholen dan het recht de attesten van deze artsen te weigeren ?

Antwoord

Vraag 1. Welke maatregelen zijn genomen om scholen te dwingen onwettige afwezigheden snel en accuraat te melden ?

Recentelijk zijn ter zake geen maatregelen genomen. Nog steeds gelden de regels omschreven in de gecoördineerde wetten op het lager onderwijs. Daarin is bepaald dat de ongewettigde afwezigheden maandelijks doorgegeven worden aan de kantonale inspectie (ondertussen de inspectie Basisonderwijs). Sommige scholen doen dit nog ; andere niet. In elk geval kan melding alleen leiden tot een tussenkomst van de inspectie bij de ouders. Bij een onbevredigend resultaat kan die enkel het dossier doorgeven aan het parket, dat vaak seponeert.

Omdat getwijfeld wordt aan de opportuniteit en omdat de efficiëntie van deze démarche sterk gerelativeerd moet worden, worden scholen hierop niet aangesproken.

Op dit ogenblik is deze zaak echter wel een zorg. In Brussel loopt er sinds schooljaar 1994-1995 een experiment ter voorbereiding van een nieuwe regelgeving ter zake. De controle op ongewettigde afwezigheden moet inderdaad beter gebeuren.

Vraag 2. S.O. 25 maart 1993 stelt voor het secundair onderwijs dat de medische attesten ingeleverd moeten zijn op het secretariaat : tien kalenderdagen, verlofdagen niet meegerekend, na de aanvang van de afwezigheid. Dit geldt overigens voor alle verantwoordingsstukken die vereist zijn voor het wettigen van afwezigheden.

In het basisonderwijs is de termijn niet vastgesteld ; er worden hier ook meer afwezigheden wegens ziekte aanvaard zonder medisch attest.

De vraag naar de termijn die aanvaardbaar is voor de inspectie is hier niet aan de orde. Voor de beide niveaus geldt dat de controle op het aanwezig zijn van verantwoordingsstukken een bevoegdheid is van de verificatiediensten. Zij gebeurt naar aanleiding van de controles van de leerlingenaantallen.

Of er misbruiken zijn en hoeveel is tot op dit moment niet systematisch onderzocht. De sanctie die kan genomen worden is de leerling voor wie er geen verantwoordingsstukken aanwezig zijn in de school, niet mee te tellen voor de subsidiëring. Dit gebeurt ook, maar de omvang van het fenomeen is niet bekend.

Ook hier is er terechte reden tot ongerustheid. Bij onderzoek in de marge van het experiment in Brussel

komt steeds meer aan het licht hoe afwezigheidsproblemen van leerlingen "administratief" opgelost worden. Medische attesten achteraf spelen daarin een niet onbelangrijke rol en de actuele regelgeving, die geen ongewettigde afwezigheden toelaat, lijkt die praktijk te bevorderen. In een beperkt aantal Brusselse secundaire scholen worden nieuwe modaliteiten van regelgeving verkend, in overleg met de verantwoordelijke-administratieve diensten. Binnen de administratie is er een consensus over een nieuw reglementair kader voor de aanpak van deze problematiek, dat mij eerlang ter goedkeuring zal worden voorgelegd.

Wat vraag 3 betreft, hoe de scholen worden bestraft die betrachte spijbelaars niet blijken geregistreerd te hebben, kan ik weinig inbrengen. Er is geen dagelijkse controle van de scholen op de registratie én in de huidige stand van de regelgeving is er voor spijbelen alleen een sanctie voor de ouders of hun vervangers. Om de problematiek ten gronde te kunnen aanpakken en alle betrokkenen hun verantwoordelijkheid te doen nemen, zal een grondige wijziging van de leerplichtcontrole nodig zijn en het is de bedoeling ze in een experimentele context verder voor te bereiden.

Op vraag 4 naar de omvang van de groep aan wie de uitbetaling van de kinderbijslag is geweigerd wegens onregelmatig schoolbezoek, kan ik niet antwoorden. Deze vraag zou moeten worden gesteld aan de verantwoordelijke federale minister. Zelf wil ik deze aanpak van het spijbelprobleem niet promoten. We lopen het risico met deze aanpak de jongeren met vaak de meeste moeilijkheden op school (én hun ouders) nogmaals te treffen. Afwezigheden op school verwijzen in grote mate naar andere zaken : persoonlijke of gezinsproblemen, moeilijkheden op school, omstandigheden ..., om er maar een paar te noemen. Onze aanpak in het experiment in Brussel verwijst naar preventie door goede zorg op school in de eerste plaats en samenwerking tussen de school en onze eigen welzijnsinstantie (het PMS-centrum) en andere welzijnsvoorzieningen.

Het weigeren van attesten van artsen, waar in vraag 5 naar wordt verwezen, is zeker niet gebruikelijk en ook niet vanzelfsprekend. Scholen kunnen wel klacht indienen bij (de provinciale kamers van) de Orde van Geneesheren. De scholen kunnen zich ook laten helpen door hun schoolartsen. Deze kunnen behulpzaam zijn in het detecteren van niet-medische (maar misschien wel medisch gewettigde) afwezigheidsproblemen, maar ook in het zoeken naar de gepaste aanpak, zeker in die gevallen waar het om een welzijnsproblematiek blijkt te gaan, die de begeleidingsmogelijkheden van school én PMS-centrum overstijgen.

Vraag nr. 38
van 29 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Gemeentescholen St.-Genesius-Rode – Vakantieregeling

Als ik het goed voorheb, heeft het gemeentebestuur van Sint-Genesius-Rode op 12 juni de vakantieregeling goedgekeurd van de plaatselijke gemeentescholen. De periode voor de paasvakantie komt voor het Franstalig onderwijs evenwel niet overeen met die van het Nederlandstalig onderwijs van de gemeente.

Aangezien de bedoeling van Franstalig onderwijs in Vlaamse faciliteitengemeenten is de integratie van kinderen van Franstaligen te vergemakkelijken, lijkt het mij evenwel aangewezen dat de vakanties van de Franstalige kinderen overeenstemmen met die van de autochtone kinderen.

Vroeger heeft de minister per uitzondering toegestaan dat de Franstalige scholen een andere vakantieregeling troffen.

Tot besluit van zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag hieromtrent (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1, 24 oktober 1994, blz. 9) stelde de minister evenwel : "deze afwijkingen zijn trouwens eenmalig en zeker niet automatisch hernieuwbaar".

Is de minister op de hoogte van de beslissing van het gemeentebestuur van Sint-Genesius-Rode ? Zo ja, welke maatregelen heeft hij genomen ?

Heeft hij weet van gelijkaardige beslissingen in andere faciliteitengemeenten ?

Werden er, in tegenstelling tot eerdere verklaringen van de minister, toch afwijkingen toegestaan ?

Antwoord

Volgens artikel 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 april 1991 tot organisatie van het schooljaar in het basis- en secundair onderwijs, in het deeltijds onderwijs en in het onderwijs voor sociale promotie, georganiseerd, erkend of gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap, kan de minister van Onderwijs of zijn gemachtigde een afwijking inzake de data van de schoolvakanties toestaan. De aanvraag moet dan wel aan de specifieke voorwaarden zoals vastgelegd in bovenvermeld artikel 8 voldoen.

Op het einde van vorig schooljaar bleek dat door een besluit van de Franse Gemeenschap de paasvakantie in de Franse en Vlaamse Gemeenschap niet meer gelijktijdig zou georganiseerd worden.

Uiteindelijk heeft de Franse Gemeenschap besloten om haar oorspronkelijke beslissing te wijzigen, zodat de paasvakanties in de Franse en Vlaamse Gemeenschap elkaar gedurende één week overlappen.

Het gemeentebestuur van St.-Genesius-Rode heeft de aanvraag tijdig ingediend bij het departement Onderwijs.

Wegens de tijdelijke onzekerheid betreffende de data van de vakanties, werd dan ook beslist om op de afwijking die de gemeente St.-Genesius-Rode heeft gevraagd, in te gaan.

De gemeenten Wezembeek-Oppem en Wemmel vroegen eveneens een afwijking aan.

De aanvraag van de eerste gemeente werd toegestaan. Voor de gemeente Wemmel werd de afwijking niet toegestaan, vermits niet aan alle voorwaarden van bovenvermeld artikel 8 voldaan was.

Zoals blijkt uit het voorgaande, zijn voor het schooljaar 1995-1996 geen afwijkingen van de vakantieregeling

gebeurd die in strijd zijn met de reglementering of met eerdere verklaringen in dit verband.

Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de minister van Onderwijs om te beslissen over de opportuniteit van afwijkingen inzake de vakantieregeling.

Het aantal goedgekeurde afwijkingen is tot twee beperkt gebleven ; zij gelden telkens maar voor één schooljaar en zijn niet automatisch hernieuwbaar.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 23
van 11 september 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Zoniënwoud – Gezondheidstoestand

Uit gegevens ingezameld door eminente wetenschappers blijkt dat de jongste jaren de loofbomen van het Zoniënwoud, vooral dan de eiken en de beuken, een gedeelte van hun vitaliteit hebben verloren.

De werkelijke oorzaken van dit verschijnsel blijken moeilijk te achterhalen. Wel zou het hoge bezoekersaantal dat het Zoniënwoud te verwerken krijgt mee aan de basis liggen van het aftakelingsproces.

Het Zoniënwoud is belangrijk voor de leefomgeving van het zuidelijk randgebied van Brussel, vandaar volgende vragen.

1. Welke vaststellingen werden reeds gedaan m.b.t. de gezondheid van de loofbomen van het Zoniënwoud, in het gedeelte dat onder de bevoegdheid valt van het Vlaams Gewest ? Hebben zich ook hier die verontrustende verschijnselen voorgedaan m.b.t. de toestand van de loofbomen ? Heeft dit eventueel reeds geleid tot maatregelen ?
2. Heeft men enig idee van het groeiend aantal bezoekers – fietsers en voetgangers – in het gedeelte van het Zoniënwoud dat valt onder het Vlaams Gewest ? Welke negatieve gevolgen zijn er vastgesteld ? Welke maatregelen werden er ter zake genomen ?
3. Welke vaststellingen werden er eventueel gedaan inzake negatieve gevolgen van de nabijheid van de E 411 en de ring rond Brussel en hoe worden die eventueel verholpen ?

Antwoord

1. Sinds 1987 wordt jaarlijks een inventaris van de bosgezondheidstoestand in het Vlaams Gewest opge maakt in het kader van EG-verordening 3528/86 betreffende de bescherming van de bossen tegen luchtverontreiniging. Deze inventaris wordt uitgevoerd door het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer, aan de hand van een systematisch meetnet van 8 x 8 km (in 1994 verdicht tot 4 x 4 km). Aanvullend

op deze inventaris, worden in enkele belangrijke bosgebieden in het Vlaams Gewest, waaronder het Zoniënwoud, bijkomende waarnemingen verricht. In het deel van het Zoniënwoud dat onder de bevoegdheid van het Vlaams Gewest valt, omvat dit onderzoek :

- een jaarlijkse inventaris van de gezondheidstoestand van inlandse eik (zomer- en wintereik) ;
- intensieve monitoring van een beukenbestand, met als doel de bepaling van mogelijke oorzaken van bosvitaliteitsvermindering. De onderzoekslokatie maakt deel uit van het Vlaamse bosbodemmeetnet.

Inventaris gezondheidstoestand inlandse eik

Sinds 1992 wordt in het Zoniënwoud de gezondheidstoestand van 360 eiken jaarlijks beoordeeld. Deze vitaliteitsinventaris wordt uitgevoerd door de technici van de afdeling Bos en Groen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, in samenwerking met het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer. De ruimtelijke spreiding van de proefvlakken levert een representatief beeld van de gezondheidstoestand op. De beoordeling wordt uitgevoerd aan de hand van een internationaal gehanteerde methode, met het bladverlies en de verkleuring van de bladeren als hoofdcriteria (zie bijlage). De belangrijkste bijkomende waarnemingen omvatten :

- voorkomen van kroonsterfte ;
- aanwezigheid van waterscheuten, vorstscheuren en exploitatieschade ;
- insectenaantastingen en schimmelinfecties.

Resultaten

Uit de beschikbare inventarisgegevens blijkt dat gezondheidstoestand van de inlandse eik in het Zoniënwoud in de periode 1992-1994 negatief geëvolueerd is (tabel 1).

- Bij de zomereik is het totaal aandeel beschadigde bomen gestegen van 17,5 % in 1992 tot 21,6 % in 1994. 2,6 % van de onderzochte bomen zijn in deze periode afgestorven. Ondanks deze negatieve evolutie, wordt in het Zoniënwoud minder schade bij zomereik vastgesteld dan in het gemiddelde bosgebied in het Vlaams Gewest (28,2 % beschadigde bomen in 1994).
- De negatieve evolutie van de gezondheidstoestand komt nog duidelijker tot uiting bij de wintereik ; waar het aandeel beschadigde bomen in 1992 bij zomer- en wintereik nog gelijk was, is het aandeel beschadigde bomen bij de wintereik gestegen van 16,5 % in 1992 tot 34,1 % in 1994.

Uit de analyse van de resultaten blijkt verder dat :

- bij 35,8 % van de onderzochte zomereiken en bij 41,2 % van de wintereiken het bladverlies in 1994 toegenomen is t.o.v. 1992 (tabel 2) ;
- bij 22,6 % van de zomereiken en 28,2 % van de wintereiken een betere bladbezetting werd vastgesteld in 1994 dan in 1992.

Ernstige insectenaantastingen werden in 1992-1994 weinig vastgesteld (tabel 4). Uit de resultaten blijkt wel dat insectenaantastingen tot een toename van het bladverlies kunnen leiden. In 1994 wordt bij zomereik een duidelijke toename van schimmelinfecties vastgesteld. Het betreft infecties door eikenmeeldauw. Deze algemeen voorkomende schimmel is meestal van beperkte betekenis voor volwassen bomen. Schade aan resterende bomen door bosexploitiatiewerkzaamheden werd in 1994 vastgesteld bij ongeveer 4 % van de onderzochte bomen.

Bespreking

De problemen bij de inlandse eik in het Zoniën-woud vormen geen geïsoleerd fenomeen: sinds halverwege de jaren '80 worden in grote delen van West- en Centraal-Europa gelijkaardige verschijnselen vastgesteld. De schade wordt algemeen aangeduid met de term "eikensterfte". Het symptomencomplex is uitgebreid, in ernstige gevallen kunnen volwassen eiken in de loop van enkele groeiseizoenen afsterven. Ondanks intensief internationaal onderzoek naar de oorzaken, blijven nog vele vragen onbeantwoord en is nog steeds geen volledig inzicht in deze problematiek verworven. De meest gangbare hypothese zoekt een verklaring in een combinatie van verschillende factoren:

- verzwakking van eiken door droogteperiodes en herhaalde ernstige insectenvraat;
- beschadiging en verdere verzwakking, van de bomen door opeenvolgende strenge winters halverwege de jaren '80;
- zwakteparasieten (insecten en schimmels) die door de verminderde weerstand van de bomen meer ontwikkelingsmogelijkheden krijgen en tot het uiteindelijke afsterven van de boom kunnen leiden.

Andere factoren die vernoemd worden in het oorzakencomplex omvatten:

- luchtverontreiniging: indirecte invloed via beïnvloeding van de vorstresistentie, bodemeigenschappen...;
- boomsoortenkeuze niet aangepast aan de standplaats;
- wijzigingen in de waterhuishouding.

De vele vraagtekens bij de oorzaken van de eikensterfte bemoeilijken uiteraard de uitwerking van een gepaste strategie om de schade te beperken of te voorkomen. In het kader van het investeringsprogramma toegepast wetenschappelijk onderzoek 1995 van de afdeling Bos en Groen van Aminal, werd daarom een budget gereserveerd voor verder onderzoek naar de eikensterfte, wat moet leiden tot het formuleren van beheersrichtlijnen. Een multidisciplinair onderzoeksproject met een looptijd van 2 jaar werd uitgewerkt in samenwerking met het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer.

Gezondheidstoestand van de beuk

In het Vlaamse bosbodemmeetnet wordt sinds 1988 onderzoek verricht naar de mogelijke oorzaken van

bosvitaliteitsvermindering. Dit onderzoek kadert in een internationaal samenwerkingsprogramma van de Verenigde Naties en de Europese Unie naar de effecten van luchtverontreiniging op het bosesysteem.

Het project wordt uitgevoerd door de werkgroep Bodemonderzoek, opgericht op initiatief van de administratie, waarin het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer, de afdeling Bos en Groen, de Universiteit Gent, de Katholieke Universiteit Leuven, het Instituut voor Scheikundig Onderzoek, het Vlaams Instituut voor Technologisch Onderzoek en de Bodemkundige Dienst van België vertegenwoordigd zijn. De multidisciplinaire samenstelling van de werkgroep verzekert de nodige deskundigheid in de verschillende betrokken onderzoeksdomeinen. Het meetnet in het Vlaams Gewest omvat 12 proefvlakken, waarvan 1 in een beukenbestand in het Zoniën-woud (sinds 1991).

Het onderzoek omvat:

- vitaliteitsbeoordeling;
- fyto-sociologische inventaris;
- fysische bodemparameters;
- chemische bodemanalyse;
- analyse van bladeren/naalden;
- chemische analyse van de neerslag;
- wortelonderzoek.

Een eerste rapport over de resultaten van de meetcampagnes verscheen in 1992. In de loop van dit jaar zal een tweede rapport verschijnen.

Uit de resultaten van de vitaliteitsinventaris blijkt dat de gezondheidstoestand van de beuk in het Zoniën-woud in 1991-1994 als goed kan bestempeld worden: het aandeel beschadigde bomen in het onderzochte proefvlak blijft in alle inventarisjaren lager dan 5 % (tabel 5).

Uit de terreinwaarnemingen in 1995 blijkt dat de uitzonderlijke droogteperiode bij beuk geleid heeft tot bladverkleuring en vroegtijdig bladverlies. De gevolgen van de droogteperiode zullen mogelijk ook in de komende jaren zichtbaar blijven: droge takken in de kroon, ijlere bladbezetting...

Het is de bedoeling om op basis van dit onderzoek inzichten te verwerven in de gehele vitaliteitsproblematiek en om aanbevelingen te formuleren naar het praktisch bosbeheer. Gelet op de boven beschreven complexiteit van de waargenomen verschijnselen en de impact ervan, is het momenteel nog niet mogelijk om veelomvattende praktische aanbevelingen te formuleren, buiten algemeen geldende maatregelen die de richting uitgaan van het bewaren van de gehele stabiliteit van het bosesysteem (bv. keuze boomsoorten, nastreven van gemengde bestanden, aandacht voor fysische bodemdegradatie...).

2. Hoewel het aantal bezoekers in de laatste tien jaar geleidelijk is toegenomen, mag gesteld worden dat het bezoekersaantal in het Vlaamse gedeelte van Zoniën nog niet tot sterke negatieve gevolgen heeft geleid. Het bosbezoek kent immers voornamelijk zijn pieken tijdens het weekend en bij gunstige weersgesteldheid, wanneer de risico's op bijvoorbeeld

beeld bodemverdichting minder zijn. Juiste gegevens/aantallen hieromtrent ontbreken. De afdeling Bos en Groen tracht door verschillende maatregelen de bezoekersdruk op de voor het bos best mogelijke wijze te kanaliseren. Ook door gerichte informatieverstrekking en voorlichting wordt gepoogd bij de bosbezoeker een bosbewust gedrag te initiëren.

- Er werden tot nu geen ernstige negatieve gevolgen ondervonden van de nabijheid van de E 411 en de ring rond Brussel.

Annex I

Methodiek bosgezondheidsbeoordeling

De beoordeling van de gezondheidstoestand wordt uitgevoerd aan de hand van een internationaal uniforme methodiek, gesteund op een visuele beoordeling van twee criteria :

- blad-/naaldverlies ;
- blad-/naaldverkleuring.

Op het terrein worden de schattingen van het blad-/naaldverlies uitgevoerd in trappen van 5 %. Wat verkleuring betreft, wordt een indeling in klassen gehanteerd. Bij de rapportering worden de resultaten uitgedrukt als het percentage bomen dat in de respectieve bladverlies- of verkleuringsklassen valt (Tabel 3).

Bomen worden als "beschadigd" genoteerd wanneer ze meer dan 25 % blad-/naaldverlies vertonen (klassen 2 – 4).

Klasse	Bladverlies of verkleuring (%)	Mate van bladverlies of verkleuring
0	0 – 10	geen
1	11 – 25	licht
2	26 – 60	matig
3	> 60	sterk
4		dood

Tabel 3 : Blad-/naaldverlies- en verkleuringsklassen

De opname van beschrijvende parameters levert bijkomende informatie betreffende het voorkomen van kroonsterfte, waterscheuten, vorst- en exploitatieschade, insectenaantastingen en schimmelinfecties.

De bomen in de respectievelijke bladverliesklassen worden aangeduid met de termen :

- gezond : bladverliesklasse 0,
- risicobomen : bladverliesklasse 1,
- matig beschadigd : bladverliesklasse 2,
- sterk beschadigd : bladverliesklasse 3,
- dood : bladverliesklasse 4.

Soort	Jaar	Aantal	Beschadigd					Totaal (%)
			Gezond	Risicobomen	Matig (%)	Sterk (%)	Dood (%)	
Zomereik	1992	275	36,0	46,5	16,0	0,4	1,1	17,5
	1993	274	38,0	43,3	18,8	0,4	1,5	18,7
	1994	274	34,7	43,7	21,2	0,4	0,0	21,6
Wintereik	1992	85	34,1	49,4	16,5	0,0	0,0	16,5
	1993	85	24,7	44,7	30,6	0,0	0,0	30,6
	1994	85	34,1	31,8	34,1	0,0	0,0	34,1

Tabel 1 : Gezondheidstoestand van zomer- en wintereik in het Zoniënwoud in 1992-1994

Soort	Evolutie bladverlies 1994 t.o.v. 1992				
	+ (%)	- (%)	continu + (%)	continu - (%)	stabiel (%)
Zomereik	35,8	22,6	5,6	4,2	31,3
Wintereik	41,2	28,2	11,8	7,1	12,9

Tabel 2 : Evolutie van het bladverlies in 1992-1994.

(+) en (-) : % bomen waarvan bladverlies in 1994 respectievelijk toegenomen/afgenomen is ten opzichte van 1992.

De laatste 3 kolommen geven de evolutie in 1992-1993-1994.

Soort	Jaar	Insectenschade		Schimmelinfectie	Exploitatieschade
		geen/licht	matig/sterk		
Zomereik	1992	95,1	4,9	2,3	4,2
	1993	98,5	1,5	3,8	3,4
	1994	97,0	3,0	17,0	3,8
Wintereik	1992	97,6	2,4	3,5	2,4
	1993	94,1	5,9	2,4	1,2
	1994	100,0	0,0	3,5	4,7

Tabel 4 : Waarnemingen van herkenbare schadefactoren in 1992-1994

Jaar	Gezond (%)	Risicobomen (%)	Beschadigd			
			matig (%)	sterk (%)	dood (%)	totaal (%)
1991	62,5	33,3	4,2	0,0	0,0	4,2
1992	70,8	25,0	4,2	0,0	0,0	4,2
1993	50,0	50,0	0,0	0,0	0,0	0,0
1994	54,2	45,8	0,0	0,0	0,0	0,0

Tabel 5 : Evolutie van de gezondheidstoestand van beuk in het Zoniënwood

Vraag nr. 25
van 11 september 1995
van de heer ROELAND VAN WALLEGHEM

VDAB-opleidingscentrum St.-Pieters-Leeuw – Praktijken

Ik werd in kennis gesteld van eventuele onregelmatigheden bij het centrum voor beroepsopleiding van de VDAB in Sint-Pieters-Leeuw.

Werklozen kunnen daar onderricht krijgen in de auto-mechanica. Particulieren mogen daar hun voertuigen aanbieden voor herstellingen van mechanische aard of van het koetswerk. Dat geeft de cursisten de mogelijkheid wat praktische ervaring op te doen.

Het is gebruikelijk dat de personen die hun wagen laten herstellen zelf zorgen voor de nodige wisselstukken of materialen.

Volgens de informatie waarover ik beschik zou men het daarbij niet zo nauw nemen en een aantal gegadigden een voorkeursbehandeling geven. Er werd mij verteld dat de "vrienden" ook kunnen rekenen op gratis onderdelen.

1. Is de minister op de hoogte van deze gang van zaken ?
2. Hebben zijn diensten daarover reeds een onderzoek ingesteld ?

3. Werden eventueel andere diensten met een onderzoek belast ?

Antwoord

Een onderzoek naar eventuele onregelmatigheden met betrekking tot herstellingen van auto's (mechanische aard of koetswerk) in het centrum voor beroepsopleiding van de VDAB in St.-Pieters-Leeuw leverde de volgende resultaten op.

Waarschijnlijk wordt het opleidingscentrum in Anderlecht bedoeld ; St.-Pieters-Leeuw heeft immers geen VDAB-opleidingscentrum.

In Anderlecht bestaat wel een mogelijkheid om tegen betaling praktische werken uit te voeren voor garagehouders en dit door de sectie plaatslager-koetswerk ; deze werken gebeuren volgens een welomschreven procedure, die onverkort wordt toegepast, er kan dus geen sprake zijn van enige voorkeursbehandeling.

Particulieren kunnen in geen geval hun voertuig aanbieden voor herstelling, dit wordt strikt nageleefd !

Momenteel is het Hoog Comité van Toezicht bezig met een onderzoek in verband met deze vermelde praktische werken, op basis van een anonieme klacht. Een vorig onderzoek van het Hoog Comité van Toezicht met betrekking tot dezelfde materie heeft totnogtoe geen aanleiding gegeven tot enige beschuldiging.

Vraag nr. 27
van 14 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VDAB – Werk-informatiesysteem (WIS)

De VDAB heeft in verschillende gemeenten een WIS-dienst (werk-informatiesysteem). Gegevens van de gemeente zelf kunnen aan dit systeem worden toegevoegd en dit zowel voor uitkeringsgerechtigde volledig werklozen als voor andere werkzoekenden.

In welke richting gaat de informatie die door gemeenten wordt toegevoegd ?

Zijn er gemeenten die op deze manier het PWA-aanbod ter beschikking stellen van de VDAB ?

Antwoord

Sedert 1 september 1995 is binnen het WIS-systeem een module "Gemeentelijke informatie" beschikbaar op de toestellen die door de gemeenten zelf beheerd worden.

In deze module kunnen de gemeenten zelf en rechtstreeks informatie inbrengen. Deze informatie is binnen de eigen gemeente opvraagbaar volgens een menustructuur.

Aangezien het WIS-systeem opgezet is rond de verspreiding van arbeidsmarktinformatie, is ook aan de gemeentebesturen meegedeeld dat de gemeentelijke WIS-informatie zich in hoofdzaak moet richten naar de gebruiker-werkzoekende en inspelen op thema's als "tewerkstelling, opleiding en begeleiding".

Naast de bovengenoemde informatiemodule worden via het WIS-systeem ook de aan de VDAB gemelde vacatures verspreid. In de module "WIS met vandaag X jobs – ook voor u" worden de PWA-aanbiedingen op een eenvoudige, eenduidige en voorgeselecteerde manier opvraagbaar gemaakt en dit louter informatief voor mogelijk geïnteresseerde werkzoekenden. Hierbij wordt gewerkt met een menustructuur waar bij de eerste stap reeds de mogelijkheid geopend is naar de PWA-aanbiedingen. Op 29 september waren aan de VDAB door 5 PWA's 9 klusjes gemeld.

Vraag nr. 28
van 20 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vrouwen – Gelijke kansen

Vrouwen zijn goed aanwezig op de arbeidsmarkt als geheel. In leidende functies komen ze echter minder voor. Het is nochtans belangrijk ook hier vrouwen aan te treffen, wegens de voorbeeldfunctie.

1. Hoeveel mannen/vrouwen werken er op het kabinet van de minister en welke functies vervullen ze ?
2. Bestaan er, voor de administratieve diensten die onder de bevoegdheid van de minister vallen, gegevens inzake de verhouding mannen/vrouwen op de verschillende niveaus ? Waar kunnen die gegevens eventueel worden aangetroffen ?

3. Werden er in die diensten werkgroepen of personen aangewezen voor de opvolging van het gelijke-kansenbeleid ? Zo ja, zijn er al acties gevoerd en wat was het resultaat ervan ? Zo neen, waarom niet en bestaan er concrete plannen ter zake ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.

Vraag nr. 29
van 21 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Milieuboxen

Einde 1994 antwoordde de toenmalige minister van Leefmilieu dat het Vlaams Gewest de mogelijkheid had om in de plaats te treden van de gemeente Voeren, indien ze zou blijven weigeren te voldoen aan de verplichtingen inzake bedeling van KGA-boxen (klein gevaarlijk afval). De kosten konden op de gemeente worden verhaald, luidde het nog.

Kan de minister mij meedelen wat de stand van zaken is in dat verband ?

Antwoord

Op 7 december 1994 wees de OVAM het gemeentebestuur van Voeren per aangetekende brief op haar verplichtingen inzake de selectieve inzameling van klein gevaarlijk afval. De OVAM eiste dat het gemeentebestuur voor 31 december 1994 de milieuboxen onder haar bevolking verdeelde en dat een erkende ophaler werd aangezocht voor de afvoer van het selectief ingezameld afval. Het gemeentebestuur bevestigde de OVAM op 4 januari 1995 per brief dat gemeentepersoneel de milieuboxen op 19 december 1994 onder de bevolking verdeelde en dat zij een erkende ophaler met de ophaling belastte. Hiermee voldeed de gemeente aan haar wettelijke verplichtingen.

Vraag nr. 30
van 22 september 1995
van de heer GEORGES BEERDEN

Landbouwvergunningen – Dossierbehandeling

Naar ik verneem is er over vele landbouwvergunningen die volgens de ARAB-regeling (Algemeen Reglement Arbeidsbescherming) moeten worden behandeld, nog niet beslist.

Over hoeveel dossiers gaat het (per provincie) ? Welk lot is deze dossiers beschoren ?

Tevens verneem ik dat, door het in werking treden van de nieuwe Vlaamse reglementering, heel wat landbouwbedrijven zullen behoren tot klasse 2, terwijl ze voordien vergunningen hadden voor klasse 1. Aangezien dit

invloed heeft op sommige belastingtarieven van provinciale en/of gemeentelijke belastingreglementen, wil ik graag volgende opheldering.

1. Gebeurt deze overgang automatisch en worden betrokkenen, evenals de ondergeschikte besturen, hiervan verwittigd ?
2. Zo ja, wanneer zal dit gebeuren ?
3. Zo neen, wat dienen dan de betrokken landbouwers, houders van zulke vergunning, te ondernemen ?
4. Weet de minister over hoeveel gevallen het gaat (per provincie) ?

Antwoord

De gevraagde statistieken en evaluatie vergen heel wat onderzoekingswerk.

Zodra de bevoegde administratie de gevraagde gegevens heeft overgelegd, zal de vraag gepast worden beantwoord.

Vraag nr. 31 van 22 september 1995 van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Hallerbos – Zandgroeve

Afgezien van de weigering van het college van burgemeester en schepenen van Braine-le-Chateau om een vergunning af te leveren voor de uitbreiding van de zandgroeve Boekendaal, aan de rand van het Hallerbos, en afgezien van wat in beroep kan wordenvergund, rijzen in deze aangelegenheid toch vragen bij de toepassing van het samenwerkingsakkoord tussen de Gewesten van 4 juli 1994, betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestoverschrijdende milieueffecten.

Op vragen ter zake, gesteld aan de vorige Vlaamse minister voor Leefmilieu, luidde het antwoord dat de beslissingen van de Waalse overheden werden afgewacht alvorens eventueel te handelen.

1. Waarom konden er vanuit de Vlaamse regering geen stappen worden gezet alvorens (definitieve) beslissingen worden genomen door de Waalse overheden ?
2. Wat is de kracht en de betekenis van een samenwerkingsakkoord, als het bij het eerste dossier waar het van toepassing is al met voeten wordt getreden ? Hoe is daar door de minister op gereageerd ?
3. Beschikt de minister over aanwijzingen dat met de nieuwe Waalse regering wél tot toepassing van dat akkoord kan worden gekomen ?
4. Is er al een concrete beslissing inzake de oprichting van een rechtscollege om geschillen te beslechten, zoals vermeld in artikel 8 van het akkoord ?
5. Heeft deze aangelegenheid geen aanleiding gegeven tot initiatieven op het vlak van de verfijning van het bovenvermelde samenwerkingsakkoord, om over-

trekkingen ervan voor de toekomst zoveel mogelijk te vermijden ?

Antwoord

Reeds op 14 november 1994 heeft de vorige Vlaamse minister van Leefmilieu zijn Waalse collega schriftelijk verzocht om in toepassing van artikel 4 van het samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestgrensoverschrijdende milieueffecten, een kopie van het volledige MER te ontvangen. Dit verzoek werd op 21 maart 1995 herhaald.

Het samenwerkingsakkoord voorziet slechts in de principiële mogelijkheid tot het uitwisselen van informatie tussen gewestregeringen, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek. Artikel 6 van het akkoord voorziet in de instelling van een rechtscollege voor de beslechting van geschillen betreffende de uitlegging of de uitvoering van dit akkoord.

Uit de laatste paragraaf van de gemeenschappelijke verklaring van de partijen bij het samenwerkingsakkoord, blijkt de wil om tot een daadwerkelijke uitvoering van deze overeenkomst over te gaan.

Een concrete beslissing inzake de oprichting van een rechtscollege ter beslechting van geschillen is nog niet genomen.

De gemeenschappelijke verklaring van de partijen bij het samenwerkingsakkoord bepaalt dat voor 31 december 1995 de partijen de overeenkomst zullen evalueren en overleg plegen met het oog op de noodzaak bijkomende verduidelijkingen of wijzigingen aan te brengen.

Vraag nr. 33 van 27 september 1995 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Werkaanbiedingen – Leeftijdsgrens

Voor te begeven betrekkingen wordt geregeld een leeftijdsgrens gesteld.

Bij OCMW-vacatures bijvoorbeeld wordt die leeftijdsgrens dikwijls op 35 à 40 jaar gelegd.

In een tijd als deze, met werkloosheid, tijdelijke contracten, interimarbeid ... ligt die grens wel erg laag. Ook personen die, na een onderbreking, op de arbeidsmarkt willen herintreden, krijgen het op die manier wel erg moeilijk.

Graag had ik van de minister vernomen of openbare besturen, openbare diensten en VZW's die van openbare instellingen afhangen, autonoom die leeftijdsgrenzen mogen bepalen.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn en de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

De Vlaamse minister van Tewerkstelling heeft geen bevoegdheid met betrekking tot het opleggen van aanwervingscriteria voor personeelsleden van openbare diensten of daar rechtstreeks van afhankende instellingen. Dat is de bevoegdheid van de Vlaamse minister voor Ambtenarenzaken.

Inzake de materies die wel tot zijn bevoegdheid behoren en waar aanwervingen aan de orde zijn, met name bij de tewerkstellingsprogramma's, kan gesteld worden dat aan de werkgevers geen leeftijdsriteria worden opgelegd.

Alleen bij één specifieke gesco-variant, met name het eind 1995 uitdovende jeugdwerkgarantieplan, geldt, gezien de beoogde doelgroep, een maximumleeftijdsgrens van 25 jaar. Bij de experimentele regeling inzake sociale werkplaatsen daarentegen geldt een minimumleeftijd van 25 jaar.

Vraag nr. 34
van 28 september 1995
van de heer CHRISTIAAN VANDENBROEKE

Monumenten en landschappen – MER-advies omgevingswerken

In de bepalingen inzake de milieu-effectenrapportering (MER) wordt in de mogelijkheid voorzien om de invloed van grote werken te onderzoeken op monumenten en landschappen, op cultureel erfgoed en op materiële goederen in het algemeen. Een aantal deskundigen zijn trouwens voor deze discipline specifiek als MER-deskundigen erkend.

1. Hoeveel personen zijn erkend als MER-deskundige voor monumenten, landschappen en cultureel erfgoed ?
2. In hoeveel MER-studies werd tot nu toe specifiek aandacht besteed aan de invloed van geplande werken op het archeologisch en monumentaal erfgoed in de omgeving ? Kan de minister mij de gevallen vermelden waarin zulks geschiedde, evenals het onderzoeksbureau of de MER-deskundige die met het onderzoek en de rapportering werd belast ?
3. In hoeveel MER-studies werd specifiek aandacht besteed aan de invloed van geplande werken op het roerend cultureel erfgoed (musea, verzamelingen, etc.) in de omgeving ? Kan de minister de gevallen vermelden waarin zulks geschiedde, evenals het onderzoeksbureau of de MER-deskundige die met het onderzoek en de rapportering werd belast ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

Antwoord

1. Volgens de huidige lijst van erkende MER-deskundigen in de discipline "monumenten en landschappen en materiële goederen in het algemeen", die in totaal 45 deskundigen omvat, kunnen 25 deskundigen met als deelspecialiteit "monumenten" worden

aangemerkt. Deze lijst zal aan het Vlaams parlementslid persoonlijk worden toegestuurd.

2. In elk MER wordt aandacht besteed aan de invloed van de geplande werken op het archeologisch en monumentaal erfgoed in de omgeving. Vooral nog is het echter technisch niet mogelijk een lijst te bezorgen van de deskundigen die in de afzonderlijke gevallen zijn opgetreden met als deelspecialiteiten monumenten of landschappen.
3. Er is mij geen enkel geval bekend waarbij de invloed van MER-plichtige werken op het roerend cultureel erfgoed diende onderzocht te worden.

Vraag nr. 35
van 28 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Domeinbos Ravels – Beslag

Omdat de Belgische Staat destijds werd veroordeeld tot betaling van 94,5 miljoen frank aan een benadeelde aannemer en daarvan slechts 40 miljoen betaalde, liet de betrokken aannemer in 1993 een bevel voorafgaand aan uitvoerend beslag betekenen aan de Belgische Staat. Een deel van het Domeinbos Ravels was voorwerp van dit beslag.

In afwachting dat het hof van beroep in Antwerpen beslist of het de Belgische Staat is die de overblijvende 54,5 miljoen dient te betalen, dan wel het Vlaams Gewest, wordt de uitvoering van het beslag evenwel niet opgeheven. Dit betekent dat de betrokken aannemer het Domeinbos intussen openbaar kan laten verkopen, iets waarmee een notaris reeds werd belast. Alleen de onmiddellijke betaling van het nog verschuldigde bedrag kan hier een stokje voor steken.

Ik had graag vernomen of de mogelijkheid bestaat dat tussen de Belgische en de Vlaamse overheid wordt afgesproken dat een van de twee de aannemer onmiddellijk betaalt en dat de betalende overheid door de andere wordt vergoed, afhankelijk van de uitspraak van het hof van beroep ?

Werd er reeds geprobeerd om afspraken in die zin te maken ?

Zo niet, is er dan beslist om daarover binnen afzienbare tijd overleg te plegen ?

Antwoord

Aan het gerezen probleem werd inmiddels een oplossing gegeven. Zo besliste de Vlaamse regering op 13 september 1995 :

1. de Vlaamse minister bevoegd voor Openbare Werken te machtigen een bedrag van 58 miljoen frank vast te leggen op het Vlaams Infrastructuurfonds voor betaling voor rekening van wie het behoort, met het gepaste voorbehoud ten aanzien van de Belgische Staat in de zaak BV Van Oord – ACZ t/Belgische Staat en Vlaams Gewest, ter uitvoering van het vonnis dd. 10 oktober 1990 van de rechtbank van eerste aanleg, tenzij de procedure ingeleid

- op eenzijdig verzoekschrift inmiddels zou resulteren in een uitstel van de gedwongen verkoop ;
2. dat bij eventuele recuperatie van het betaalde bedrag van de Belgische Staat, deze kredieten dienen terug te vloeien naar het Vlaams Infrastructuurfonds ;
 3. de Vlaamse minister bevoegd voor de openbare werken te machtigen de Belgische Staat, namens het Vlaams Gewest, te dagvaarden, teneinde het betaalde bedrag terug te vorderen.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 11 van 11 september 1995 van de heer MANDUS VERLINDEN

's Hertogenmolens Aarschot – Maatregelen

Ik verwijs naar mijn schriftelijke vragen van 8 maart 1995 (nr. 76 aan minister Sauwens en nr. 51 aan minister Demeester – zie Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 11 april 1995 – beide beantwoord na ontbinding). In de antwoorden werd enerzijds gesteld dat de nodige initiatieven tot restauratie van dit unieke monument slechts kunnen worden genomen indien de eigendomsoverdracht een feit is (minister Sauwens) en werd anderzijds de bereidwilligheid van de federale minister van Wetenschapsbeleid en Infrastructuur vastgesteld om de 's Hertogenmolens in Aarschot over te dragen aan de Vlaamse Gemeenschap (minister Demeester), maar verder werd er niets ondernomen. Ik breid mijn vraag hierbij dan ook verder uit.

Indien ik bovenvermelde antwoorden goed analyseer, betekent dit dat 's Hertogenmolens vermoedelijk gedoemd is om te verdwijnen !

In een recent artikel in het tijdschrift Knack (Nr. 29/30 van 19 juli – 1 augustus op blz. 28) "De molen moet draaien", wordt eraan herinnerd dat voormalig minister Sauwens jaren geleden voor enkele miljoenen instandhoudingswerken heeft laten uitvoeren, in afwachting van de overdracht. Het dreigt echter weggesmeten geld te zijn, indien binnen afzienbare tijd niet de serieuze restauratiewerken kunnen beginnen, gaat het artikel verder, eraan toevoegend dat het de grootste watermolen van Vlaanderen is, een monument uit de zestiende eeuw ! Achterstallige huur die de Vlaamse Gemeenschap nog aan de Staat moet betalen, wordt als oorzaak van het uitblijven van de overdracht der monumenten gesuggereerd !

1. Waarom werd op 25 januari 1985 de overdracht van monumenten naar gemeenschappen en gewesten door het ministerieel comité voor institutionele hervormingen niet aanvaard ?
2. Wat wordt er concreet gedaan om, na meer dan tien jaar immobilisme in dit domein, totaal verval van de betrokken monumenten te vermijden ?

3. Welke initiatieven heeft de minister genomen om uit deze patstelling te geraken ?
4. Welke initiatieven heeft de minister genomen om de federale regering te wijzen op haar verplichting deze niet overgedragen monumenten intussen te onderhouden en zo nodig te restaureren ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Het Vlaams parlementslid benadert het probleem van het monument 's Hertogenmolens vanuit diverse invalshoeken, en raakt daarbij terecht de uitblijvende eigendomsoverdracht en restauratie aan als belangrijkste aspecten.

De conclusie als zou dit monument gedoemd zijn om te verdwijnen, de verwijzing naar een persartikel en het stellen van een oorzakelijk verband tussen achterstallige huur en het uitblijven van de eigendomsoverdracht, lijken mij minder relevant voor het beslissingsproces in het eigenlijk beleidsprobleem.

Op 25 januari 1985 werden de monumenten niet naar de gemeenschappen en gewesten overgedragen, voor zover ze niet voldeden aan de bepalingen van artikel 12 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen :

"De roerende en onroerende goederen van de Staat, zowel van het openbaar als van het privaat domein, die onmisbaar zijn voor de uitoefening van de bevoegdheden van de gewesten en de gemeenschappen, worden aan deze zonder schadeloosstelling overgedragen."

Het criterium was dus niet het monumentaal karakter, maar wel de onmisbaarheid voor de uitoefening van de overgedragen bevoegdheden.

In een zin van evolutief denken werd in 1991 dit logisch standpunt bevestigd, maar toch werden enkele individuele monumenten als overdraagbaar bestempeld.

Om redenen waarover ik hier niet wens uit te weiden of te oordelen, is het initiatief tot overdracht van allerlei patrimoniumgoederen van de federale staat overgegaan naar de gemeenschappen en gewesten.

In deze zin heb ik mijn administratie opgedragen grondig te onderzoeken welke overdrachten nog moeten gerealiseerd worden, de goederen gedetailleerd te identificeren en de nodige beleidsbeslissingen voor te bereiden of uit te lokken.

Ook monumenten zijn voorwerp van deze procedure. Voor een twaalfstal cultuurhistorische monumenten die in aanmerking komen voor overdracht, werd opdracht gegeven de kosten van renovatie en onderhoud alsmede eventuele baten te ramen voor de komende vijf jaren, met aandacht voor bezwarende elementen die de overdracht van een bepaald goed minder opportuun maken.

Zelfs bij overdracht zullen deze kosten moeten getoetst worden aan de beschikbare kredieten, en het stellen van prioriteiten kan niet worden uitgesloten.

Samen met de antwoorden die ik verstrekte op de vorige vragen, nummers 82 van 28 maart 1994 en 51 van 8 maart 1995, is hiermee een grondig antwoord verstrekt op de punten 1, 2 en 3 van de vraag.

Wat punt 4 betreft, moet ik erop wijzen dat mij geen bevoegdheid werd gedelegeerd of toegewezen om de federale regering te wijzen op al of niet vermeende tekortkomingen in haar beleid ten overstaan van het haar toebehorend patrimonium.

Vraag nr. 12
van 14 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Drugspreventie – Federale initiatieven

Drugspreventie is duidelijk een gemeenschapsbevoegdheid. Toch wil de federale overheid initiatieven steunen in het kader van onderwijs- en gezondheidspromotie.

Graag had ik van de minister vernomen of er contacten zijn geweest tussen hem en de betrokken federale minister aangaande dit initiatief en wat hiervan het resultaat was.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice- president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

De Vlaamse Gemeenschap onderschrijft het belang van drugsbestrijding, zowel voor de veiligheid van de hele bevolking als voor de gezondheid van de druggebruikers zelf.

Als minister bevoegd voor het Gezondheidsbeleid ben ik ervan overtuigd dat, om het hoofd te bieden aan het toenemende gebruik en misbruik van illegale drugs, een gecoördineerde visie en een samenhangend beleid noodzakelijk is. De drugsproblematiek is complex, maar moet in de eerste plaats als een gezondheidsprobleem worden beschouwd. Voor iedere graad van verslaving is een aangepast zorgaanbod vereist ; ambulantlye zorg kan, intramuraal zolang het kan, worden verleend.

Het uitbouwen van een Vlaams beleid inzake drugsproblematiek moet noodzakelijkerwijze kaderen in het Europees beleid.

Ik heb reeds mijn waardering uitgesproken over de federale initiatieven en de belangrijke middelen die vrijgemaakt worden om nieuwe initiatieven inzake hulpverlening op te starten.

Ik betreur evenwel dat deze nieuwe initiatieven niet passen in een globaal concept en dat voor de uitwerking van het plan geen voorafgaand overleg wordt gepleegd met de gemeenschappen. Op deze wijze worden nieuwe initiatieven enerzijds concurrentieel ten opzichte van bestaande voorzieningen en blijven anderzijds lacunes bestaan. Concreet werd de Vlaamse Gemeenschap niet ingelicht over het voornemen van

de federale regering om een project op te zetten in de scholen.

Zo dit wel was gebeurd, had de Vlaamse Gemeenschap kunnen meedelen dat zij de Vereniging voor Alcohol en andere Drugproblemen reeds in 1994 de opdracht had gegeven een preventieproject voor jongeren uit te werken. Dit project loopt momenteel in de scholen, die hiervoor materiaal ter beschikking krijgen. Zij kunnen voor de begeleiding van het scholenproject een beroep doen op het medisch schooltoezicht, de centra voor geestelijke gezondheidszorg en sommige welzijnsvoorzieningen met een specifieke opdracht inzake drugsbegeleiding en -preventie.

Daarom pleit ik ervoor dat zo spoedig mogelijk de basis wordt gelegd voor overlegstructuren tussen Gezondheid, Justitie en Binnenlandse Zaken, op landelijk en provinciaal niveau. Hierbij moet worden voortgebouwd op bestaande overlegstructuren en netwerken. Op landelijk niveau moet de Interministeriële Conferentie Gezondheidszorg het gespreksforum zijn. Op provinciaal vlak moeten de samenwerkingsverbanden van psychiatrische ziekenhuizen en diensten, in een verruimde samenstelling, de draaischijf zijn voor acties. Van groot belang is het bepalen van de reële behoeften. Deelname aan een uniforme registratie is hiervoor onontbeerlijk.

Belangrijke aspecten van veiligheid en justitie moeten ook aan bod komen in nauwe samenwerking met de gezondheidssector.

Slechts door een regelmatig, open en tijdig overleg zullen de middelen efficiënt worden aangewend in het voordeel van elke individuele burger, zowel gebruiker als niet-gebruiker.

Vraag nr. 13
van 19 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaams ziekenhuis Brussel – Haalbaarheid

De minister is ongetwijfeld op de hoogte van de wan-toestanden die er op taalgebied heersen in heel wat Brusselse ziekenhuizen, niet in het minst in de OCMW-ziekenhuizen, waar de wettelijke verplichtingen ter zake niet worden nageleefd.

Destijds werd door de Vlaamse wachtdienst voor Brussel de suggestie geopperd om met middelen van de Vlaamse Gemeenschap in het centrum van Brussel een Vlaams ziekenhuis uit te bouwen.

Kan de minister mij meedelen of dit voorstel binnen de Vlaamse regering ooit al werd besproken ?

Hoe klonk in dat geval het besluit van deze bespreking ?

Bestaat de kans dat er alsnog een dergelijk project tot stand komt ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.

Antwoord

Om een vergunning van de overheid te verkrijgen voor het bouwen of exploiteren van een nieuw ziekenhuis, dient het bewijs te worden geleverd dat de ingebruikname van de betrokken ziekenhuisbedden gepaard gaat met een vermindering van minstens een gelijk aantal bedden in een ander ziekenhuis of in meerdere andere ziekenhuizen. Andere ziekenhuizen kunnen uiteraard niet gedwongen worden om hun bedden af te staan ten voordele van een nieuw op te richten ziekenhuis. Dit moratorium op de ziekenhuisbedden werd ingevoerd in 1982.

De federale regering heeft bovendien een meerjarenplan aangenomen om op termijn de capaciteit van de ziekenhuizen te beperken. Via regelgeving wordt de sector aangemoedigd tot het verenigen van ziekenhuizen in fusies en groeperingen. Dit saneringsbeleid maakt het ontstaan van nieuwe ziekenhuizen onmogelijk, tenzij dit ten koste van het beddenbestand van andere ziekenhuizen gebeurt.

Ik wens wel de aandacht te vestigen op het feit dat in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest één Vlaams unicommutair ziekenhuis aanwezig is, namelijk het Academisch Ziekenhuis van de Vrije Universiteit te Jette. De meerderheid van de verzorgingsinstellingen in Brussel heeft een bicommutair karakter. Daarom moeten de Vlaamse beleidsverantwoordelijken en mandatarissen bij de bicommutaire instanties scherp toezien op de toepassing van de taalwetten en de gelijkwaardige behandeling van Nederlandstaligen. Nederlandstaligen in bicommutaire voorzieningen moeten steeds in hun eigen taal kunnen behandeld, verpleegd en verzorgd worden. Hierover moeten in de eerste plaats de twee Nederlandstalige leden in het verenigd college en de Brusselse Vlamingen in de gemeenschappelijke gemeenschapscommissie waken.

Dit geldt mijns inziens ook voor unicommutaire Franstalige ziekenhuizen die via de dienst-100 of mobiele urgentiegroep Nederlandstalige patiënten aanvoeren in hun spoedgevallendienst.

Vraag nr. 16
van 29 september 1995
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAELE

Ministeriële appartementen – Kosten

In het antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 1 van 13 juli 1995 (Bulletin van Vragen en Antwoorden, nr. 2 van 4 september 1995, blz. 43) noemt de minister de namen van de ministers die over een appartement beschikken in de gebouwen aan het Brusselse Martelaarsplein. Het valt mij echter op dat mevrouw Van Asbroeck en de heer Baldewijns niet worden vermeld.

Kan de minister mij meedelen of zij ook een appartement kregen toebedeeld?

Zo ja, waarom werden zij niet vermeld en waar zijn deze appartementen gelegen?

Zo neen, waarom niet?

Kan de minister, voor wat de begrotingspost nr. 26.1/B.A. 61.13 betreft, preciseren over welk bedrag, opgesplitst per appartement, het hier juist gaat (inrichting en dergelijke)?

Wie draagt de lasten voor water, elektriciteit en verwarming?

Antwoord

1. De heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, beschikt over een appartement, gekoppeld aan zijn kabinet in het Arcadengebouw van het Rijksadministratief Centrum te Brussel.

Mevrouw Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid, beschikt niet over een appartement of studio; mevrouw de minister is woonachtig in het Brusselse en heeft nog geen behoefte uitgedrukt om over een appartement of studio te kunnen beschikken.

2. Zoals reeds meegedeeld in het antwoord op vraag nr. 1 dd. 13.7.1995, zijn de appartementen/studio's aan het Martelaarsplein een onderdeel van de gebouwen waarin de kabinetten gehuisvest zijn en worden ze daarmee samen gehuurd met kredieten van het programma 26.1 – B.A. 61.13 – "Financiële lasten en uitgaven met betrekking tot de gebouwen aan het Martelaarsplein" van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

De B.A. 61.13 dekt de jaarlijkse financiële lasten van:

- de huurkoop over een termijn van 9 jaren van de vier kabinetsgebouwen en de ondergrondse parking onder de Koolstraat op het Martelaarsplein;
- de terugbetaling van de lasten gedragen door de Regie der Gebouwen voor ruwbouwwerken aan de blokken 1 en 6/10 (66,7 miljoen frank per jaar);
- de onroerende voorheffing en andere lasten.

De B.A. 61.13 is niet opgesplitst naar de verschillende onderdelen of blokken.

De genoemde appartementen/studio's/rustruimten vormen slechts een klein gedeelte van de totale oppervlakten van de verschillende gebouwen aan het Martelaarsplein.

De jaarlijkse huurvergoeding voor een totale oppervlakte van 29.194 m² bedraagt 348,4 miljoen frank, nog te vermeerderen met 66,7 miljoen frank voor de terugbetaling van een lening aan de Regie der Gebouwen.

De totale gezamenlijke oppervlakte van de appartementen/studio's/rustruimten bedraagt 480,95 m² of 1,647 % van het geheel.

De duur van de financiële lasten voor huur/verwerving van de gebouwen aan het Martelaarsplein is 9 jaar.

De afrekening van de kosten bezettingsvergoeding + huurlasten voor het Arcadengebouw in het RAC bedroeg 78.583.915 frank voor 59.052 m², waarvan 66,75 m² zijn ingenomen door het appartement bij het kabinet van minister Baldewijns.

3. De kosten voor water, elektriciteit en verwarming worden proportioneel verdeeld, rekening houdend met de oppervlakte van het appartement of de studio en zijn begrepen in de huurlasten betaald door de ministeriële kabinetten.

Vraag nr. 17
van 2 oktober 1995
van de heer JAAK GABRIELS

Heffing leegstand – Opportuniteit en efficiëntie

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid stelt voor om het beleid voor achtergestelde buurten mee te betalen via een nieuwe heffing op leegstaande gebouwen.

De belofte – zoals in het regeerakkoord geformuleerd – om meer bevoegdheden te decentraliseren naar het lokale niveau voor die domeinen waarop de behoeften beter lokaal kunnen worden ingeschat, wordt hierdoor met voeten getreden.

Gemeenten die het probleem van leegstand reeds jaren kennen en aan de hand van een goed doordacht beleid de leegstand en krotvorming in de eigen gemeenten trachten tegen te gaan – eerder door aanmoediging dan door fiscale bestraffing – krijgen door deze Jacobijnse mentaliteit van de Vlaamse regering geen erkenning voor het goede werk dat zij op dit vlak reeds jaren verrichten.

De efficiëntie van een algemene heffing op leegstand kan in vraag worden gesteld. Verder valt het ten zeerste te betwijfelen of dit probleem beter door een centralistische aanpak wordt opgelost. Tevens vraag ik mij af wat er van de oorspronkelijke belofte over gemeentelijke autonomie – zoals die in het regeerakkoord 1995-1996 staat vermeld – nog overblijft.

Graag daarop het antwoord van de minister.

Antwoord

De concrete modaliteiten inzake de gewestelijke heffing ter bestrijding van leegstand van gebouwen en/of woningen ressorteren onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, waarnaar ik dan ook verwijs.

Vanuit mijn bevoegdheid inzake Financiën en Begroting breng ik het Vlaams parlementslicid ervan op de hoogte dat de Vlaamse regering besloten heeft deze heffing op gewestelijk niveau in te voeren met ingang van het jaar 1996.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden, doet deze heffing geen afbreuk aan het principe van de gemeentelijke autonomie, maar kadert zij in de bevoegdheden van het Vlaams Gewest om via heffingen binnen het Vlaams Gewest algemeen geldende maatregelen te treffen om op samenhangende wijze de leegstand en de

verkrotting tegen te gaan. Daarnaast vestig ik de aandacht op de volgende elementen.

1. Krachtens het ontwerp-programmadecreet wordt de opbrengst van de gewestelijke heffing op de leegstand volledig naar de lokale besturen overgestort. De ontvangsten worden inderdaad gevoegd bij het Sociaal Impulsfonds.
2. De gewestelijke heffing doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de gemeenten om eigen belastingverordeningen vast te stellen. Zij hebben daarnaast uitdrukkelijk de mogelijkheid om opcentiemen te heffen op de gewestelijke heffing.
3. De gemeenten ontvangen een vergoeding voor de administratiekosten die hun medewerking aan de heffing veroorzaakt.

EDDY BALDEWIJS

VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 25
van 11 september 1995
van de heer JOZEF BROWAEYS

Gewestplan Oudenaarde – Reservatiezone A9

In het arrondissement Oudenaarde werden tot nu toe heel wat bouwaanvragen afgewezen, omdat de betrokken percelen in een 25 meter brede reservatiestrook voor de nog aan te leggen autosnelweg A9 vallen.

Van de aanleg van deze autosnelweg werd reeds lang afgezien. De administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer heeft deze optie bevestigd. Toch baseert de administratie van Ruimtelijke Ordening zich op het artikel 2 § 1 van de wet van 29 maart 1962, aangevuld bij decreet van 22 december 1993, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en zijn latere wijzigingen, om te stellen dat de gewestplannen waarin die reservatiezone is opgenomen, blijven gelden tot zij, na herziening, door andere plannen zijn vervangen.

Is de beslissing om het gewestplan Oudenaarde te herzien en het kwestieuze tracé te schrappen reeds genomen ?

Indien de procedure reeds gestart is, in welk stadium bevindt ze zich dan ?

Zijn er binnen het huidige kader van wetgeving en planologische ordeningsvoorschriften afwijkingsmogelijkheden die het mogelijk maken bepaalde bouwaanvragen in zulke achterhaalde reservatiezones, die vaak betrekking hebben op uitbreiding of wijziging van agrarische bedrijven, toch te gunnen ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft tot op heden het gewestplan Oudenaarde niet in herziening gesteld voor wijziging in

de wegeninfrastructuur waaronder de schrapping van de reservatiezone voor de vroeger geplande A9.

Binnen het kader van de huidige wetgeving (art. 2 § 1) en planologische ordeningsvoorschriften blijft de reservatiezone van kracht zolang de gewestplannen waarin deze reservatiezone opgenomen zijn, niet door andere plannen zijn vervangen. Binnen het kader van het huidige vergunningsstelsel kan geen afwijking van de planingsvoorschriften toegestaan worden.

De wet bepaalt enkel volgens art. 44 § 3 lid 2 een vergunning met beperkte geldigheidsduur af te leveren, wanneer het gaat om de oprichting van bouwwerken of om uitvoering van aan een vergunning onderworpen werken, gedurende de periode die voorafgaat aan de verwezenlijking van de bij wetsbepaling aangewezen bestemming; in dit geval, in afwachting van realisatie van de geplande weg. Dergelijke vergunningsplichtige werken of bouwwerken zullen in ieder geval slechts beperkt zijn in omvang en duurzaamheid, conform het tijdelijk karakter van de vergunning. De modaliteiten van een dergelijke aanvraag zullen verder moeten onderzocht worden in functie van de onderliggende agrarische bestemming.

Vraag nr. 33
van 14 september 1995
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Vlaanderen fietsroute – Toestand

De Vlaanderen fietsroute vertoont tussen Brugge en Nieuwpoort een aantal gebreken. Het stuk tussen Brugge en Nieuwege-brug, meer bepaald het betonnen gedeelte, is er slecht berijdbaar. Voorbij Snaaskerke wijkt de Noordzeeroute af van het kanaal Plassendaele-Nieuwpoort; de fietsers moeten daar de drukke en onveilige weg op. Ook in de omgeving van Leffinge ligt het traject er slecht bij.

Op het traject tussen Sluis en Brugge zijn er weinig problemen. Vanaf Brugge tot aan de Franse grens zijn er daarentegen wel.

Beschikt het Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme over een duidelijke beschrijving in verband met de toestand van de Vlaanderen fietsroute?

Zo ja, is er in samenwerking met de bevoegde diensten van de provincie West-Vlaanderen (die verantwoordelijk zijn voor de "LF1 Noordzeeroute", een traject dat de Vlaanderen fietsroute overlapt) al beslist om verbeteringswerken uit te voeren om het fietsen op die route aangenamer en veiliger te maken?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord op bovengenoemde vraag zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 34
van 18 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ring Brussel – Kostenverdeling werken

Kan de minister mij meedelen wat de jongste jaren het aandeel was van verbeterings-, onderhouds- en andere werken aan de ring rond Brussel in de totale uitgaven voor de wegeninfrastructuur in Vlaams-Brabant?

Om welke concrete bedragen gaat het?

Bestaat er voor de werken aan de ring een afzonderlijk budget waaraan ook andere overheden deelnemen, in het licht van het belang van deze infrastructuur voor onder meer Brussel en Wallonië? Zo niet, werd er in dat verband al overleg gepleegd?

Antwoord

De jongste jaren bedroeg het aandeel van werken aan de ring rond Brussel bijna 20 % van de totale uitgaven voor de wegeninfrastructuur in Vlaams-Brabant.

Concreet gaat het om volgende bedragen:

- investeringen: 910 miljoen van de 4.836 miljoen of 18,8 % (laatste 5 jaar);
- onderhoud: 80 miljoen van de 450 miljoen of 17,7 % (laatste 3 jaar).

Er bestaat tot op heden voor de werken aan de ring geen afzonderlijk budget waaraan ook andere overheden bijdragen. Ook wordt, inzake deelname in de kosten van herstellings-, onderhouds- en andere werken aan de ring, geen overleg gepleegd met andere overheden.

Het is trouwens een algemeen principe van de staats-hervorming dat de gemeenschappen en gewesten de rechten en verplichtingen overnemen van de staat betreffende alle hen overgedragen goederen, krachtens artikel 12 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en artikel 57 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en gewesten.

Dit houdt onder meer in dat de gewesten ook zelf dienen in te staan voor de financiering van alle investeringen en onderhoudswerken aan de hun overgedragen infrastructuur.

Vraag nr. 35
van 19 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ring Willebroek – Tijdschema

Na jarenlang dralen werden enige tijd geleden eindelijk de werken aangevat aan de ring rond Willebroek. Die zouden tegen eind 1995 worden afgerond.

Naar verluidt zou er evenwel een half jaar vertraging worden opgelopen.

Kan de minister dit bevestigen?

Waarom is eventueel de vertraging te wijten?

Antwoord

De werken van de laatste fase van de ring rond Willebroek werden aanbesteed op 16.11.1993 en aangevat op 16.05.1994. Overeenkomstig de in het bestek der werken bepaalde uitvoeringstermijn van 150 werkdagen, zouden de werken normaliter beëindigd zijn geweest in de loop van juni 1995.

Tijdens de uitvoering werd begin 1995 echter beslist om het concept van de kruispunten met de Blaasveldstraat en de Mechelsesteenweg te veranderen in rotondes. Deze wijziging betekende een vertraging in de uitvoering der werken, waardoor contractueel de uitvoeringstermijn werd verlengd met 80 werkdagen. Er mag worden aangenomen dat de werken in november eerstkomend zullen voltooid zijn.

Vraag nr. 36
van 20 september 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Bouwvergunningen – Zegelrecht

Momenteel wordt door sommige gemeenten aan de indieners van plannen voor af te leveren bouwvergunningen een zegelrecht aangerekend.

Het ontbreken van uniformiteit leidt tot uiteenlopende toepassingen, die in sommige gevallen worden betwist door de indieners van plannen.

Heeft de minister reeds initiatieven genomen om tot een eenvormige regeling te komen ?

Antwoord

Het innen van zegelrecht betreffende af te leveren bouw- en verkavelingsvergunningen is geregeld bij het Wetboek der Zegelrechten, meer bepaald artikel 8, 16e, b en volgende en zijn eventuele latere aanpassingen.

Er geldt voor de toepassing nog steeds de omzendbrief nr. 28-1 dd. 14 augustus 1967 van het toenmalige ministerie van Openbare Werken en de toen bevoegde minister, de heer J. De Saeger. Deze omzendbrief staat wel op de lijst van de aan te passen, doch te behouden omzendingen. Op dit ogenblik zijn er bij mijn administratie werkgroepen bezig met de herwerking ervan. Ter informatie zal aan het Vlaams parlementslid per afzonderlijke post een kopie van de omzendbrief en bijlagen worden toegestuurd.

Vraag nr. 37
van 20 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vrouwen – Gelijke kansen

Vrouwen zijn goed aanwezig op de arbeidsmarkt als geheel. In leidende functies komen ze echter minder voor. Het is nochtans belangrijk ook hier vrouwen aan te treffen, wegens de voorbeeldfunctie.

1. Hoeveel mannen/vrouwen werken er op het kabinet van de minister en welke functies vervullen ze ?

2. Bestaan er, voor de administratieve diensten die onder de bevoegdheid van de minister vallen, gegevens inzake de verhouding mannen/vrouwen op de verschillende niveaus ? Waar kunnen die gegevens eventueel worden aangetroffen ?
3. Werden er in die diensten werkgroepen of personen aangewezen voor de opvolging van het gelijke-kansenbeleid ? Zo ja, zijn er al acties gevoerd en wat was het resultaat ervan ? Zo neen, waarom niet en bestaan er concrete plannen ter zake ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.

Vraag nr. 38
van 22 september 1995
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Luchthaven Deurne – Verlenging startbaan

Naar verluidt zou de administratie Regionale Luchthavens, dienst Geregeld Vervoer, een wijziging van het gewestplan hebben aangevraagd met betrekking tot de luchthaven van Deurne. Deze aanvraag werd nog ondersteund door de heer J. Sauwens, voormalig minister van Verkeer. Gedetailleerde plannen met het oog op een verlenging van de startbaan van het vliegveld van Deurne werden uitgewerkt.

Deze verlenging zou in ernstige mate de woonomgeving van de gemeenten Mortsel, Borsbeek en Boechout (in het bijzonder de deelgemeente Vremde) verstoren. De rendabiliteit van deze investering (1 miljard frank, wat aan afschrijving en intresten alleen al 100 miljoen frank per jaar zou kosten) werd nog door geen enkele studie aangetoond. Ze zou de verliescijfers van het vliegveld opnieuw opdrijven. De officiële, door de Vlaamse Raad bekrachtigde beleidsplannen van vorige ministers hielden dan ook nooit meer in dan het behoud, zonder gebiedsuitbreiding, van het huidige vliegveld.

Kan de minister mij meedelen of er inzake dit officieel standpunt enige verandering is opgetreden ?

Antwoord

Zoals vermeld in de septemberverklaring van de Vlaamse regering, wordt afgezien van een verlenging van de startbaan van de luchthaven van Deurne. Bijgevolg is een wijziging van het gewestplan met betrekking tot de luchthaven niet meer aan de orde.

Vraag nr. 39
van 22 september 1995
van de heer PATRICK LACHAERT

Ring Gent – Klaverblad Merelbeke

Het laatste gedeelte van de volledige afwerking van de R4 (ring rond Gent) betreft het stuk buitenring tussen

Gent-Zwijnaarde en Merelbeke, alsmede de aanleg van het verkeersknooppunt R40/E40 in Merelbeke.

In het bijzonder de aanleg van dit verkeersknooppunt, met daarbij de volledige scheiding tussen het lokaal- en het autosnelwegverkeer, is bijzonder dringend.

De voorganger van de minister, minister Kelchtermans, beloofde aan een delegatie van de gemeente Merelbeke, samengesteld uit alle politieke fracties uit de gemeenteraad, deze werken zeer dringend en in fasen uit te voeren en de nodige kredieten in te schrijven op de begroting 1995. Deze belofte dateert van 1993.

Kan de minister meedelen wat de stand van zaken is in dit dossier? Zijn er al beslissingen genomen inzake aanvang en fasering van de werken?

Antwoord

Naar aanleiding van de bespreking van de begroting 1995 werd in oktober 1994 het investeringsprogramma 1995 opgesteld, binnen het indicatief driejarenprogramma 1995-1996-1997.

De bouw van de nieuwe brug over de E40, in het verlengde van de Salisburylaan en de Heidestraat, werd ingeschreven op het programma 1995 voor een bedrag van 60 miljoen frank. De verdere herinrichting van dit aansluitingscomplex (wegeniswerken) werd gepland voor 1996. Hiervoor werd een bedrag uitgetrokken van 50 miljoen frank.

Deze werken werden uiteraard behouden bij de actualisatie, in maart 1995, van het programma 1995.

Ik moet helaas vaststellen dat het aanbestedingsdossier vertraging heeft opgelopen en dit jaar niet meer zal kunnen worden aanbesteed.

Deze werken (brug) zullen hernomen worden op het programma 1996. De reden van deze verschuiving is volgens de betrokken afdeling Wegen te Gent te wijten aan de vertraging die werd opgelopen bij de noodzakelijke voorbereidende werken en de daaropvolgende stabiliteitsstudie, waardoor het aanbestedingsdossier niet tijdig kan worden samengesteld. Thans wordt de aanbesteding van bovenvermelde brug gepland voor 1996. De aanvang van deze werken kan verwacht worden tegen eind 1996.

De verdere afwerking van het complex R4/E40 met wegeniswerken zal dan opgenomen worden in het programma 1997.

Het stuk buitenring tussen Gent-Zwijnaarde en Merelbeke is op dit ogenblik nog niet opgenomen in het indicatief driejarenprogramma 1996-1998, om budgettaire redenen.

Vraag nr. 40 van 22 september 1995 van de heer JORIS VAN HAUTHEM

Vliegveld Grimbergen – Stand van zaken

Normalerwijze zal voor einde '95 de beslissing bekend worden gemaakt in verband met de toekomst van het vliegveld van Grimbergen.

1. Wat werd er reeds besloten i.v.m. de oppervlakte die zal worden bestemd voor bosbouw en de oppervlakte van het eigenlijke vliegveld?
2. Wat werd er reeds besloten in verband met de aard van de toestellen die zullen worden toegelaten? Zullen helikopters toegelaten zijn en vliegtuigjes zonder geluiddemper?
3. Wat werd er reeds besloten in verband met de eventuele aanleg van een verharde startbaan en in verband met het maximaal toegelaten aantal vliegtuigbewegingen, respectievelijk vluchten per jaar?
4. Wat werd er reeds besloten in verband met het Vlaams karakter van het vliegveld en de toekenning van de uitbatingsvergunning?
5. Wat werd er reeds besloten in verband met scholingsvluchten voor aspirantpiloten?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft op 22 december 1994 een besluit genomen inzake de vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, inzonderheid wat de zone van het vliegveld in Grimbergen betreft.

Evenwel werd nog geen beslissing genomen met betrekking tot de concrete nabestemming voor het vliegveld van Grimbergen.

Het ligt evenwel in de bedoeling om deze beslissing binnen het jaar te nemen. Gelet op deze stand van zaken zijn de gestelde vragen alsnog voorbarig.

Vraag nr. 41 van 27 september 1995 van de heer FREDDY SARENS

Garages bij nieuwbouw – Richtlijnen

De omzendbrief nr. 59 van het ministerie van Openbare Werken d.d. 17 juni 1970 betreffende de eis om bij de bouwwerken parkeerruimte te scheppen, bepaalt in II Algemene Opmerkingen A, dat als "parkeerplaats" o.m. wordt bedoeld:

"... ofwel een box waarvan de minimumafmetingen zijn: 5 m lang, 2,75 m breed, 1,80 m hoog".

Ik stel vast dat sommige gemeentebesturen deze richtlijn niet naleven.

Daardoor worden soms garages gebouwd en verkocht die merkkelijk kleiner zijn dan de voormelde afmetingen, met alle nadelen voor de koper.

Is die omzendbrief nog van kracht?

Wordt de naleving ervan nog afdoende gecontroleerd?

Over welke mogelijkheden beschikt de minister indien die richtlijnen niet worden nageleefd?

Antwoord

De omzendbrief nr. 59 is nog steeds van toepassing.

De naleving ervan wordt door de gemeentebesturen en door de buitenafdelingen van Arohm gecontroleerd bij het nazicht van de plannen die de bouwaanvraagdossiers vergezellen.

Indien de richtlijnen van de omzendbrief niet worden nageleefd, brengen de gemachtigde ambtenaren om deze reden ongunstige adviezen uit over dergelijke aanvragen.

Bij de uitvoering van de vergunde bouwaanvragen, staan dezelfde instanties in voor de controle op de naleving van deze richtlijnen.

Indien hierop inbreuken worden vastgesteld, worden ze als een bouwvoertreding beschouwd.

De gemeenten en de diensten van stedenbouw kunnen dan optreden en zo nodig verbaliseren en herstelmaatregelen eisen.

Vraag nr. 42
van 27 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Experimenten openbaar vervoer – Limburg-Brussel

Op het vlak van het openbaar vervoer vinden allerlei experimenten plaats om in te spelen op soms zeer uiteenlopende behoeften.

Zo is er de voorstelling van De Lijn als vlot vervoermiddel vanuit de provincies naar Brussel.

Op dit vlak is er, vanuit Limburg, de rechtstreekse busverbinding van Zuid-Limburg naar Sint-Truiden, die daar aansluit op een rechtstreekse trein naar Brussel.

Beschikt de minister over gegevens inzake tijdsduur en bezettingsgraad van bovenvermelde lijndiensten ?

Over het totaal aantal vervoerde reizigers per jaar op elke lijn en het totaal aan uitgaven en ontvangsten per jaar ?

Over het totaal aantal vervoerde studenten en rijkswachters in extra-ritten per jaar op elke lijn en het totaal van ontvangsten en uitgaven per jaar ?

Is er al beslist die experimenten voort te zetten in 1996 ?

Antwoord

De rechtstreekse verbinding vanuit Zuid-Limburg naar het station te St.-Truiden en van daar uit met de trein richting Brussel, werd wegens gebrek aan belangstelling in mei laatstleden stopgezet. Deze verbinding behaalde amper 3 reizigers/rit.

De rechtstreekse verbinding vanuit Lanaken richting Rijkswachtkwartier in Brussel werd in november 1994 opgestart. Deze lijn vervoert momenteel gemiddeld 24 reizigers per rit. Het aantal gaat echter nog steeds in stijgende lijn. Uitgaande van het gemiddelde van 24 reizigers per rit, zal deze lijn op jaarbasis 11.520 reizigers vervoeren.

Met de verbinding Bocholt-Antwerpen worden jaarlijks ongeveer 56.500 verplaatsingen gemaakt. Voor de verbinding Maaseik-Brussel bedraagt dit aantal onge-

veer 89.300 per jaar. Voor het verzekeren van de extra-verbindingen vanuit Bocholt en Maaseik richting Leuven op vrijdag en zondag, worden 3 bussen ingezet. Die zijn steeds volledig bezet. Het totaal aantal verplaatsingen dat op deze wijze op jaarbasis plaatsvindt, bedraagt ongeveer 10.200. Sinds kort kunnen de studenten ook vanuit Maaseik en Bocholt richting Brussel. Met deze verbinding zullen tijdens het academiejaar 1995-1996 zeker 6.000 verplaatsingen plaatsvinden. De gemiddelde kostendekking voor deze verbinding bedraagt momenteel meer dan 20 % van de kosten.

Er is een bijdrage van de Permanente Werkgroep Limburg gedurende een periode van 5 jaar, van 1991 tot en met 1995. Deze verbindingen zullen ook in 1996 in het aanbod van De Lijn opgenomen blijven en door haar zelf worden gefinancierd.

Vraag nr. 43
van 28 september 1995
van mevrouw LYDIA MAXIMUS

Spoorwegbrug zeekanaal Willebroek – Ingebruikneming

In het kader van een globaal verkeersplan en de economische ontwikkeling langs de oevers van het zeekanaal Willebroek-Brussel-Charleroi, werd deze zomer de langverwachte spoorwegbrug ter hoogte van Prayon Rupel geïnstalleerd.

Tot eenieders verbazing staat deze hefbrug sindsdien in een verticale stand, wat zeker niet aangewezen is voor de mechanische en elektronische delen, die daardoor onder een abnormale druk komen te staan.

Graag vernam ik van de minister waarom deze brug niet in de normale horizontale stand kan worden gebracht en wanneer ze echt in gebruik kan worden genomen ?

Antwoord

De brug staat in verticale stand omdat de elektronische uitrusting van de brug, die het mogelijk moet maken de brug te openen en te sluiten, nog niet afgewerkt is. Volgens de planning der werken zullen de elektromechanische installaties bedrijfsklaar zijn in april 1996.

De brug zelf en de mechanismen van de brug zijn erop berekend dat de brug geruime tijd in de verticale stand kan geblokkeerd worden.

De treinen zullen effectief over de brug kunnen rijden als de NMBS de sporen op de brug en op de toegangen van de brug, samen met de elektrificatie van deze spoorlijn, zal afgewerkt hebben. Dit zou volgens deze diensten gebeuren in het voorjaar van 1997.

Vraag nr. 44
van 28 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

De Lijn – Uurroosters en snelheidsbeperkingen

Mij wordt verzekerd dat het uurrooster dat op bepaalde trajecten van De Lijn wordt gehanteerd, zelfs in normale omstandigheden (dus zonder opstoppingen en

dergelijke) overtredingen op de snelheidsbeperkingen vereist.

Meent de minister dat dit verantwoord is ?

Chauffeurs van privé-uitbaters die voor De Lijn rijden moeten zelf de opgelopen boetes betalen. Geldt dit ook voor de chauffeurs van De Lijn ?

Beschikt de minister over gegevens over het aantal vastgestelde snelheidsovertredingen bij De Lijn ?

Waarom worden geen meer realistische uurroosters opgesteld ?

Antwoord

Deze vraag steunt op vage beweringen, zonder dat concrete aanknopingspunten worden aangebracht.

De dienstregelingen van het geregeld vervoer worden opgesteld rekening houdend met de specifieke eisen eigen aan elke dienst. Er wordt ook rekening gehouden met de snelheidsbeperkingen op het traject. De dienstregelingen die aldus worden opgesteld zijn theoretisch perfect haalbaar.

Indien in de praktijk blijkt dat het om een of andere reden, vreemd aan de exploitatie, onmogelijk is de dienstregeling te realiseren, zullen de chauffeurs in de mate van het mogelijke en het toelaatbare zo goed mogelijk hun taak vervullen.

In ieder geval dienen de verkeerswetgeving (dus ook de geldende snelheidsbeperkingen) en het politiereglement op het personenvervoer per autobus strikt nageleefd te worden.

Bij De Lijn werden regels uitgewerkt die bepalen of de boete wordt betaald door de chauffeur of door de VVM zelf. Dit is afhankelijk van de aard van de overtreding en de staat van dienst van de chauffeur.

In 1994 werden 174 processen-verbaal opgesteld op een totaal van 1.458 bussen en 68 miljoen afgelegde kilometers. Deze processen-verbaal impliceren geenszins dat het om gevallen gaat waarin de chauffeur de overtreding beging om zijn dienstregeling na te komen.

Vraag nr. 45 van 29 september 1995 van de heer LUDO SANNEN

Leieverbreiding Kortrijk – Stand van zaken

De flessehals voor de binnenscheepvaart op de Leie is nog steeds de doortocht in Kortrijk. Dit dossier sleept al jaren aan, tot de vorige Vlaamse regering eindelijk voldoende geld vrijmaakte voor de nodige onteigeningen : die kosten tot nu toe ongeveer 700 miljoen frank ! Maar het probleem zit nu bij de aanbesteding van de werken.

De vorige minister (Kelchtermans) heeft de aanbesteding uitgesteld en het hele dossier dreigt weer op de lange baan te worden geschoven. Ondertussen slaat de verkrotting en verloedering toe in de onteigende zone, vlak in het hart van Kortrijk.

1. Waarom wordt de aanbesteding van de werken steeds weer uitgesteld ?
2. Is de Vlaamse regering nog geïnteresseerd in een vlotte binnenscheepvaartverbinding met Noord-Frankrijk via de Leie (verbinding Antwerpen – Rijn – Duinkerke) ?
3. Hoe is het uitstel van de werken te rijmen met de intentie van de Vlaamse regering om de strijd aan te binden tegen de verkrotting van de binnensteden ?
4. Wil de nieuwe Vlaamse regering het protocol met de stad Kortrijk nog respecteren ?

Antwoord

Inzake de aanbesteding van de werken kan er vooreerst worden aan herinnerd dat een eerste werk dat kadert in de modernisering van de Leie in de traverse van Kortrijk, namelijk de aanleg van de Kasteelbrug, reeds in 1994 werd aanbesteed en intussen werd voltooid. Voor de verdere uitvoering van de verbreding van de Leie werd, conform de beslissing van de Vlaamse regering, het dossier voorbereid met het oog op het uitschrijven van een beperkte aanbesteding na oproep tot kandidaatstelling en selectie van de kandidaten. De voorgeschreven begrotingscontrole heeft evenwel de afhandeling van dit dossier vertraagd. Zo heeft de inspectie van Financiën een formeel ongunstig advies uitgebracht, gezien het ontbreken van financiële middelen om het werk in een behoorlijk tempo te kunnen afwerken.

Met betrekking tot de timing van de Leiewerken kan inderdaad de bedenking worden geformuleerd dat de repercussies zou kunnen hebben op de kwaliteit van de stedelijke leefomgeving. Anderzijds wens ik te onderstrepen dat, bij de conceptie van het globale project, aan de stedenbouwkundige effecten optimaal aandacht wordt besteed. In het investeringsprogramma wordt prioriteit gegeven aan de afwerking van de infrastructuur die in uitvoering is, zodat het sinds jaren geïnvesteerde kapitaal kan gerendabiliseerd worden. De moderniseringswerken op de Leie en van de verbinding met Noord-Frankrijk kaderen hierin.

Het voormelde protocol geeft een indicatie van de timing en de grootte der vereiste investeringen. Een formele belofte is dit niet, gelet op het annuïteitsprincipe van de begroting. Een formele vastlegging kan slechts door het Vlaams parlement gebeuren ter gelegenheid van de begrotingsbesprekingen.

Vraag nr. 46 van 29 september 1995 van de heer PATRICK HOSTEKINT

Doortocht Lichtervelde – Geplande werken

De dorpskom van de Westvlaamse gemeente Lichtervelde wordt doorsneden door een gewestweg, wat zorgt voor zeer druk en zwaar verkeer. Het Vlaams Gewest nam in heel wat gemeenten het initiatief om verkeersvertragende ingrepen door te voeren. Ook de gemeente Lichtervelde diende onlangs een lijvig dossier in bij de Vlaamse overheid.

Concreet gaat het om de Statiestraat, de Astridlaan en de Koolskampstraat – deze werken zouden worden uitgevoerd in een eerste fase, waarna in een tweede fase zou worden gewerkt in de Marktstraat, de Hoogstraat, de Potteriestraat en de Zwevezelestraat. Een studie toont aan dat, in de gemeenten waar de werken reeds zijn uitgevoerd, de verkeersveiligheid en de leefbaarheid zijn toegenomen.

1. Is het doortochtenprogramma voor de gemeente Lichtervelde opgedeeld in twee fasen ?
2. Hoe zijn de werken gepland ?
3. Is men reeds gestart met de voorbereidende werken ?
4. Bestaat eventueel de mogelijkheid om de werken vervroegd aan te vatten ?

Antwoord

Gezien de ligging van de gemeente Lichtervelde ten opzichte van de A17, is het inderdaad zo dat de gemeente Lichtervelde wordt geconfronteerd met heel wat druk en zwaar verkeer door de korpskom.

Daarom investeert het Vlaams Gewest op dit ogenblik in de nieuwe omleidingsweg rond de gemeente Lichtervelde (N35). De werken zijn volop in uitvoering. De ingebruikname kan verwacht worden tegen het zomerterlof van 1996, tenzij de weersomstandigheden in de komende winter de werkzaamheden meer dan normaal zouden verhinderen.

Gezien de budgettaire beperkte middelen kan enkel een beperkt aantal doortochten uitgevoerd worden. De verkeersrevolutie door de dorpskom, na de afwerking van de omleiding, dient daarom eerst beoordeeld te worden, zodat de opportuniteit van een doortocht in Lichtervelde kan afgewogen worden ten opzichte van andere voorstellen. Op dit ogenblik is de realisatie van een doortocht in Lichtervelde zodoende niet aangewezen. Vermits deze doortocht nu nog niet op het programma staat, zijn de gestelde vragen niet aan de orde.

In het kader van de beperkte budgettaire middelen zal in de toekomst ook meer en meer een afgewogen keuze moeten gemaakt worden tussen hetzij een omleiding, hetzij een doortocht.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
LANDBOUW EN MEDIA

Vraag nr. 18
van 11 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Nederlandstalige omroepen – Financiële hulp

Tijdens het recente colloquium Nederlands in de Wereld had de administrateur-generaal van de BRTN het i.v.m. een mogelijke samenwerking met de Nederlandstalige of Afrikaanstalige omroepen, over het beroep dat zou kunnen worden gedaan op gelden van

de Europese Unie en de Unesco voor vertaling, dubbing en andere faciliteiten. Tot dan toe werden die middelen ongebruikt gelaten.

Kan de minister mij meedelen of daar intussen al een beroep op werd gedaan ?

Welke zijn de precieze voorwaarden waaraan moet worden voldaan om van de bewuste middelen gebruik te kunnen maken en om welke bedragen kan het maximaal gaan ?

Weet de minister welke taalgroepen hierop reeds een beroep hebben gedaan en welke bedragen daarmee zijn gemoed ?

Antwoord

Naar aanleiding van verschillende tussenkomsten in de werkgroep Audiovisuele Media, werd aan het slot van het colloquium Nederlands in de Wereld inderdaad de aandacht gevestigd op de wenselijkheid om concrete samenwerkingsprojecten tot stand te brengen tussen de Nederlands- en Afrikaanstalige landen.

Gehoopt werd voor eventuele samenwerkingsprojecten gebruik te maken van internationale steunprogramma's.

Het Mediaprogramma van de Europese Unie richt zich evenwel tot omroepen en producenten van de lidstaten van de Europese Unie en tot derde aan Media deelnemende landen.

Het Europees coproductiefonds Eurimages is in principe voorbehouden voor de lidstaten van de Raad van Europa. Het gaat hier om een rechtstreekse subsidie (systeem voorschot op ontvangsten) aan coproducties van langspeelfilms en TV-documentaires, waarbij ten minste drie producenten uit verschillende lidstaten betrokken zijn. De mogelijkheid tot een minderheidsparticipatie van een vierde coproducteur (eventueel niet Europees) blijft hier evenwel open : bij voorbeeld een coproductie met Vlaanderen-Nederland-Luxemburg en Zuid-Afrika of de Nederlandse Antillen.

Het International Program for the Development of Communication van de Unesco heeft slechts beperkte budgettaire mogelijkheden, maar zou in principe – nu Zuid-Afrika tot de Unesco is toegetreden – het geschikte instrument kunnen zijn om tot een "Nederlands-Afrikaanstalige Mediacoöperatie" te komen.

Vraag nr. 20
van 14 september 1995
van de heer WILFRIED AERS

BRTN – Lille/Rijsel

Meer dan eens hoorde ik een correspondentie van de BRTN-radio in Parijs het in het nieuws hebben over Lille i.p.v. Rijsel.

Moet de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap deze grote oude stad van het graafschap Vlaanderen niet met zijn Nederlandse benaming noemen ?

Antwoord

De BRTN heeft naar aanleiding van deze vraag alle correspondenties vanuit Parijs in de periode van 1 t.e.m. 20 september 1995 gecontroleerd.

Nergens kon een voorbeeld worden gevonden van een bijdrage waarin Rijsel met de benaming "Lille" werd vernoemd.

**Vraag nr. 21
van 19 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Coditel – Nederland 3

Omtrent het van de kabel nemen van Nederland 3 in Wemmel en Drogenbos, deelde voormalig minister Weckx mij begin van dit jaar mee dat hij erop rekende dat de kabeldistributiemaatschappij Coditel haar aanbod zou aanpassen. Voor zover mij bekend is dat nog niet gebeurd.

Ik herinner er de minister aan dat zijn voorganger in dat geval vooropstelde: "indien dat noodzakelijk zou blijken kan in de Vlaamse regelgeving het verplicht doorgeven worden ingeschreven". Minister Weckx zou trouwens in februari reeds aan zijn Nederlandse collega hebben voorgesteld om de kabelmaatschappijen in Vlaanderen en Nederland op basis van wederkerigheid de verplichting op te leggen alle televisieprogramma's en enkele radio-omroepprogramma's van de respectieve openbare omroepen door te geven.

Kan de minister mij meedelen of er nu concrete plannen zijn voor de invoering van die verplichting? Zijn er nog contacten geweest met Coditel in verband met het specifieke probleem van het doorzenden van Nederland 3 in genoemde faciliteitengemeenten?

Antwoord

Ik kan meedelen dat het omroepprogramma Nederland 3 in Wemmel en Drogenbos sedert de komst van Ka2 en VT4 wordt doorgegeven op de zogenaamde hyperband. Dat betekent dat voor het ontvangen van het omroepprogramma een televisietoestel of een videorecorder met hyperband vereist is (+ 300 Mhz).

Volgens Coditel beschikt meer dan de helft van de kijkers uit die regio over een dergelijk toestel. Via de hyperband worden op dit ogenblik in Wemmel en Drogenbos acht omroepprogramma's doorgegeven.

De decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, bevatten geen wederkerigheidsclausule met Nederland omtrent het verplicht doorgeven van televisie- en/of radio-omroepprogramma's.

Ik zal het voorstel van mijn voorganger aan zijn Nederlandse collega inzake wederkerigheid opnieuw ter sprake brengen.

In afwachting van nieuwe technieken inzake digitalisering en compressie, die mogelijk een oplossing inhouden, heb ik Coditel gevraagd om voor Nederland 3 een betere oplossing te zoeken.

**Vraag nr. 24
van 21 september 1995
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL**

BRTN TV1 Journaal – IJzerbedevaart

1. In het laatavondjournaal van BRTN TV1 op zondag 27 augustus bracht men verslag uit over de jaarlijkse IJzerbedevaart. Hierbij werd door de reporter met dienst gezegd dat de voornamelijk buitenlandse skinheads die werden opgepakt op zaterdagavond 26 augustus, in Diksmuide waren op uitnodiging van de Vlaams Blok Jongeren.

Kan de minister mij meedelen waarop deze loze beweringen steunden?

2. Volgens hetzelfde journaal zou de mindere opkomst op de Bedevaartweide te wijten zijn aan de oproep van Vermeylen- en Willemsfonds om niet naar Diksmuide te komen. Het zal de minister niet onbekend zijn dat beide fondsen reeds jaren oproepen om niet aan de IJzerbedevaart deel te nemen.

Is de minister – gezien deze feiten – niet van mening dat ook hier aan verkeerde berichtgeving werd gedaan?

3. Heeft de minister ter zake reeds stappen gezet? Op welke manier worden bij de BRTN leugenachtige berichten rechtgezet zonder initiatief van buitenaf?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Het bericht van de BRTN was gebaseerd op inlichtingen die de BRTN-ploeg ter plekke kreeg van rijkswachters die bij het oppakken van de skinheads betrokken waren.

Het BRTN-bericht met betrekking tot de mindere opkomst was vollediger en genuanceerder dan wat de vraagsteller beweert.

Het afhaken van het Vermeylen- en het Willemsfonds werd als één van de redenen aangezien. De BRTN vermeldde: "de terugloop had onder meer te maken met ...".

**Vraag nr. 25
van 21 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

BRTN TV1 Journaal – IJzerbedevaart

De verslaggeving van het BRTN-televisiejournaal over de rellen aan de vooravond van de IJzerbedevaart in Diksmuide, was dit jaar meer dan bedenkelijk. Zo meende een journalist in het TV1-journaal van 26 augustus om 22.40 uur te moeten beweren dat de aanhangers van Voorpost geamuseerd toekeken hoe "hun geestesgenoten" door de rijkswacht werden afgetuigd. Met "geestesgenoten" werden de skinheads bedoeld die in de rellen waren betrokken.

Kan de minister mij meedelen waarop de openbare zender zich heeft gebaseerd om te stellen dat de skinheads in kwestie geestesgenoten zouden zijn van de Vlaamsnationale vereniging Voorpost ?

Bovendien werd geïnsinueerd dat de relschoppers naar Diksmuide werden gelokt door "Voorpost-leider Xavier Buisseret". Daarbij kunnen drie opmerkingen worden gemaakt :

1. betrokkene was zelfs nooit lid van Voorpost, laat staan dat hij de vereniging zou leiden ;
2. Voorpost heeft zelf al jaren moeilijkheden gehad met een aantal skinheads en zal er zich wel voor hoeden deze mensen naar Diksmuide uit te nodigen ;
3. Buisseret heeft totaal geen uitstaans met de skinheads. De bewuste insinuatie was dus totaal uit de lucht gegrepen.

Op 27 augustus werden tijdens het journaal van 22.35 uur op TV1 andermaal leugens verspreid. Deze keer luidde het in een verslag als volgt : "Elk jaar komen op de vooravond van de IJzerbedevaart extreem-rechtse jongeren uit het buitenland naar Diksmuide. Velen op uitnodiging van verwante Vlaamse organisaties, zoals onder meer de jongerenorganisatie van het Vlaams Blok, Were Di en Voorpost. 's Middags waren al een dertigtal zulke herrieschoppers opgepakt".

De waarheid is dat de herrieschoppers die in Diksmuide aanwezig waren door geen van de genoemde organisaties waren uitgenodigd.

Hieruit kan worden afgeleid dat de verslaggeving ofwel uitermate onzorgvuldig, ofwel doelbewust leugenachtig was, maar in beide gevallen beledigend. Dit is mijns inziens ontoelaatbaar. Graag vernam ik of de voogdijminister van de BRTN het daarmee eens is ?

Werden er sancties getroffen ten aanzien van de verantwoordelijke(n) ?

Hoe denkt de minister dergelijke handelwijze voor de toekomst te kunnen uitsluiten ?

Antwoord

De BRTN-berichten van 26 en 27 augustus 1995 werden conform de wettelijke bepalingen in verband met het recht op antwoord in de audiovisuele media rechtgezet.

Het departementshoofd van de TV-informatie van de BRTN heeft de betrokken medewerkers gewezen op de onzorgvuldige elementen in de bewuste berichten.

Vraag nr. 26 van 21 september 1995 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

BRTN Radiojournaal – Zorgvuldigheid

In het BRTN-radiojournaal van 1 september, onder meer om 12, 13 en 14 uur, werd naar aanleiding van het nieuwe schooljaar herhaald dat "volgens sommigen" de Franse Gemeenschap voor de uitbreiding van de

Vlaamse school in Komen moet opdraaien. Dit is eigenaardig. Niet "sommigen" zijn die mening toegegaan, maar de organisatie en subsidiëring van Nederlandstalig onderwijs in Waalse faciliteitengemeenten beantwoordt wel degelijk aan een wettelijke verplichting.

Meent de minister niet dat hier nogal los wordt omgesprongen met de werkelijkheid en dat daardoor de verkeerde indruk wordt opgewekt dat de subsidiëring van de Vlaamse school in Komen door de Franse Gemeenschap of het Waals Gewest, een eis is die op niets berust ?

Hoe streeft de minister naar een meer zorgvuldige formulering van nieuwsfeiten door de openbare omroep ?

Antwoord

De BRTN vestigt er de aandacht op dat, al heeft het Vlaams parlementslicid dan theoretisch wel gelijk, de zaken in de praktijk toch niet zo eenvoudig liggen, omdat de ARGO uiteindelijk de uitbreiding van de school in Komen heeft betaald met kredieten van de Vlaamse Gemeenschap.

De twijfel in het bericht van de radionieuwsdienst is derhalve te begrijpen.

Vraag nr. 27 van 21 september 1995 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – VT4

In tegenstelling tot elders in Vlaanderen wordt in Voeren tot op heden de buitenlandse, maar Nederlandstalige televisiezender VT4 niet door de Luikse kabeldistributiemaatschappij verspreid.

Heeft de minister ter zake al contacten gehad met de maatschappij ?

Wat waren in dat geval de resultaten ?

Antwoord

Het initiatief voor het doorgeven van omroepprogramma's van buitenlandse omroepen ligt niet bij de Vlaamse overheid, maar bij de kabelmaatschappijen.

De Vlaamse Raad heeft immers aan de Vlaamse kabelmaatschappijen een grote autonomie gegeven. Wat televisie betreft is er alleen een verplicht doorgeven van de omroepprogramma's van BRTN, van VTM en van de regionale omroepen.

Ik respecteer het initiatiefrecht van de kabelmaatschappijen voor het doorgeven van de programma's van buitenlandse commerciële omroepen.

Het Vlaams parlementslicid weet dat de Vlaamse overheid geen goedkeuring heeft verleend voor het doorgeven van het omroepprogramma van VT4 en dat er ter zake een geding hangende is bij de Raad van State.

Het lijkt mij meer dan eigenaardig dat het parlementslid dan verwacht dat dezelfde Vlaamse overheid op een doorgeven van het VT4-omroepprogramma zou aandringen.

Vraag nr. 28
van 22 september 1995
van de heer JEAN-MARIE BOGAERT

Vakantiespreiding – Evaluatie en conclusies

De vakantiespreiding tijdens de paasvakantie 1995 heeft opnieuw geleid tot sterke reacties bij de tegenstanders in kringen van horeca-uitbaters, vooral aan de Vlaamse kust.

Deze reacties zijn te begrijpen : de uitbaters van horecazaken moeten voor een periode van drie weken personeel aanwerven, maar anderzijds kunnen zij slechts rekenen op een voldoende klantenbezetting tijdens één week, uiteraard de middenweek, als zowel Vlamingen als Walen vakantie genieten.

In het derde nummer van 1995 van het tijdschrift West-Vlaanderen Werkt zegt het Westvlaams Economisch Studiebureau dat vakantiespreiding inderdaad slechts zinvol is als de volle capaciteitsbezetting wordt benaderd. Anderzijds pleit het WES wél voor vakantiespreiding in de zomermaanden. Dit standpunt groeide uit een toenemende bezorgdheid voor de nadelige gevolgen van een te sterke concentratie van de hoofdvakanties.

1. Hoe heeft de minister de vakantiespreiding tijdens de paasvakantie 1995 geëvalueerd ?
2. Zijn er op basis daarvan al beslissingen genomen voor de kerstvakantie en de paasvakantie 1996 ? Bestaat er daarover occasioneel of stelselmatig overleg met de regering van de Franse Gemeenschap, van het Waals Gewest, met de betrokken toeristische sectoren middenstand en horeca, onder meer van de Vlaamse kust ?
3. Zijn er al beslissingen genomen inzake vakantie-spreiding voor de volgende zomervakantie ? Zo ja, zijn die vooraf voor advies voorgelegd aan de voor deze materie bevoegde collega's van de minister op regionaal en federaal niveau, of aan de betrokken toeristische sectoren ? Zo neen, is er zo'n advies-procedure gepland ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Na onderzoek van de vraag blijkt dat vooral de beleidsdomeinen onderwijs (vakantieperiode) en toerisme aan bod komen.

Vermits de vraag eveneens werd gesteld aan mijn collega de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, zal eerstgenoemd

aspect door hem zeker worden benaderd. Wat het toeristisch aspect betreft, verwijs ik het parlementslid naar de Vlaamse minister-president, die eveneens bevoegd is voor toerisme.

Vraag nr. 29
van 25 september 1995
van de heer FELIX STRACKX

Radio Vlaanderen Internationaal – Zendbereik en taalgebruik

1. Niettegenstaande de BRTN beweert dat sedert maart 1995 twee korte-golfzenders in Waver op hun volle kracht van 200 Kw uitzenden, blijft de ontvangst van Radio Vlaanderen Internationaal in het Middellandse Zee-gebied, zoals ik persoonlijk heb kunnen vaststellen, zeer problematisch. Dit in schril contrast met de Nederlandse radio, die bijna even goed te ontvangen is als de plaatselijke zenders.

Heeft de minister reeds stappen gezet om dit te verhelpen ?

2. Radio Vlaanderen Internationaal zendt slechts gedurende enkele uren per dag uit in het Nederlands. De rest van de uitzendingen wordt verzorgd in het Frans, het Engels, het Duits, het Spaans en het Arabisch. Volgens de BRTN is het doel hiervan Vlaanderen te promoten in vreemde talen. Ook dit staat in schril contrast met de Nederlandse radio, die vrijwel de hele dag uitzendt in het Nederlands.

Meent de minister niet dat de voornaamste taak van Radio Vlaanderen Internationaal het informeren van de Vlamingen die in het buitenland verblijven zou moeten zijn en zo ja, welke stappen heeft de minister reeds gezet om verandering te brengen in de huidige situatie ?

Antwoord

1. Radio Vlaanderen Internationaal (RVI) beschikt in Waver over twee zenders van 200 Kw en twee zenders van 100 Kw (waarvan één als reservezender wordt gebruikt).

Sedert einde maart 1995 werden de twee sterke zenders gebruikt op hun volle capaciteit. Bovendien heeft RVI een middengolfzender die in de donkere uren van de dag tot duizend kilometer rond Brussel te horen is.

Radio Nederland gebruikt het Nozema-zenderpark in Flevoland, dat bestaat uit vijf zenders van 500 Kw, plus een aantal reservezenders. Bovendien heeft de Nederlandse wereldomroep eigen zendcentra op Madagascari en Bonaire.

Voor internationale en intercontinentale radioprogramma's ligt de toekomst in de verspreiding per satelliet. RVI maakt voor Europa nu al gebruik van de Astra satelliet (18 maanden vóór Radio Nederland) en onderzoekt de mogelijkheden om deze activiteit uit te breiden. In die omstandigheden zijn zware investeringen in korte-golftechniek niet meer

te verantwoorden. Eén KG-zender (zonder antenne) kost tussen 85 en 100 miljoen frank.

2. RVI zendt 19 uren per dag uit : 11,5 uren in het Nederlands, 7,5 in vijf vreemde talen op weekdays, 12,5 Nederlands en 6,5 vreemde talen op zondag. Radio Nederland verzorgt pas sedert 26 maart 1995 een Europees programma in het Nederlands van 7.30 uur tot middernacht. Voor de uitzendingen in andere talen worden andere zenders gebruikt.

Programmatorisch zou ook RVI twee parallelle kanalen kunnen verzorgen, één in het Nederlands, één in andere talen. Dit veronderstelt evenwel een verdubbeling van de zendcapaciteit.

Vraag nr. 30
van 25 september 1995
van de heer ANDRE DENYS

Boelwerf Temse – Sociale vrede-vergoeding

Uit goede bron vernam ik dat de ex-arbeiders van de Boelwerf in Temse bovenop hun wettelijke premies, uitbetaald door de Vlaamse overheid, aanspraak zouden maken op "een vergoeding ter bewaring van de sociale vrede". De arbeiders die aangesloten zijn bij een vakbond en die ten minste 5 "piketten" zouden hebben gedaan, zouden een premie ontvangen ten belope van 133.000 frank netto. Arbeiders die niet aan deze voorwaarden voldoen zouden geen premie ontvangen. Ter afhandeling en betaling van de diverse dossiers zou er een speciale VZW zijn opgericht.

1. Is de minister op de hoogte van het bestaan van een dergelijk initiatief "ter vrijwaring van de sociale vrede" ?
2. Welke stappen heeft de minister dan gezet om dergelijke discriminatoire maatregelen ongedaan te maken ?
3. Zijn er in het verleden nog dergelijke maatregelen "ter vrijwaring van de sociale vrede" genomen ?

Antwoord

Bij beslissing van de Vlaamse regering van 12 juni 1995 werd aan de ex-werknemers van de NV Boelwerf Vlaanderen een sociaal luik toegekend. Ter uitvoering van dit sociaal luik werd de VZW Begeleidingsfonds Boelwerf Vlaanderen opgericht. Dit sociaal luik bevat een aantal uitkeringen waaronder een vergoeding ter consolidatie van de sociale vrede in de getroffen streek. Deze vergoeding ter consolidatie van de sociale vrede houdt in :

- alle werknemers in dienst op 30 september 1994 en jonger dan 48 jaar op 1 juli 1995 : 200.000 frank bruto forfaitair
- én, daarbovenop, 20.000 frank bruto per jaar daadwerkelijke ancienniteit in dienst van de NV Boelwerf Vlaanderen of rechtsvoorganger.

Bij mijn weten zijn in het verleden nooit dergelijke maatregelen ter vrijwaring van de sociale vrede genomen.

Vraag nr. 31
van 27 september 1995
van de heer JEAN-MARIE BOGAERT

Vlaamse vissersvloot – Problemen

De Bijzondere Raadgevende Commissie voor de Zeevisserij is terecht ongerust over een recente evolutie waarbij meer en meer Vlaamse vissersschepen eigendom van Nederlandse rederijen worden. Momenteel is tien percent (vijftien vaartuigen) van de Vlaamse vissersvloot in Nederlandse handen. Investeerders uit eigen land blijken voor te koop aangeboden schepen geen hogere bedragen te kunnen neertellen dan de zeer kapitaalkrachtige Nederlandse rederijen.

Nog erger is dat die "ontvreemde" vaartuigen blijven varen onder Belgische vlag, weliswaar met Nederlandse bemanningen. Op die manier nemen ze een deel van de Belgische vangstquota voor hun rekening. De vangsten worden nochtans niet verkocht in Vlaamse mijnen. Door het principe van non-discriminatie kan de Nederlandse eigenaars immers die verplichting niet worden opgelegd. Inmiddels derft ons land de toegevoegde waarde van de vangsten.

Officieel bestaat de Vlaamse vissersvloot nog uit 154 vaartuigen. De voorbije twee jaar werd één vierde van de vloot aan de sector onttrokken. Dat is o.a. het gevolg van het Meerjarig Oriëntatieprogramma (MOP) van de Europese Commissie, dat bepaalt dat het totale vermogen van de Vlaamse vissersvloot tegen eind 1996 moet gedaald zijn tot 92.260 PK. De uitkering van een beëindigings- of slopingspremie is een aanmoediging om de visserij stop te zetten.

Verder rekening gehouden met het aantal vaartuigen dat non-actief aan de kades ligt en met de vervreemding van 15 vaartuigen, telt de Vlaamse vissersvloot nog een 130-tal schepen. Dit is al flink beneden de aanvaarde drempel van 160 vaartuigen om de gehele sector (met nevenondernemingen, toeleveringsbedrijven, werkingsfirma's, enz.) leefbaar te houden. Een ander gevolg van de daling van het aantal vaartuigen is uiteraard een massale vlucht van kapitaal en gespecialiseerde, niet zo maar onmiddellijk vervangbare arbeid (indien later betere tijden zouden aanbreken).

Een ander probleem is de import van goedkope vis uit ontwikkelingslanden en het Oostblok. Een derde van de reders kan de verzekeringspremies niet op tijd betalen. Een en ander veroorzaakt, door het gekende sneeuwbaaleffect, weinig entoesiasme bij reders om te investeren. Het beleidsklimaat is te onzeker. De Vlaamse zeevisserij is dus duidelijk erg ziek...

1. Welke maatregelen heeft de minister reeds voorbereid of genomen opdat de vervreemding van Vlaamse vissersvaartuigen zou worden ingedijkt ?
2. Gaat de Vlaamse regering ervan uit dat de visserijsector nog leefbaar is met amper 130 vaartuigen, of hoe heeft zij de situatie van de sector ingeschat ?
3. Welk overleg vindt er ter zake plaats, met de sector zelf, met de federale regering, de Europese Commissie ?

Antwoord

1. De bevoegdheid van het Vlaams Gewest in de sector van de zeevisserij betreft de financiële ondersteuning van deze economische activiteit.

Het verbod van discriminatie op grond van nationaliteit staat een beperking van de steunmaatregelen tot de Belgische vissersvaartuigen toe, voor zover andere rechtsonderhorigen van de Europese Unie hierop aanspraak kunnen maken onder dezelfde voorwaarden als de Belgische reders. In het kader van het steunbeleid is het dan ook bijzonder moeilijk maatregelen te nemen die specifiek de Vlaamse reders ten goede komen, zonder dat zij in strijd zijn met het non-discriminatiebeginsel.

2. Overeenkomstig het meerjarig oriëntatieprogramma voor de vissersvloot van België voor de periode 1993-1996, moet de vloot tegen 31 december 1996 afgebouwd zijn tot 20.914 brt en 67.857 kw. Een bodemgrens uitgedrukt in aantal vaartuigen is niet bepaald.

Maar om de leefbaarheid van de zeevisserij en aanverwante sectoren niet onnodig in gevaar te brengen, wordt de vloot niet méér afgeslankt dan is opgelegd in Europees verband.

3. Ter uitvoering van artikel 20 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 betreffende de ondersteuning van de zeevisserij en de aquicultuur, werd het Vlaams Visserijcomité opgericht.

Het comité heeft tot opdracht aan de Vlaamse minister bevoegd voor het economisch beleid jaarlijks een algemeen advies te verstrekken over het beleid betreffende de ondersteuning van de zeevisserij en de aquicultuur. Op zijn verzoek verstrekt het comité een specifiek advies over de aangelegenheden die onder toepassing van voornoemd besluit van de Vlaamse regering vallen.

Het comité vergadert volgens de noodwendigheden, met een minimum van twee bijeenkomsten per kalenderjaar. In de praktijk komt het maandelijks of tweemaandelijks samen.

De samenstelling is geregeld bij ministerieel besluit van 13 juni 1994. Zowel de reders als de representatieve werknemersorganisaties, de visverwerkende nijverheid, de visgroothandel en de vismijnen zijn vertegenwoordigd. De federale overheid is vertegenwoordigd via de minister bevoegd voor het landbouwbeleid.

In principe gaat de Europese Unie gesprekken aan met de lidstaten. Vandaar dat het overleg met de Europese Unie wordt gevoerd door de federale overheid. De gewesten dienen hierbij voorafgaandelijk te worden betrokken, teneinde hun standpunten in regionale aangelegenheden te coördineren.

Vraag nr. 32**van 27 september 1995****van de heer CARL DECALUWE**

Expansiesteun – Bufferzones Zwevegem en Heule-Kuurne

Op voorstel van de Vlaamse regering nam de Europese Commissie op 5 juli 1995 de beslissing om een deel van de grenszone te erkennen als aangrenzende zone bij gebieden met hoge steunintensiteit, waarbij het steunpercentage 15 percent netto-subsidie-equivalent bedraagt en dat tot 1999. Een groot aantal gemeenten en deelgemeenten werd in Zuid-West-Vlaanderen in aanmerking genomen, waarbij weliswaar in twee gevallen geen geografisch-juridische entiteit werd vastgelegd, met name Zwevegem-Kanaalzone en de industriezone Heule-Kuurne.

1. Wat Zwevegem-Kanaalzone betreft : kan de minister mij meedelen of deze afbakening percelsgewijze werd uitgevoerd en zo niet, kan dit geen discussie teweegbrengen bij het indienen van investeringsdossiers ?
2. Kan de minister mij meedelen wat de regeling is met betrekking tot een eventuele uitbreiding van de industriezone Heule-Kuurne (via de geëigende procedure) binnen de periode tot 1999 : valt die dan ook onder het begrip bufferzone ?
3. Is in de mogelijkheid voorzien om, wanneer men binnen het totaal aantal inwonerequivalenten van een gemeente blijft, binnen deze gemeente een andere deelgemeente naar voor te schuiven voor steun in het kader van de bufferzone ?

Antwoord

1. Alhoewel de tekstuele betekening van de Europese Commissie nog niet gebeurde, is het op basis van de gewestplannen en de statuuterkenning van gestelde industriezones exact mogelijk zonder discussie een afbakening te maken van de juiste grenzen gevat door de EU-beslissing van 05.07.95.
2. Indien conform het gewestplan of via een geldig BPA de industriezone Heule-Kuurne zich maximaliseert, valt deze tot 1999 onder het begrip bufferzone.
3. Dit element van de vraag vormt momenteel voorwerp van contacten met bevoegde EU-instanties om een maximaal nuttig gebruik te kunnen maken van het begrip "bufferzone". Op dit ogenblik is het mij vooralsnog onmogelijk hierop concreet in te gaan.

Vraag nr. 34**van 2 oktober 1995****van de heer ANDRE DENYS**

Vlaamse lokale radio's – Effect RTBF-zender

Een aantal Vlaamse lokale radio's maakt zich ernstig zorgen over het opstarten van een RTBF-zender op de

frequentie 106.0 MHz, vanuit de zendmast van Doornik met een vermogen van 50.000 watt. Door de ligging dichtbij de taalgrens is het uitzenden met dergelijk hoog vermogen nadelig voor tal van Vlaamse lokale radio's.

Bij het Belgisch Instituut voor Posterijen en Telecommunicatie werd door de RTBF geen aanvraag tot coördinatie ingediend, teneinde de compatibiliteit met de in België reeds gebruikte frequenties te onderzoeken. Nochtans is deze procedure een absolute vereiste bij iedere aanvraag voor een nieuwe frequentie of een frequentiewijziging.

Uit de lijst van de voor België gecoördineerde frequenties blijkt dat geen enkel Belgisch radiostation gecoördineerd werd voor een vermogen van meer dan 100 watt op 106.0 MHz.

Het RTBF-initiatief negeert met andere woorden pertinent een reeks bepalingen en afspraken om de ethervrede te bewaren, zodat men hier mag gewagen van een vorm van "etherterrorisme".

Daarom had ik graag van de bevoegde minister vernomen wat door de Vlaamse regering reeds ondernomen is om het RTBF-initiatief te stoppen en de rechten van de Vlaamse lokale radio's te vrijwaren.

Antwoord

Op 31 juli 1995 heb ik een vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging en tot vernietiging bij de Raad van State ingediend tegen het besluit van de regering van de Franse Gemeenschap van 10 april 1995 waarbij aan de RTBF de noodzakelijke frequenties ter beschikking worden gesteld.

In dit besluit wordt onder meer de ingebruikstelling van de frequentie 106.0 MHz te Doornik voor de RTBF geregeld.

De hele problematiek gaat terug naar het arrest van het Arbitragehof van 7 februari 1991 en de toepassing van het koninklijk besluit van 10 januari 1992 betreffende de klankradio-omroep in frequentiemodulatie in de band 87.5 MHz - 108 MHz.

In het belang van de openbare omroep en de erkende lokale radio's, diende de Vlaamse Gemeenschap reeds medio 1994 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de globale herschikking van het frequentieplan van de vrije radio's van de Franse Gemeenschap. Op de uitspraak ten gronde wordt nog steeds gewacht.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
EN HUISVESTING

Vraag nr. 12
van 6 september 1995
van de heer WILFRIED AERS

Toepassing taalwetgeving – Gent

De dienst Bevolking van de stad Gent gebruikt vijftalige brieven om vreemdelingen aan te schrijven die in Gent wonen.

Is de minister van mening dat dit conform de taalwetgeving is ?

Zo neen, welke maatregelen heeft hij ter zake getroffen ?

Antwoord

Met betrekking tot het gebruik door de dienst Bevolking van de stad Gent van vijftalige brieven om vreemdelingen aan te schrijven die in Gent wonen, heeft de heer F. Van den Eynde reeds op 27 januari 1995 hieromtrent een vraag gericht tot de toenmalige Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden.

Het Vlaams parlementslid vindt het antwoord op deze vraag nr. 164 in het Bulletin van Vragen en Antwoorden van de Vlaamse Raad nr. 10 van 13 maart 1995, op pagina 523 en 524.

Ik ben ter zake nog niet in het bezit van het toen gevraagde advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Ik heb trouwens de VCT aan de adviesvraag ad hoc herinnerd.

Ik zal niet nalaten het parlementslid schriftelijk op de hoogte te houden.

Vraag nr. 13
van 7 september 1995
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Sociale huisvesting – Registers kandidaat-huurders

Sommige sociale huisvestingsmaatschappijen houden er blijkbaar de gewoonte op na om van hun kandidaat-huurders te vragen dat zij om het jaar hun inschrijving in het register hernieuwen.

Aangezien dit belangrijk is voor de chronologische volgorde van de inschrijvingen in het register, zou ik de minister volgende vragen willen stellen.

1. Heeft de minister weet van sociale huisvestingsmaatschappijen die deze maatregel hanteren om kandidaat-huurders uit het register te schrappen? Om welke maatschappijen gaat het? Hoeveel maatschappijen maken gebruik van deze regel?
2. Is deze jaarlijkse hernieuwing van de inschrijving, die wordt gevraagd van de kandidaat-huurder, niet in tegenspraak met artikel 4, paragraaf 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 tot reglementering van het sociale huurstelsel voor de woningen die door de VHM (Vlaamse Huisvestingsmaatschappij) of door de door haar erkende, lokale sociale huisvestingsmaatschappijen worden verhuurd in toepassing van artikel 80ter van de Huisvestingscode?
3. Moeten de kandidaat-huurders niet elk jaar worden herinnerd aan deze voorwaarde om ingeschreven te blijven in het register? Moeten zij niet worden verwittigd dat een niet opnieuw ingediende inschrijving een schrapping kan betekenen uit het register?

Antwoord

In het verleden werd door sommige sociale huisvestingsmaatschappijen aan de kandidaat-huurders gevraagd jaarlijks hun kandidatuur voor het huren van een sociale woning te hernieuwen. Deze vorm van actualisering werd door de VHM gedoogd in het kader van een efficiënt beheer en omdat in de sociale huurreglementering tot voor 1 januari 1995 geen modaliteiten voor actualisering waren opgenomen. Wel was het zo dat als de kandidaat-huurder, die ten gevolge van deze niet-gereguleerde actualisatie werd geschrapt, bij de VHM klacht indiende tegen deze schrapping, de VHM de betrokken sociale huurmaatschappij verplichtte hem zijn oorspronkelijke plaats op de lijst terug te geven. De werkwijze met jaarlijkse hernieuwing van de kandidatuur kan nu niet meer worden toegepast, aangezien de modaliteiten voor actualisering vastgelegd zijn in de besluiten van de Vlaamse regering van 29 september 1994 en 6 april 1995, respectievelijk het besluit tot reglementering van het sociale huurstelsel voor de woningen die door de door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende lokale sociale huisvestingsmaatschappijen worden verhuurd in toepassing van artikel 80ter van de huisvestingscode en het besluit tot bepaling van de vorm, de inhoud, de wijze van bijhouden, de modaliteiten van de actualisering en de controle van de registers van de kandidaat-huurders voor sociale woningen.

Artikel 9 van laatstgenoemd besluit voorziet in een tweejaarlijkse actualisering van de registers van de kandidaat-huurders. Daartoe wordt door de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen aan elke kandidaat-huurder een brief met een standaard-antwoordformulier gezonden. Overeenkomstig artikel 6 van hetzelfde besluit worden de bestaande registers volledig geactualiseerd vóór 1 oktober 1995.

Artikel 4 § 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 (cf. supra), samengevoegd met

de artikels 7 en 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 april 1995 (cf. supra), legt de volgende bepalingen op i.v.m. schrapping n.a.v. actualisatie:

- een kandidaat-huurder die niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 4 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 (cf. supra) dient geschrapt te worden;

- een kandidatuur kan geschrapt worden indien:

de actualisatiebrief onbestelbaar naar de lokale sociale huisvestingsmaatschappij terugkeert (de lokale sociale huisvestingsmaatschappij dient evenwel bij de gemeente van het laatst gekende adres van de kandidaat-huurder het nieuwe adres te vragen);

de kandidaat-huurder die, na niet geantwoord te hebben binnen de maand op de eerste actualisatiebrief, niet antwoordt binnen de veertien dagen op een tweede actualisatiebrief.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 4 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994, moet elke kandidaat-huurder bij de inschrijving in kennis worden gesteld van de gevallen waarin zijn kandidatuur kan worden geschrapt.

Vraag nr. 15 van 14 september 1995 van de heer WILLY KUIJPERS

Gemeentelijke politiereglementen – Systematisering

Overall in Vlaanderen is er samenwerking tussen politie- en rijkswachtdiensten van verschillende gemeenten.

Nu blijkt dat in de verschillende gemeenten – uiteraard – pas een verschillend algemeen politiereglement tot stand kwam.

Waarom heeft de minister geen onderrichtingen gegeven om de verschillende politiereglementen met eenzelfde systematiek op te stellen, zodat een hanteerbare invoegingstechniek kan worden gebruikt binnen bovenvermelde samenwerking?

Antwoord

Politiereglementen hebben betrekking op specifieke en plaatselijke aangelegenheden en kaderen derhalve in de gemeentelijke autonomie. De aangelegenheden die bij politiereglement kunnen worden geregeld, zijn opgesomd in artikel 135 § 2 van de nieuwe gemeentewet. De politionele bevoegdheid van de gemeente is uiteraard beperkt tot het grondgebied van de gemeente.

Het geven van onderrichtingen door de hogere overheid inzake systematiek bij het opstellen van politiereglementen, is een vorm van betuttelend optreden dat moeilijk te rijmen valt met het principe van de gemeentelijke autonomie.

De samenwerking tussen politie- en rijkswachtdiensten kadert daarentegen in het veiligheidsbeleid van de federale minister van Binnenlandse Zaken en beoogt in

hoofdzaak de bestrijding van de criminaliteit en de onveiligheid.

Vraag nr. 16
van 14 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gemeentelijk veiligheidspersoneel – Minimumlengte

Ter aanvulling van het antwoord dat de minister mij verstrekke op mijn schriftelijke vraag van 12 juli 1995 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 7 augustus 1995, blz. 18-19) had ik graag vernomen welke eisen inzake minimumlengte de Vlaamse gemeenten vandaag hanteren voor mannelijk en vrouwelijk veiligheidspersoneel. De minister van Binnenlandse Aangelegenheden is immers bevoegd om het hanteren van de normen, opgelegd via omzendbrief POL 39bis van 21 mei 1993 van de federale minister van Binnenlandse Zaken inzake lengtenorm voor politieagenten, op te volgen.

Mijn ervaring leert immers dat deze regelgeving door de gemeenten – die de autonomie hebben om toch nog strenger te zijn – erg wisselend wordt gehanteerd.

Antwoord

Via de provinciegouverneurs laat ik de nodige opzoeken verrichten om een gedetailleerd antwoord op de vraag te kunnen verstrekken.

De resultaten van dit onderzoek zullen onverwijld worden meegedeeld, zodra de gegevens volledig zijn.

Vraag nr. 17
van 20 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vrouwen – Gelijke kansen

Vrouwen zijn goed aanwezig op de arbeidsmarkt als geheel. In leidende functies komen ze echter minder voor. Het is nochtans belangrijk ook hier vrouwen aan te treffen, wegens de voorbeeldfunctie.

1. Hoeveel mannen/vrouwen werken er op het kabinet van de minister en welke functies vervullen ze ?
2. Bestaan er, voor de administratieve diensten die onder de bevoegdheid van de minister vallen, gegevens inzake de verhouding mannen/vrouwen op de verschillende niveaus ? Waar kunnen die gegevens eventueel worden aangetroffen ?
3. Werden er in die diensten werkgroepen of personen aangewezen voor de opvolging van het gelijke-kansenbeleid ? Zo ja, zijn er al acties gevoerd en wat was het resultaat ervan ? Zo nee, waarom niet en bestaan er concrete plannen ter zake ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister

van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.

Vraag nr. 18
van 20 september 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Bouwsector – Initiatieven

Volgens de jongste conjunctuur-enquêtes van de Nationale Bank zou een nieuwe, zij het lichte daling van de bouwactiviteit merkbaar zijn. In de bouwsector telt men bovendien nog ruim 36.000 werklozen of ruim 15 % van de werknemers.

De bouwsector is bovendien zeer arbeidsintensief en ruim 80 % van zijn toegevoegde waarde bestaat uit personeelskosten.

Tot nu toe gelden voor de bedrijven uit de bouwsector overigens geen werkgelegenheidsbevorderende maatregelen, hetgeen wel het geval is voor sectoren die bouwondernemers concurrentie bezorgen, zoals de houtsector en de metaalbouw.

Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering voorbereid om de activiteit van de bouwsector te bevorderen en meer in het bijzonder de werkgelegenheid te stimuleren, teneinde haar doelstellingen ter zake te bereiken ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

Zoals het Vlaams parlementslid ongetwijfeld weet ben ik niet bevoegd inzake werkgelegenheidsbevorderende maatregelen, maar wel inzake het huisvesting- en het stedelijk beleid. Mijn antwoord is dan ook beperkt tot deze materie.

Inzake het huisvestingsbeleid en beleid inzake stadsvernieuwing zijn het vooral de directe overheidsinvesteringen die belangrijk zijn voor de werkgelegenheid in de bouwsector. Wat dat betreft is het mijn bedoeling om de klassieke budgetten inzake sociale huisvesting zeker op hetzelfde onlangs verhoogde niveau te behouden. Voor stadsvernieuwing is zelfs een belangrijke verhoging verkregen voor 1996. Ten gevolge van de verlaagde BTW op de nieuwbouw in de sociale huisvesting, zal dit resulteren in een grotere bouwactiviteit en dus meer tewerkstelling. Belangrijk is ook dat het urgentieprogramma voor de sociale huisvesting dat via Domus Flandria wordt gerealiseerd, wordt afgewerkt. Dit zal nog gedurende een belangrijke periode bijkomende werkgelegenheid in de bouwsector garanderen.

Gunstig voor de werkgelegenheid in de bouwsector is bovendien het feit dat de klemtoon inzake de overheidsinvesteringen in de sociale huisvesting meer zal komen te liggen op renovatie. Renovatiewerken zijn immers meer arbeidsintensief.

In dit verband is vanzelfsprekend het speciaal renovatieprogramma dat zal worden ingesteld zeer belangrijk. Hiervoor zullen onder meer de middelen, beheerd door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, worden aangewend. Dit programma behelst de renovatie van sociale

woningen, eventueel nadat deze woningen worden aangekocht.

Ten slotte is ook het indirecte effect van de stimulering van de werkgelegenheid in de bouwsector, via de tegemoetkomingen voor particulieren, belangrijk. Hiervoor is in het recente verleden het premiestelsel ingrijpend veranderd. Er werd voor gezorgd dat nog enkel diegene die een tegemoetkoming effectief kan gebruiken ze krijgt en dat hij ze goed op tijd krijgt.

Op die manier is er een betere garantie dat het nog beschikbare geld effectief de bouwsector, en dus de werkgelegenheid in die sector, ten goede komt. De besparingen die hieruit resulteerden, werden via directe investeringen rechtstreeks in de bouwsector geïnvesteerd.

Ook de tegemoetkomingen voor particulieren zullen in grotere mate naar renovatie worden geheroriënteerd, wat gelet op het meer arbeidsintensief karakter hiervan positief zal inwerken op de werkgelegenheid in de bouwsector.

Vraag nr. 19
van 22 september 1995
van de heer CARL DECALUWE

Huursubsidies – Dossierbehandeling

De administratieve behandeling van de dossiers-huursubsidie kent een langdurig verloop, enerzijds door de samenstelling van het subsidiedossier en anderzijds door de periode tussen effectieve goedkeuring en effectieve uitbetaling. Voorbeelden zijn bekend waarbij door de laattijdige uitbetaling van de huursubsidies kansarme huurders werden uitgezet door de eigenaar wegens zogenaamde wanbetaling.

1. Kan de minister mij meedelen of hij reeds initiatieven heeft genomen om de periode van behandeling en uitbetaling van dossiers inzake huursubsidie drastisch in te korten ?
2. In welke mate worden door het beleid en de administratie initiatieven genomen om op een actieve manier de bekendheid van de huursubsidies bij de huurders/bevolking te vergroten ?
3. Kan de minister de gemeentebesturen (via hun huisvestingsconsulent) en de VHM (via de erkende vennootschappen) niet beter en efficiënt inschakelen, teneinde drempelverlagend te werken voor kansarmen ?

Antwoord

Wat het eerste onderdeel van zijn vraag betreft, verwijs ik graag naar mijn antwoord op vraag nr. 9 van 31 augustus 1995, van de heer J. Geysels, lid van de Vlaamse Raad, omtrent dezelfde aangelegenheid (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 2 oktober 1995, blz. 77).

In verband met de vraag naar initiatieven om de bekendheid van de huursubsidies bij de doelgroepen te vergroten, kan ik erop wijzen dat bovenvermelde vraag nr. 9 juist gebaseerd was op persberichten naar aanleiding van een eerste poging van het afdelingshoofd in kwestie om het stelsel meer bekendheid te geven.

Inmiddels zijn trouwens meerdere initiatieven genomen tot een grotere sensibilisering. Niet alleen gebeurde dit, in overleg met de ombudsman van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, via medewerking aan het programma "De Zuidkant" op BRTN Radio 1, maar tevens werd in het kader van de Vlaamse perssteun een dossier ingediend bij de Vlaamse informatiebeambtenaar om in het voorjaar van 1996 gerichte informatie te verzorgen, niet alleen voor de doelgroep zelf, maar vooral ook voor allerlei hulpverlenende instanties zoals OCMW's, sociale verhuurkantoren, bejaarden- en gehandicaptenverenigingen, de vierde wereldbeweging ..., organisaties en instellingen dus die een bemiddelende rol kunnen spelen.

Bedoeling van dit alles is de doelgroep beter te bereiken, de potentiële aanvragers in staat te stellen met meer kennis van zaken hun aanvraag in te dienen en de samenstelling van de aanvraagbundels te verbeteren, zodat de administratieve behandeling ervan ook vlugger kan gebeuren.

Bovendien werd ook een onderzoek gestart naar de mogelijkheid om voormelde instanties in te schakelen bij de correcte aanvulling en de tijdige indiening van formulieren en voor het prefinancieren van de subsidies. Voorts heb ik mijn administratie ook opdracht gegeven om voorstellen uit te werken tot bijsturing en vereenvoudiging van de regelgeving zelf, opdat ze beter begrijpbaar zou worden voor de betrokkenen en tevens minder behandelingstijd zou vragen.

Wat het derde onderdeel van de vraag betreft, wil ik hier nog aan toevoegen dat reeds meermaals gemeentebesturen werden opgeroepen om op een meer systematische manier hun bevolking te informeren over de mogelijkheden ter zake, zoals dat trouwens in een aantal grote gemeenten reeds gebeurt bij de inschrijving in de bevolkingsregisters.

Ook zijn mij experimenten bekend waarbij gemeenten zelf het initiatief nemen om de huursubsidie voor te schieten, in afwachting van de betaling door het Vlaams Gewest.

Wat de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen betreft, denk ik dat het probleem daar niet rijst. De sociale huurders bevinden zich in feite al in een min of meer geprivilegeerde positie, omdat hun huurprijs jaarlijks wordt aangepast aan het inkomen. Zoals het Vlaams parlementslid zeker weet, rijst het grootste probleem bij diegenen die juist niet terecht kunnen in de sociale huursector die in Vlaanderen toch vrij is. Voor hen wordt een gezonde en aangepaste woongegelegenheid in de privé-sector meestal pas betaalbaar, wanneer zij kunnen rekenen op financiële ondersteuning via de maandelijkse huursubsidie vanwege het Vlaams Gewest.

Vraag nr. 20
van 28 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Werkgroep gemeenten bijzonder taalstatuut – Interimrapport

Als antwoord op mijn schriftelijke vraag van 28 juni 1995 betreffende de permanente werkgroep voor gemeenten met een bijzonder taalstatuut (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 7 augustus 1995, blz.

17), deelt de minister mee dat de werkgroep op 20 maart 1995 een eerste interimrapport bezorgde aan de Vlaamse regering.

Volgens de minister is dit interimrapport een "denkpiste die in een verdere fase bij de door de Vlaamse regering vooropgestelde rapportering verder concreet zal worden uitgewerkt".

Op het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wil men het interimrapport, ondanks het algemeen gehuldigde principe van de openbaarheid van bestuur, niet vrijgeven.

Kan de minister meedelen wat de bevindingen zijn van de permanente administratieve werkgroep, alsook welke denkpistes worden gevolgd?

Antwoord

Het inzien van documenten op het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap valt onder toepassing van de dwingende voorschriften van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, en het uitvoeringsbesluit van 9 december 1992.

Vooreerst moet ik nogmaals bevestigen dat het interimrapport van de permanente werkgroep voor gemeenten met een bijzonder taalstatuut, inderdaad een eerste denkpiste is die beleidsmatig nog verder zal worden uitgewerkt.

Dit rapport is dan ook geen bestuursdocument in de zin van het bovenvermelde decreet, waarin gesteld wordt dat enkel die documenten openbaar zijn waaruit een "bestuursbeslissing" blijkt, of een handeling die tot een bestuursbeslissing heeft bijgedragen.

Bovendien moet het volgens de bepalingen van het decreet gaan om een "eindbeslissing".

Zelfs in de veronderstelling dat het beleid van de Vlaamse regering zou kunnen gelijkgesteld worden met een bestuursbeslissing (quod non), zou het interimrapport slechts onder het inzagerecht vallen zodra er in de betrokken aangelegenheid een eindbeslissing is genomen.

Bovendien heeft het Vlaams parlementslid nooit een aangetekend schrijven gericht tot inzage van het rapport in kwestie. De procedure zoals uitgewerkt in het uitvoeringsbesluit van 9 december 1992, stelt nochtans uitdrukkelijk dat het verzoek tot inzage/uitleg/afschrift moet worden ingediend door middel van een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs.

Het niet vrijgeven van het rapport in kwestie door de diensten van de Vlaamse Gemeenschap was dus volkomen gerechtvaardigd.

Wat ten slotte de grond van de zaak betreft, met name de denkpistes die zouden kunnen gevolgd worden door de permanente administratieve werkgroep, kan ik enkel stellen dat ze moeilijk anders kunnen dan passen binnen het recente regeerakkoord van de Vlaamse regering.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 19
van 4 september 1995
van de heer FILIP DEWINTER

Hand in Hand – Subsidiëring

In het Vooruitgangsrapport Migrantenbeleid 1994 van de Interdepartementale Commissie Migranten (ICM) wordt melding gemaakt van het feit dat de administratie voor Gezin en Maatschappelijk Welzijn in de subsidiëring en ondersteuning voorziet van een "mentaliteitscampagne" van Hand in Hand.

Vindt de minister het normaal dat een lobby met maatschappelijk zeer omstreden doelstellingen als Hand in Hand, gesubsidieerd wordt door de overheid?

Welk bedrag werd uitgetrokken voor de zogenaamde mentaliteitscampagne van Hand in Hand?

Antwoord

In het Vooruitgangsrapport Migrantenbeleid 1994 wordt inderdaad melding gemaakt van het feit dat de administratie voor Gezin en Maatschappelijk Welzijn in de subsidiëring en ondersteuning voorziet van een "mentaliteitscampagne" van Hand in Hand.

Vooreerst zal ik ingaan op het waarom van de noodzaak van mentaliteits- of sensibiliseringscampagnes. In de beleidsbrief-migrantenbeleid van minister Demeester, de vorige coördinerend minister van het migrantenbeleid, wordt duidelijk vooropgesteld dat het een taak is van de overheid bij te dragen tot een harmonieuze samenleving, waarbij bevolkingsgroepen van diverse herkomst in een sfeer van openheid en wederzijds respect met elkaar kunnen samenleven. Het is bijgevolg ook een taak van de overheid de strijd aan te gaan tegen racisme en xenofobie, tegen discriminatie en achterstelling van bepaalde groepen onder zijn bevolking.

Eén van de mogelijke strategieën om dit doel te bereiken is een brede mentaliteitscampagne naar de gehele bevolking. Aangezien de organisatie Hand in Hand reeds zijn know-how op dit vlak bewezen heeft, vond de minister hen een geschikte partner om mee te werken aan deze strategie.

In zijn vraag noemt het Vlaams parlementslid Hand in Hand "een lobby met maatschappelijk zeer omstreden doeleinden". Deze zogenaamd omstreden doeleinden zijn dan wel "opkomen voor verdraagzaamheid en democratie en tegen racisme en onverdraagzaamheid". Indien het parlementslid deze doelstellingen wenst af te keuren, dan keurt hij hierbij niet alleen de fundamente van het huidige Vlaamse migrantenbeleid af, maar eveneens die van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Welk bedrag werd uitgetrokken voor de mentaliteitscampagne van Hand in Hand?

Op deze vraag moet ik een genuanceerd antwoord geven. Er werd een bedrag van 5 miljoen gereserveerd voor een campagne in 1995. Met dit bedrag zal niet één grootschalige campagne worden gevoerd, maar kunnen er diverse acties worden gefinancierd, die telkens in overleg met de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn worden gepland en goedgekeurd. Deze acties zullen slechts volledig worden gerealiseerd in het najaar van 1995, zodat de effectieve kostprijs ervan pas eind '95 zal bekend zijn. De acties die totnogtoe werden gepland zijn : het opstellen van een brochure tegen vooroordelen (in samenwerking met de administratie Welzijn) en de mede-organisatie van een infobeurs rond multicultureel Vlaanderen.

Vraag nr. 24
van 14 september 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Bestaansminimum – Evolutie

Steeds meer personen doen een beroep op het OCMW voor het verkrijgen van het bestaansminimum. Hierdoor komt de begroting van de OCMW's onder zeer zware druk te staan, zodat steeds meer financiële middelen door de gemeenten moeten worden toegeschoven om het evenwicht op de begroting van hun OCMW te handhaven.

Dergelijke evolutie is bijzonder zorgwekkend, want het betekent dat de gemeenten genoodzaakt zijn de grondslag voor de personenbelasting en de belasting op het onroerend bezit op te trekken. Deze verhogingen komen bovenop de steeds grotere belastingdruk die de federale overheid oplegt, niet alleen aan de actieve bevolking, maar ook aan de gepensioneerden.

1. Wat is de evolutie sedert 1990 inzake de toekenning aan rechthebbenden van het bestaansminimum ? Op welke tien gemeenten weegt de zwaarste last, en op welke tien gemeenten de laagste ? Welk bedrag werd in het totaal als bestaansminimum toegekend sedert 1990 ?
2. Wat zijn de belangrijkste factoren die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van een aanvraag voor een bestaansminimum ?
3. Hoeveel gewezen zelfstandigen hebben sedert 1990 een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van het bestaansminimum ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de federale regering.

Vraag nr. 25
van 14 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

OCMW St.-Genesius-Rode – Nederlands

Begin van het jaar antwoordde de toenmalige minister van sociale aangelegenheden dat, in het kader van contingentovereenkomsten met gemeentebesturen, 185 gesco's waren toegewezen aan gemeenten met bijzon-

der taalstatuut. Daarvan hadden er 163 een nederlands-talig diploma. De overigen slaagden voor een taalexamen.

Nochtans wordt mij bevestigd dat in Sint-Genesius-Rode wel degelijk Nederlands-onkundige personen werden aangeworven door het OCMW.

Is de minister hiervan op de hoogte ?

Heeft hij in dat geval deze bewering reeds laten onderzoeken ?

Welke maatregelen heeft hij eventueel getroffen ?

Antwoord

Over deze zaak heb ik nooit informatie of klachten ontvangen.

Ik heb aan de inspectiediensten van de bevoegde administratie opdracht gegeven ter zake een onderzoek in te stellen. Ik zal niet nalaten de resultaten van dit onderzoek aan het Vlaams parlementslid mee te delen.

Vraag nr. 26
van 14 september 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Asielzoekers – Spreidingsplan

De dienst Vreemdelingenzaken heeft aan een aantal gemeenten fiches toegezonden van asielzoekenden, hoewel deze personen in een andere gemeente verblijven. In sommige gevallen waren deze fiches uitsluitend in het Frans opgesteld.

Men zou daaruit kunnen besluiten dat de federale regering blijkbaar is overgegaan tot de toepassing van het koninklijk besluit van 23 december 1994 dat het aantal asielzoekers bepaalt dat een gemeente moet opnemen, het zogenoemde "spreidingsplan".

Tevens blijkt dat sommige gemeenten waar reeds veel asielzoekers verblijven, aanzienlijk meer fiches ontvangen hebben dan gemeenten met slechts weinig asielzoekers.

1. Is de Vlaamse regering op de hoogte van het toezenden van Franstalige fiches van asielzoekers aan Nederlandstalige gemeenten ? Dit lijkt inderdaad een miskenning van de taalwetgeving, of geldt deze dan niet met betrekking tot asielzoekers ? Kan een Nederlandstalig OCMW worden verplicht deze fiches te behouden en te verwerken ?
2. Werd de Vlaamse regering door de federale regering geraadpleegd over het spreidingsplan ? Werd de regering geïnformeerd over de gehanteerde normen ? Welke zijn die ? Heeft de Vlaamse regering kennisgeving gekregen van het globale spreidingsplan van asielzoekers ?
3. Welke uitleg heeft de Vlaamse regering ontvangen voor de anomalieën die blijkbaar in het spreidingsplan voorkomen, gelet op hierboven vermelde vastgestelde ongelijkheden tussen de gemeenten ?

Antwoord

1. Wat het toezenden van Franstalige fiches aan Nederlandstalige gemeenten en OCMW's betreft, werd door mijn administratie contact genomen met het bevoegde federale departement. Hier verzekerde men dat reeds de nodige schikkingen werden getroffen, zodat de gesignaleerde anomalie inmiddels tot het verleden behoort.
2. Het spreidingsplan bedoeld in het koninklijk besluit van 23 december 1994 tot vaststelling van de criteria voor een harmonieuze verdeling van de asielzoekers over de gemeenten, met toepassing van artikel 54 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Belgisch Staatsblad 14 maart 1995), wordt momenteel door de federale regering nog niet toegepast. Thans geldt als overgangsregeling het koninklijk besluit van 6 april 1995 (Belgisch Staatsblad 18 mei 1995) dat hetzelfde opschrift draagt als het koninklijk besluit van 23 december 1994 en dat gewijzigd werd bij koninklijk besluit van 7 augustus 1995 (Belgisch Staatsblad 29 augustus 1995). Krachtens dit laatste besluit geldt deze overgangsregeling tot 31 december 1995.
3. Bij mijn weten werd de Vlaamse regering niet betrokken bij de uitwerking van de boven bedoelde spreidingscriteria.
4. Ik beschik niet over aanwijzingen dat de toepassing van de spreidingscriteria aanleiding zou geven tot ongelijkheden tussen gemeenten. Als het Vlaams parlements lid beschikt over concrete gegevens waaruit blijkt dat zulks wel het geval is, dan verzoek ik hem mij deze informatie over te zenden. Vanzelfsprekend is het in dit geval raadzaam om ook de bevoegde federale minister hieromtrent rechtstreeks aan te schrijven.

Vraag nr. 28
van 14 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

OCMW-rusthuizen – Financieel onderzoek

Bepaalde OCMW's eisen dat kandidaat-rusthuisbewoners een volmacht geven voor een onderzoek naar hun financiële middelen bij banken in de regio.

Vindt de minister dat dit kan, rekening gehouden met eenieders recht op maatschappelijke dienstverlening en met de privacy-wetgeving ?

Vindt de minister dit een goede methode ? Op die manier worden immers alleen "lokale" spaarcenten opgespoord, terwijl buitenlandse beleggingen buiten schot blijven. Bovendien zijn het de spaarbankagenten die (willekeurig ?) beslissen over wie informatie wordt verstrekt, zich kunnen verschuilen achter het bankgeheim of kunnen invoeren dat voor bepaalde effecten aan toonder (tot 400.000 frank) de eigenaar niet bekend is.

Beschikken de kandidaat-rusthuisbewoners over verhaalmogelijkheden ?

Antwoord

Uit de vraagstelling van het Vlaams parlements lid is niet op te maken in welke situaties bepaalde OCMW's overgaan tot de gesignaleerde praktijken. Ik neem aan dat zulks enkel gebeurt wanneer volgens de verklaringen van de kandidaat-rusthuisbewoner, zijn bestaansmiddelen ontoereikend zijn om de verblijfskosten in het rusthuis te betalen en dus aan het OCMW wordt gevraagd om het tekort bij te passen.

Het verlenen van de dergelijke steun zal, overeenkomstig artikel 60 § 1 van de OCMW-wet, in de regel worden voorafgegaan door een sociaal onderzoek dat onder meer de omvang van de behoefte moet vaststellen. De hulpvrager is, krachtens diezelfde bepaling, gehouden om aan dit onderzoek zijn volledige medewerking te verlenen door het centrum alle nuttige inlichtingen over zijn toestand te verschaffen. Dit impliceert dat de betrokkene het OCMW volledig moet informeren over zijn financiële mogelijkheden en, desgevraagd, ook de uittreksels van zijn bankrekeningen aan het OCMW zal moeten voorleggen. Doet hij zulks niet, dan zal het OCMW de gevraagde hulpverlening kunnen weigeren.

Dat het OCMW in het kader van dit onderzoek ook een volmacht kan eisen om de aangeboden informatie te verifiëren bij verschillende (niet nader bepaalde) financiële instellingen, lijkt mij minder evident.

Zolang deze volmacht uit vrije wil wordt gegeven is er mijns inziens geen probleem, ofschoon men zich de vraag zou kunnen stellen in hoeverre er in de relatie OCMW-hulpvrager sprake kan zijn van een vrije toestemming.

Als de hulpvrager weigert om de gevraagde volmacht te verlenen en het OCMW op basis hiervan de hulpvraag afwijst, dan kan de betrokkene tegen deze beslissing van het OCMW in beroep gaan bij de arbeidsrechtbank. Bij mijn weten heeft tot op heden geen enkel rechtscollege (beroepskamer, Raad van State, arbeidsrechtbank) zich al moeten uitspreken over deze kwestie.

Hoewel in mijn ogen de OCMW's terecht alles in het werk stellen om misbruiken te voorkomen en ik dus begrip heb voor hun behoefte om – zeker wanneer er indicaties zijn dat de opgave van de bestaansmiddelen niet volledig is – de verklaringen van de hulpvrager te verifiëren bij een aantal financiële instellingen, komt het mij voor dat artikel 60 § 1 van de OCMW-wet geen voldoende rechtsgrond biedt voor een dergelijke ingrijpende onderzoeksmaatregel.

Het behoort evenwel tot de bevoegdheid van de federale wetgever om de genoemde bepaling al dan niet aan te passen.

Vraag nr. 33
van 20 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bibliotheken – Percentage Nederlandstalige boeken

Artikel 18 van het besluit van de Vlaamse executieve houdende uitvoering van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare biblio-

theekwerk, stelt dat het aantal boekbanden van de actuele collectie voor ten minste 75 % moet samengesteld zijn uit Nederlandstalige boeken.

Kan de minister mij meedelen of en hoe wordt nagegaan of deze verhouding wordt nageleefd ?

Worden de bibliotheken in gemeenten met faciliteiten voor Franstaligen in dat verband extra in het oog gehouden ?

Werden er daar of elders reeds overtredingen vastgesteld ? Zo ja, hoeveel en waar ?

Antwoord

Teneinde na te gaan of artikel 18 van het besluit van de Vlaamse regering van 13 november 1991, houdende uitvoering van het decreet van 19 juni 1978 betreffende het Nederlandstalige openbare bibliotheekwerk, correct wordt opgevolgd, is er bij de door de erkende openbare bibliotheken jaarlijks in te dienen statistieken een specifieke rubriek waarin de respectieve aantallen Nederlandstalige en anderstalige werken moeten worden opgegeven.

Wanneer de inspectie ter plaatse gaat, kan ze, in geval van twijfel over het al dan niet naleven van de vereiste verhoudingen, zelf de collectiegegevens aan de werkelijkheid toetsen. De controle op bibliotheken in gemeenten met faciliteiten voor Franstaligen gebeurt met dezelfde aandacht als bij de overige gemeenten.

Voor zover mij bekend, werden tot op heden slechts twee overtredingen vastgesteld : in Wezembeek-Oppem en in Wemmel.

Vraag nr. 35 van 21 september 1995 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Afrikaans televisienet Zuid-Afrika – Steun

Onder de naam Victus-trust, wordt in Zuid-Afrika een project opgezet dat ertoe strekt voldoende fondsen te verzamelen om een eigen Afrikaanstalig televisienet op te starten. Aan iedere Afrikaner wordt een bijdrage van 100 Rand gevraagd. Immers, het Afrikaans wordt, sedert het ANC aan de macht is gekomen, door de openbare omroep stiefmoederlijk behandeld. Het Engels is de "anker"-taal geworden.

Is de minister op de hoogte van dit initiatief ?

Bestaan er concrete plannen om, gezien de bijzondere band tussen het Afrikaans en het Nederlands, dit initiatief vanuit Vlaanderen te ondersteunen ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Vraag nr. 37 van 22 september 1995 van de heer PATRICK HOSTEKINT

Culturele ambassadeurs – Stand van zaken

In 1993 lanceerde Vlaams minister-president Luc Van den Brande, samen met de toenmalige minister van Cultuur Hugo Weckx, het project "culturele ambassadeurs van Vlaanderen".

Van bij het begin was het project omstreden.

Vorig jaar oordeelde het Rekenhof dat niet alle Vlaamse kunstenaars dezelfde kansen krijgen bij het toekennen van een titel van cultureel ambassadeur. De reden was de vaagheid van de selectiecriteria en het gebrek aan procedureregels.

Nog steeds bestaat er weinig duidelijkheid over de werkelijke dotatie aan de kunstenaars, groepen en instellingen.

Het parallelcircuit in de culturele sector zorgt er ook voor dat sommige "ambassadeurs" subsidies krijgen van verschillende instanties, zoals het ministerie van Cultuur of de Lotto. Nochtans zijn er voor een globaal Vlaams kunstbeleid te weinig middelen, waardoor sommige andere cultuurprojecten uit de boot vallen.

1. Wat zijn de concrete criteria voor het toekennen van de titel "culturele ambassadeur van Vlaanderen" ?
2. Hoeveel culturele ambassadeurs zijn er dit jaar en wat is hun respectieve dotatie ?
3. Is er sprake van een dubbelop-effect, waarbij sommige culturele ambassadeurs ook subsidies krijgen van het ministerie van Cultuur of van de Lotto ?
4. Zijn er maatregelen genomen om het project "culturele ambassadeurs van Vlaanderen" te reorganiseren ?

Antwoord

De vraag vestigt de aandacht op een initiatief van de vorige regering waarbij enerzijds op een indringende wijze aandacht werd gevraagd en gekregen voor de kwaliteit van de Vlaamse kunst en anderzijds een daadwerkelijke overdracht van krediet vanuit de begroting voor de economische sector naar de begroting Cultuur. Deze impuls was een weloverwogen en welgekomen aanvulling van de financiële middelen uitgetrokken voor de uitstraling van de Vlaamse kunst en kunstenaar in het buitenland.

Ik besef dat het moeilijk is en moeilijk zal blijven strikt afgelynde criteria te bepalen voor de toekenning van de titel, al dan niet vergezeld van een reële dotatie, in een sector waarin de disciplines zo talrijk zijn, de enthousiaste engagementen zo gevarieerd en de wijzen van uitstraling zo moeilijk met mekaar te vergelijken. De vele vormen van discussie over het begrip kwaliteit alleen al bieden een voorsmaak van de talloze opvattingen.

gen, zelfs onder de meest geroemde deskundigen, over de variëteit aan toepassingen van datzelfde begrip.

Niettemin werd voor 1995, het jaar waarover het Vlaams parlementslid het heeft in zijn vraag, een poging gedaan om selectiecriteria op te stellen, aldus rekening houdende met de opmerkingen van het Rekenhof, de inspectie van Financiën en de Vlaamse minister bevoegd voor Begroting. Enerzijds werd ter optimalisering van het gelijkheidsbeginsel in februari 1995 een oproep tot indiening van een dossier in vijf nationale kranten gepubliceerd; anderzijds heeft de regering, op voorstel van de bevoegde administratie, een gedetailleerd reglement opgesteld waaraan alle aanvragen werden getoetst. Iedere geïnteresseerde kon dit reglement op eenvoudige aanvraag bij de administratie Kunst verkrijgen.

1. De concrete selectiecriteria werden gegroepeerd onder twee noemers, met name (a) criteria met betrekking tot het profiel van de kandidaat en (b) criteria met betrekking tot de aard van de activiteiten.

In het eerste luik werd vooreerst bepaald dat de titel "cultureel ambassadeur van Vlaanderen" kon worden toegekend aan een gezelschap, een ensemble, een vereniging, een individu, een tentoonstelling, een cultuurprodukt, een evenement. Uitzonderlijk kon ook een collectief cultuurgoed als cultureel ambassadeur worden aangewezen.

Vervolgens diende de kandidaat actief te zijn op het terrein van de (professionele) kunsten in de brede zin van het woord, met name de beeldende kunsten, de muziek, de letteren, de podiumkunsten, de film en de video. Gelet op de vaak bijna professionele houding en kwaliteit van de amateuristische kunstbeoefening, kwamen ook deze kunstenaars voor selectie in aanmerking, mits voldaan werd aan alle criteria van het reglement.

De voorkeur ging van bij de start uit naar creatieve kunstenaars of hun kunstcreaties. (Koepel)organisaties of bemiddelaars kwamen in principe niet in aanmerking voor selectie.

Omdat logischerwijs de kandidaat voor deze titel maximaal moest beantwoorden aan hoge cultureel-kwalitatieve maar, zoals reeds aangegeven, moeilijk te omschrijven criteria, werd in het reglement bepaald dat de sollicitant onbetwistbaar toonaangevend zou zijn in zijn discipline in Vlaanderen. Parameters waren onder meer de erkenning en subsidiëring door de Vlaamse Gemeenschap, recensies in de gespecialiseerde pers, CD-opnamen bij vooraanstaande labels, optredens op belangrijke podia en festivals en zo meer.

Voor het verkrijgen van deze prestigieuze titel gericht op het buitenland, diende de kandidaat reeds een internationale erkenning verworven te hebben of, wanneer dit uit de aard van de zaak onmogelijk was (bijvoorbeeld wanneer het om een nieuwe tentoonstelling zou gaan), voldoende waarborgen te bieden dat de bedoelde erkenning inderdaad zou worden verworven. Ter toetsing van dit criterium zouden gehanteerd worden de buitenlandse optredens op belangrijke podia of festivals, de perskritieken in belangrijke kranten of tijdschriften,

de CD-opnamen bij vooraanstaande labels, de participatie in internationale netwerken, buitenlandse coprodukties en zo meer.

Ten slotte moest de kandidaat zichzelf beschouwen en bekennen als behorend tot de Vlaamse gemeenschap en zijn engagement bevestigen om als cultureel ambassadeur bij te dragen tot de promotie van de Vlaamse kunst en aldus tot een ruime(re) bekendheid van Vlaanderen in binnen- en buitenland. De facto was de kandidaat reeds een cultureel ambassadeur van Vlaanderen, wat moest blijken uit zijn promotiemateriaal en de buitenlandse verslaggeving.

Volgende criteria die betrekking hebben op de aard van de activiteiten van de latere ambassadeurs werden gehanteerd.

De subsidies verbonden aan het ambassadeurschap zouden, per definitie zelfs, worden bestemd voor de ondersteuning van activiteiten die een grotere uitstraling naar het buitenland beogen. Optreden, presentatie of verspreiding in het buitenland is bijgevolg ab initio inherent aan het cultureel ambassadeurschap. In uitzonderlijke gevallen kon de titel ook worden verleend aan een evenement dat zich louter in Vlaanderen afspeelt, op voorwaarde dat voldoende waarborgen aanwezig zouden zijn voor internationale uitstraling. Ik denk daarbij aan manifestaties zoals de Memling-tentoonstelling in Brugge.

Het brengen van werk van Vlaamse kunstenaars, zoveel als mogelijk binnen een gegeven discipline, was een essentieel onderdeel van de activiteiten.

De kandidaat moest ook duidelijk aanwezig zijn in Vlaanderen zelf, zodat zijn werk, dat op het internationale podium werd getoond, ook toegankelijk was voor het publiek in Vlaanderen.

Zijn jaarprogrammatie, zowel voor het binnen- als het buitenland, moest getuigen van de vereiste kwaliteit zoals reeds omschreven.

2. De lijst van de culturele ambassadeurs, zoals vastgelegd bij beslissing van de Vlaamse regering op 10 mei 1995, telt 62 gegadigden, waarvan 39 ten laste van de begroting van Cultuur en 23 ten laste van de begroting van Economie. Ik houd ter beschikking deze lijst met de respectieve "dotatie", voor zover er enige financiële vergoeding werd gekoppeld aan de titel.
3. Doordat een der kwaliteitscriteria van de selectie verwees naar de eventuele subsidiëring door de Vlaamse Gemeenschap, was en is het niet uit te sluiten dat het vooral deze belangrijke kandidaten zijn die ook in aanmerking komen voor het cultureel ambassadeurschap. Het is logisch dat de Vlaamse regering in eerste instantie zijn beste artistieke zonen en dochters naar het buitenland afvaardigt ter promotie van Vlaanderen. Deze betere kandidaten worden meestal sinds jaren reeds structureel gesteund door de opeenvolgende Vlaamse regeringen.

Om het ongezonde effect bedoeld door het Vlaams parlementslid te voorkomen, werd beslist dat de

gekozen kandidaten, gehonoreerd voor hun internationaal optreden met de titel en enige dotatie, in principe niet een bijkomende steun zouden ontvangen uit het krediet bestemd voor de internationale culturele samenwerking. Daarom trouwens werden, expliciet, de twee respectieve basisallocaties in de begroting behouden.

Daar de Lotto enkel projecten subsidieert die structureel worden gesteund door de Vlaamse regering, is het mogelijk dat de gekozen kandidaat ook Lotto-geld ontvangt. De subsidie die in het kader van het cultureel ambassadeurschap wordt verleend heeft echter alleen betrekking op de buitenlandse dimensie van het project. Ze is dus aanvullend, zodat niet van een dubbelop-effect kan worden gesproken.

4. Voor de toekomst heb ik reeds herhaaldelijk aangegeven dat het systeem, hoe benefiet ook voor de financiële ondersteuning van de culturele sector, waarmee wij allen graag pronken – en ik ervaar het elke dag – al te zeer wordt onderschat op zijn dynamiek en zijn rijkheid, zijn ernst en zijn professionalisme. Deze onderschatting, vaak ingegeven door onbegrip of cultuurblindheid, heeft haar repercussie op de magere financiële ondersteuning vanwege de diverse overheden, de privé-sector, het mecenaat.

Op dit ogenblik overleggen wij binnen de Vlaamse regering hoe de nieuwe ploeg haar culturele ambassadeurs zal aanstellen en volgens welke verfijningen de bestaande criteria de objectiviteit nog beter kunnen dienen, zonder te vervallen in cultuurvreemde tel- en rekenpatronen.

Vraag nr. 38
van 25 september 1995
van de heer ARNOLD VAN APEREN

Thuislozenzorg – Middelen

Sinds de afschaffing van de wet op de landloperij en de bedelarij door de wet van 12 januari 1993, zijn heel wat landlopers en bedelaars zonder enige sociale begeleiding op straat komen te staan. De capaciteit van de thuislozenzorg is onvoldoende om al deze mensen op te vangen. Daardoor duiken in grootsteden steeds meer rondlopende mensen op in het straatbeeld.

Om aan dit probleem tegemoet te komen en om in een degelijke opvang voor thuislozen in het algemeen te kunnen voorzien – tenslotte gaat het in Vlaanderen en Nederlandstalig Brussel over 13.000 mensen die worden opgevangen, waarvan 50 percent jonger dan 30 jaar – moet de thuislozenzorg meer financiële middelen krijgen. Zo krijgt een centrum dat aan thuislozenzorg doet slechts 50.000 frank als werkingstoelage en is er nergens voorzien in een toelage voor infrastructuur.

Ook de personeelsformatie is beperkt. Er is slechts 1,5 hulpverlener op 10 begeleidingen. Er is niet in administratief personeel voorzien, zodat de hulpverlener ook deze taak op zich moet nemen. Nochtans is de taak van de hulpverlener zeer ruim: hij neemt contact op met de OCMW's, hij probeert de sociale rechten van de thuisloze op te eisen (pensioenrechten, recht op bestaansminimum, recht op kinderbijslag). Zijn werk is dus essentieel in het bestrijden van de armoede ten gronde. In artikel 21 van het decreet van 24 juli 1991 inzake het

algemeen welzijnswerk wordt gesteld dat eenzelfde polyvalent centrum voor algemeen welzijnswerk niet tegelijkertijd voor residentiële en ambulante opdrachten kan erkend worden. Hierdoor wordt een integrale hulpverlening aan de thuisloze erg bemoeilijkt. De problemen van de thuislozen zijn immers zeer divers en bestrijken het hele maatschappelijke leven.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om de capaciteit van de residentiële opvang voor thuislozen te verhogen? Bemoeilijkt artikel 21 van het decreet van 24 juli 1991 inzake het algemeen welzijnswerk geen efficiënt beleid ter zake? Is er, in voorkomend geval, geen aanpassing of opheffing nodig van dat artikel?
2. Welke financiële middelen zijn er uitgetrokken om de subsidiëring en de personeelsformatie van de centra voor thuislozen aan te passen aan de behoeften?

Zijn er eventueel beslissingen genomen om die financiële middelen te vermeerderen?

Antwoord

1. Op dit ogenblik zijn er nog geen maatregelen genomen om de capaciteit van de centra voor residentiële welzijnswerk te verhogen. Ik kan echter wel meedelen dat op dit ogenblik een gemengde werkgroep (kabinet, administratie, werkveld) werkt aan een ontwerp van beleidsplan met betrekking tot de thuislozenzorg in Vlaanderen. Deze werkgroep zal onder meer de noodzaak aan meer residentiële opvangplaatsen onderzoeken, evenals de noodzaak aan een grotere diversifiëring in de opvang- en begeleidingsvormen binnen de thuislozenzorg. Ik verwacht van deze werkgroep eveneens een standpunt met betrekking tot de aanpassing of opheffing van artikel 21 van het decreet van 24 juli 1991 betreffende het algemeen welzijnswerk.
2. In dit kader zal ook worden onderzocht of de werkingstoelagen en de personeelsformatie van de voorzieningen binnen de thuislozenzorg moeten worden aangepast.

Vraag nr. 40
van 27 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Werkaanbiedingen – Leeftijdsgrens

Voor te begeven betrekkingen wordt geregeld een leeftijdsgrens gesteld.

Bij OCMW-vacatures bijvoorbeeld wordt die leeftijdsgrens dikwijls op 35 à 40 jaar gelegd.

In een tijd als deze, met werkloosheid, tijdelijke contracten, interimarbeid ... ligt die grens wel erg laag. Ook personen die, na een onderbreking, op de arbeidsmarkt willen herintreden, krijgen het op die manier wel erg moeilijk.

Graag had ik van de minister vernomen of openbare besturen, openbare diensten en VZW's die van openbare instellingen afhangen, autonoom die leeftijdsgrenzen mogen bepalen.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling en de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Voor bepaalde betrekkingen stelt een algemene reglementering leeftijdsvereisten.

Wat de openbare centra voor maatschappelijk welzijn betreft, is dit het geval voor secretarissen en ontvangers waarvoor het koninklijk besluit van 20 juli 1993 tot vaststelling van de algemene bepalingen inzake het administratief en geldelijk statuut van de secretarissen en de ontvangers van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, een minimumleeftijd van 21 jaar en een maximumleeftijd van 50 jaar vereist.

Voor de meeste betrekkingen is dit niet het geval. De raad voor maatschappelijk welzijn bepaalt dan autonoom de leeftijdsvoorwaarden. Deze autonomie is evenwel begrensd. Bij het bepalen van aanwervingsvoorwaarden dienen immers de vakbonden te worden geraadpleegd en is overleg met het gemeentebestuur vereist. Tevens dient, indien de raad meent voor bepaalde betrekkingen te moeten afwijken van de algemene leeftijdsvoorwaarden opgenomen in het personeelstatuut van dat OCMW, zijn beslissing te worden gemotiveerd. Ook de toeziende overheid zal vragen naar de reden van dergelijk optreden. Aan de uitoefening van een bepaalde betrekking kunnen bepaalde fysieke eisen worden gesteld die een lagere leeftijdsgrens verantwoordt, als waarborg voor een goede uitoefening van de dienst.

Volledigheidshalve voeg ik hieraan toe dat in het modelstatuut, uitgewerkt naar aanleiding van de krachtlijnen voor een samenhangend personeelsbeleid in de lokale besturen, als maximumgrens de leeftijd van 50 jaar facultatief wordt gesteld.

Ingevolge de bepalingen van het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren, die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de gemeenschaps- en gewestregeringen en van de colleges van de gemeenschappelijke gemeenschapscommissie en van de Franse gemeenschapscommissie, alsook van de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, wordt de leeftijdsgrens voor de statutaire betrekkingen beperkt tot maximum 50 jaar wat het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse openbare instellingen betreft.

Personeelsleden die reeds als ambtenaar, stagiair of contractueel personeelslid vóór de leeftijd van vijftig jaar in dienst waren, worden vrijgesteld van deze leeftijdsgrens.

Een lagere leeftijdsgrens kan, na overleg met de vaste wervingssecretaris, worden opgelegd indien de specificiteit van de te begeven betrekking zulks vereist.

De VZW's bepalen doorgaans autonoom de leeftijdsgrens.

Vraag nr. 41 van 28 september 1995 van de heer CHRISTIAAN VANDENBROEKE

Plaatsnaamgeving – Adviescommissies

Naar aard en eigenheid kan en moet een gemeenschap zich op de meest diverse niveaus met zorg weten te manifesteren en te profileren. Dit uit zich onder meer in het bestaan van zowel een centrale als een provinciale commissie van advies voor de plaatsnaamgeving. Het komt ons evenwel voor dat deze zorg nauwelijks ter harte wordt genomen. Vandaar deze vragen.

1. Kan de minister meedelen wanneer deze commissies voor het laatst samenkwamen en/of geconsulteerd werden ?
2. Is het advies van deze commissies bindend ?

Antwoord

1. Het mandaat van de leden van de centrale commissie van advies en de 5 provinciale commissies van advies verviel respectievelijk op 23 februari 1991 en op 18 november 1991. Het lag in de bedoeling van de heer Hugo Weckx, voormalig Vlaams minister van Cultuur, de materie van de plaatsnaamgeving te laten ressorteren onder de algemene voogdijregeling van de lokale besturen. Ondertussen gaf hij de commissies opdracht hun taken voort te zetten, steunend op de algemene rechtsbeginselen van de openbare dienst die de continuïteit en het behoorlijk bestuur moet behartigen.

Behalve de provinciale commissie voor plaatsnaamgeving van West-Vlaanderen, komen de 4 overige provinciale commissies maandelijks samen om adviezen uit te brengen over plaatsnamen voorgesteld door de gemeenteraden.

De centrale commissie van advies voor plaatsnaamgeving, die enkel samenkomt in geval er beroep wordt aangetekend, kwam laatst samen op 30 maart 1994.

2. In geval de gemeenteraad een nieuwe straatnaam wenst te geven, vraagt hij het advies van de provinciale commissie. Dit advies is niet bindend.

In geval de gemeenteraad een bestaande straatnaam wenst te veranderen, is het advies van de provinciale commissie wel bindend. Het gemeentebestuur kan tegen dit advies in beroep gaan bij de centrale commissie voor plaatsnaamgeving, waarvan het advies steeds bindend is.

Vraag nr. 44 van 29 september 1995 van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

ME – Erkenning en stand wetenschappelijk onderzoek

In het decreet van 27 juni 1990 betreffende de oprichting van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH), wordt onder handicap het volgende verstaan : "elke langdurige en belangrijke beperking van de kansen tot sociale integratie van de persoon ten gevolge van een aantas-

ting van de mentale, psychische, lichamelijke of zintuiglijke mogelijkheden"

Mensen die lijden aan de chronische ziekte ME onder vinden vaak en/of op bepaalde tijdstippen ernstige beperkingen van hun bekwaamheid om arbeidsprestaties te leveren. Fysieke inzinkingen doen zich permanent of geregeld voor. Bij langdurige concentratie hebben patiënten dikwijls problemen. De kwaal oefent een nefaste invloed uit op de fysieke en intellectuele mogelijkheden.

Op dit ogenblik is er in ons land nog weinig of geen wetenschappelijk onderzoek gedaan naar deze ziekte, laat staan dat een efficiënte therapie werd uitgewerkt.

De wetgeving op de ziekte- en invaliditeitsverzekering loopt evenzeer achter, onder meer inzake de erkenning als invalide.

1. Wat is de stand van het wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot ME ? Zijn er opdrachten gegeven, eventueel welke en aan wie ?
2. Vallen personen die lijden aan ME onder toepassing van het decreet van 27 juni 1990 ? Zoniet, heeft de minister dan al maatregelen genomen om het toepassingsgebied uit te breiden ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

Voorafgaandelijk zou ik willen preciseren dat Myalgische Encefalitis volgens specialisten ter zake een ongelukkig gekozen benaming is, omdat deze suggestief is voor een welomschreven infectieuze of inflammatoire orgaanlokalisatie, terwijl dit allermintst bewezen is. De aanbevolen en meer neutrale benaming is Chronisch Vermoeidheidssyndroom. In de rest van het antwoord zal ik dan spreken van CVS/ME.

1. Het CVS/ME blijkt een heterogene aandoening te zijn met verschillende mogelijke oorzaken : infectieuze, immunologische, allergische, metabolische en psychogene. In de huidige stand van het wetenschappelijk onderzoek naar deze aandoening, lijkt een multifactoriële benadering de beste te zijn.

Dat er in het binnen- en buitenland wetenschappelijk onderzoek gebeurt, blijkt uit het groot aantal publikaties over dit onderwerp in de gespecialiseerde literatuur. Er wordt de laatste jaren intensief onderzoek verricht om meer klaarheid te brengen in het pathogenetisch mechanisme van het CVS/ME. Een exacte oorzaak is immers nog niet aangetoond (meerdere theorieën werden ontwikkeld) en de behandeling is complex, temeer daar in veel gevallen de prognose spontaan gunstig is.

Voor een omstandige literatuurlijst verwijs ik naar de bibliografie gevoegd bij verschillende artikelen over het CVS/ME in het Tijdschrift voor Geneeskunde, 47, nr. 21, 1991 (pp. 1430 en 1438-9) en in The Lancet, vol 345, 27 mei 1995, p. 1338.

Een specifieke opdracht tot onderzoek in verband met CVS/ME werd vanuit de diensten van de Vlaamse Gemeenschap niet gegeven, gelet op bovenvermelde talrijke wetenschappelijke publikaties.

2. Het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap richt zich tot alle personen met een handicap, niet enkel tot een aantal "erkende" doelgroepen of personen met een "erkende" diagnose of aandoening.

Wanneer het bestaan van CVS/ME goed gedocumenteerd en geobjectiveerd is, kan men wellicht spreken van een "aantasting van de mentale, psychische, lichamelijke of zintuiglijke mogelijkheden", wat als omschrijving van de doelgroep wordt gesteld in het oprichtingsdecreet van het Vlaams Fonds.

Doorslaggevend is echter niet het bestaan van een welbepaalde aandoening, wel het voorkomen van "langdurige en belangrijke beperkingen van de kansen tot sociale integratie", waarmee de aard van de zorgvraag steeds in verband staat. Of deze beperkingen er inderdaad zijn, wordt geval per geval beoordeeld in de provinciale evaluatiecommissies. Hierbij wordt zoveel mogelijk de persoon in zijn totaliteit beschouwd, inclusief leef- en werkomgeving.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 4

van 14 september 1995

van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Vluchtelingenproject Meeting Brussel – Opzet

Via de pers (Het Nieuwsblad van 2 juni 1995) vernam ik dat de Vlaamse Gemeenschap in Brussel een ontmoetingsruimte voor vluchtelingen heeft opgericht, met name "Meeting", Hooikaai 53.

1. Kan de minister mij meedelen waarom de Vlaamse Gemeenschap een dergelijk centrum bedenkt met een Engelse naam ?
2. Uit het persartikel begrijp ik dat er taallessen Frans en Engels worden georganiseerd met de titel "Vivre en Belgique/Living in Belgium". Acht de minister het verantwoord dat nergens over Vlaanderen wordt gesproken ?
3. Gelet op de uitslag van de voorbije verkiezingen lijkt het mij niet van enig realisme te getuigen om vreemdelingen op kosten van de Vlaamse Gemeenschap taallessen Frans te geven. Deelt de minister ter zake mijn mening ?
4. Kan de minister mij meedelen hoeveel de kosten van dit centrum bedragen ? Van welke begrotingspost komen de toelagen ?

5. Uit het persartikel verneem ik dat er ook illegalen worden geholpen. Meent de minister niet dat op die wijze de illegalen meer hun toevlucht naar ons land zullen zoeken ? Is het niet de taak van de overheid de illegaliteit te bestrijden, veeleer dan ze in de hand te werken ?
6. Kan de minister mij meedelen (procentueel) uit welke landen de asielzoekers komen die in het centrum "Meeting" worden geholpen ?
7. In het bewuste artikel is sprake van huurwaarborgen. Kan de minister mij meedelen of en zo ja in welke mate het centrum "Meeting" en dus de Vlaamse Gemeenschap, instaat voor het betalen van huurwaarborgen voor asielzoekers ? Op welke manier worden die later gecupereerd ?

Antwoord

Ik moet het Vlaams parlementslid meedelen dat Meeting niet door de Vlaamse Gemeenschap werd opgericht.

Wel heeft de Vlaamse gemeenschapscommissie in het kader van het Lokaal Integratieproject Samenleven aan deze ontmoetingsruimte een toelage toegekend.

Eventuele vragen over deze toelage vallen dan ook onder de bevoegdheid van de Vlaamse gemeenschapscommissie en dienen op dat beleidsniveau te worden gesteld.

**Vraag nr. 5
van 19 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaams ziekenhuis Brussel – Haalbaarheid

De minister is ongetwijfeld op de hoogte van de wan-toestanden die er op taalgebied heersen in heel wat Brusselse ziekenhuizen, niet in het minst in de OCMW-ziekenhuizen, waar de wettelijke verplichtingen ter zake niet worden nageleefd.

Destijds werd door de Vlaamse wachtdienst voor Brussel de suggestie geopperd om met middelen van de Vlaamse Gemeenschap in het centrum van Brussel een Vlaams ziekenhuis uit te bouwen.

Kan de minister mij meedelen of dit voorstel binnen de Vlaamse regering ooit al werd besproken ?

Hoe klonk in dat geval het besluit van deze bespreking ?

Bestaat de kans dat er alsnog een dergelijk project tot stand komt ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Antwoord

Zoals het Vlaams parlementslid wellicht weet, is het maximum aantal toegelaten ziekenhuisbedden streng gereguleerd en bijgevolg is de bouw van een nieuw Vlaams ziekenhuis in Brussel, met bijkomende bedden, niet mogelijk.

Wel is er reeds een Vlaams ziekenhuis in Jette, namelijk het universitair ziekenhuis van de VUB, dat een unicommunautaire instelling is.

**Vraag nr. 6
van 20 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Vrouwen – Gelijke kansen

Vrouwen zijn goed aanwezig op de arbeidsmarkt als geheel. In leidende functies komen ze echter minder voor. Het is nochtans belangrijk ook hier vrouwen aan te treffen, wegens de voorbeeldfunctie.

1. Hoeveel mannen/vrouwen werken er op het kabinet van de minister en welke functies vervullen ze ?
2. Bestaan er, voor de administratieve diensten die onder de bevoegdheid van de minister vallen, gegevens inzake de verhouding mannen/vrouwen op de verschillende niveaus ? Waar kunnen die gegevens eventueel worden aangetroffen ?
3. Werden er in die diensten werkgroepen of personen aangewezen voor de opvolging van het gelijke-kansenbeleid ? Zo ja, zijn er al acties gevoerd en wat is het resultaat ervan ? Zo nee, waarom niet en bestaan er concrete plannen ter zake ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

1. Hoeveel mannen/vrouwen werken er op het kabinet van de minister en welke functies vervullen ze ?

Ministers	Kab. chefs Adj. K. ch.		Stafleden		Administr. personeel		Onderst. personeel		Totaal	
	M	V	M	V	M	V	M	V	M	V
L. Van den Brande	4	1	17	1	17	17	7	21	45	40
L. Van den Bossche	4	–	13	6	14	18	8	9	39	33
T. Kelchtermans	2	–	6	2	15	4	6	11	29	17
W. Demeester-De Meyer	3	1	11	6	17	13	5	9	26	29
L. Peeters	3	–	5	3	13	10	4	3	25	16
E. Baldewijns	2	–	7	3	8	12	5	5	22	20
L. Martens	4	–	23	6	9	14	3	5	39	25
E. Van Rompuy	3	–	8	–	8	14	6	5	25	19
A. Van Asbroek	1	1	2	1	1	3	2	1	6	6

2. Bestaan er, voor de administratieve diensten die onder de bevoegdheid van de minister vallen, gegevens inzake de verhouding mannen/vrouwen op de verschillende niveaus ? Waar kunnen die gegevens eventueel worden aangetroffen ?

2.1. Centrale gegevensverzameling

De gegevens inzake de verhouding mannen/vrouwen bestaan bij de administratieve diensten. Bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap worden de personeelscijfers voor de departementen bijgehouden door de personeelsdiensten en voor gans het ministerie en de wetenschappelijke instellingen door de afdeling Informatica en Geïntegreerd Systeem (departement Algemene Zaken en Financiën).

Cijfers kunnen hier tot op het laagste niveau (niveau afdeling) worden opgevraagd. Overeenkomstig artikel V.1 van het Vlaamse personeelsstatuut moet het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap jaarlijks een verslag opstellen over de personeelsbezetting. Dat interdepartementaal verslag wordt toegestuurd aan de Vlaamse regering. Dat verslag besteedt aandacht aan de verhouding man/vrouw binnen het ministerie.

De cijfergegevens van de Vlaamse openbare instellingen worden binnen het ministerie verzameld door de afdeling Statutaire Aangelegenheden (departement Algemene Zaken en Financiën). Deze gegevens worden toegeleverd door de personeelsdiensten van de Vlaamse openbare instellingen.

2.2. De opdrachthoudster voor emancipatiezaken

In de voortgangsrapportering van de opdrachthoudster voor emancipatiezaken (zie verder punt 3) wordt jaarlijks een evaluatie gemaakt van de situatie van de vrouwelijke ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse openbare instellingen. Dit rapport bevat onder meer een analytisch rapport. Ter voorbereiding daarvan worden, naast de globale personeelscijfers per niveau, ook de aanwezigheid van vrouwen in

directieraden en andere bestuursorganen geanalyseerd.

De emancipatieambtenaren bij de Vlaamse openbare instellingen hebben (meestal) de beschikking over de personeelscijfers.

2.3. Jaarverslagen en jaarbeeld

In de jaarverslagen van de departementen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en van de Vlaamse openbare instellingen worden in de regel voor een iets groter publiek personeelscijfers gegeven. In het Jaarbeeld van de Vlaamse administratie worden in globaliteit voor zowel het ministerie als de Vlaamse openbare instellingen de personeelsgegevens verwerkt. Hierbij wordt altijd een opdeling in man/vrouw-aantallen gemaakt.

2.4. Cijfergegevens

Ter informatie worden als bijlage de cijfergegevens van de Vlaamse administratie bezorgd.

(Gezien de omvang kan de bijlage niet worden opgenomen in het Bulletin van Vragen en Antwoorden. Ze ligt ter inzage bij het secretariaat van de Vlaamse Raad – red.)

3. Zijn er in die diensten werkgroepen of personen aangewezen voor de opvolging van het gelijke-kansenbeleid ? Zo ja, zijn er al acties gevoerd en wat was het resultaat ervan ? Zo nee, waarom niet en bestaan er concrete plannen ter zake ?

3.1. Opvolging van het gelijke-kansenbeleid in de Vlaamse administratie : aanstelling van de opdrachthoudster voor Emancipatiezaken

Sedert 1 september 1991 werd de opdrachthoudster voor Emancipatiezaken voor het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aangesteld. Zij vervult tevens een coördinerende en stimulerende rol naar de Vlaamse openbare instellingen (VOI) toe, die zelf in principe over een emancipatie-ambtenaar beschikken.

In verband met de positie van de vrouwen in de diensten van de Vlaamse regering (= ministerie en VOI) werden al vier algemene voortgangsrapporten gefinaliseerd, het vijfde wordt momenteel voorbereid en verschijnt in november 1995 (Algemeen voortgangsrapport inzake emancipatie editie 1995).

De opdrachthoudster wordt ondersteund door een interne begeleidingscommissie, waar twee vertegenwoordigers per departement deel van uitmaken.

Positieve resultaten werden al zeker bereikt met :

- de organisatie van kinderopvang tijdens de korte schoolvakanties door de sociale dienst van de Vlaamse Gemeenschap ;
- de actie die gevoerd werd om voor de mandaten van coördinator en opdrachthouders een evenredig aantal vrouwen te benoemen ;
- de vormingscursussen die worden aangeboden binnen de Vlaamse Gemeenschap door de dienst Emancipatiezaken.

In 1994 werden in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap specifiek de volgende maatregelen uitgewerkt voor een vrouwvriendelijke tewerkstelling :

- er werd nauw samengewerkt en betere aansluiting gevonden bij het personeelsbeleid. De opdrachthoudster woonde de belangrijke seminars en vormingssessies rond de veranderingsprocessen bij. Voor het welslagen van het gelijke-kansenbeleid zijn de nieuwe personeelsinstrumenten immers prioritair. Vrouwen nemen al opvallend vaak deel aan managementsopleidingen en nemen dikwijls een centrale plaats in bij bepaalde aspecten van de werking van het ministerie, bijvoorbeeld bij de vorming, de HRM-werkgroepen en de staven-coördinatie ;
- er werd een advies gegeven naar aanleiding van het nieuw ambtenarenstatuut met betrekking tot de situatie van contractuelen ;
- de reorganisatie van het logistiek personeel werd van dichtbij gevolgd ;
- er werden acties gevoerd rond mutaties en herplaatsingen ;
- er werd gepleit voor het invoeren van het systeem van halftijdse loopbaanonderbreking ;
- er werd bijzondere aandacht besteed aan de situatie in het departement Leefmilieu en Infrastructuur, een traditioneel mannelijk-dominant departement.

In 1995 werd de aandacht in het bijzonder gevraagd voor :

- doorstroom : het bewerken van een evenredige vertegenwoordiging van vrouwen en mannen in alle sectoren en op alle niveaus van de administratie ; in het bijzonder wordt aandacht gevraagd voor de meer evenredige vertegenwoordiging van vrouwen in directieraden en adviesorganen. Er wordt ook voor gepleit streefcijfers vast te

leggen voor de werving van vrouwelijke ingenieurs (thans slechts 2 %) en voor de andere technische beroepen in het departement LIN ;

- acties ter bevordering van de tewerkstelling van laaggeschoolden ;
- een betere ondersteuning van de emancipatieambtenaren van de Vlaamse openbare instellingen.

Bij de VOI's werden eveneens positieve actieplannen uitgewerkt, die diverse beleidsvoorstellen op korte termijn omvatten. Voor een overzicht daarvan wordt verwezen naar het Algemeen Voortgangsrapport van de opdrachthoudster voor Emancipatiezaken. In de meeste VOI's werd resultaat geboekt bij het aanbieden van een vormingspakket ter ondersteuning van de gelijke kansen voor vrouwen. Er werd ook geijverd voor een betere vertegenwoordiging van vrouwen op alle niveaus (ook bijvoorbeeld in examenjury's en dergelijke). Mogelijkheden van kinderopvang worden onderzocht en naar aanleiding van het nieuwe ambtenarenstatuut werd gepleit voor betere kansen bij de combinatie werk en gezin.

3.2. Agenda 21 : subwerkgroep Emancipatie

In het kader van de voortgangsbewaking van de afspraken die werden gemaakt in het kader van de Conferentie van de VN over Milieu en Ontwikkeling (Agenda 21), werden 19 subwerkgroepen opgericht teneinde het programma voor de uitvoering van Agenda 21 in Vlaanderen voor te bereiden. Eén van die subwerkgroepen is "Emancipatie" : de werkgroepen hebben onder meer als taak beleidsmaatregelen voor te stellen rond welbepaalde thema's.

3.3. Specifieke maatregelen inzake werkgelegenheid

3.3.1. De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling

Binnen de VDAB bestaat een actieplan voor vrouwen. Dit actieplan streeft naar een verbetering van de positie van de vrouw op de arbeidsmarkt en wil derhalve diverse roldoorbrekende initiatieven op het vlak van de beroepsopleiding en tewerkstelling stimuleren.

Concrete, subregionale uitgevoerde acties zijn :

- werken aan een mentaliteitswijziging bij werkgevers, de vrouwen zelf en bij opleidingsinstanties ;
- verbreding van de arbeidsmarkt voor vrouwen door roldoorbrekend op te leiden en arbeidstoeptreding naar niet-specifiek vrouwelijke beroepen ;
- uitbouw van administratieve structuren en diensten, zoals kinderopvang.

Daarnaast moeten een aantal acties en initiatieven worden vermeld, niet specifiek georiënteerd naar een doelgroep, maar naar verschillende categorieën van het doelgroepenbeleid :

- de integratiecentra, drempelverlagende beroepsopleidingsacties voor laaggeschoolden, langdurig werklozen gekoppeld aan intensieve, persoons-

gerichte begeleiding, werden opgestart en systematisch uitgebreid ;

- in het kader van het sociaal urgentieprogramma werd de weer-werkactie versterkt en uitgebreid in de prioritare zones van de gemeenten erkend door het Vlaams Fonds voor Integratie van Kansarmen (VFIK). Het opzet van deze actie was, op lokaal vlak, te zoeken naar oplossingsstrategieën voor de situatie van risicogroepen op de arbeidsmarkt ;
- voor de job-clubs werd de werking uitgebreid naar de gebieden, de gemeenten waar de kansarmoede groot is.

3.3.2. Afspraken binnen de Vlaamse Werkgelegenheidsconferentie : maatregelen voor vrouwen

Naar aanleiding van de besprekingen binnen de Vlaamse Werkgelegenheidsconferentie 1992-1993 werd het doelgroepen criterium geheroriënteerd naar langdurig en laaggeschoolde werklozen. In die context werd een meerjarenplan ter verbetering van de positie van de vrouw op de arbeidsmarkt uitgewerkt. Overzicht van de objectieven :

- een stijging van 5 % in de deelname van vrouwen in roldeurbrekkende opleidingen ;
- nieuwe opleidingsprojecten :
 - minstens één opleidingsproject per STD ;
 - minstens één vrouwgerichte actie per STD ;
- evenredige verwijzing van mannelijke en vrouwelijke kandidaten naar vacatures ;
- drempelverlagende initiatieven inzake kinderopvang en mobiliteit ;
- acties ten aanzien van de VDAB-medewerkers ;
- acties ten aanzien van de werkgevers ;
- aansluiting zoeken bij projecten die uitgaan van externe instellingen en organisaties die als doel hebben de positie van de vrouw op de arbeidsmarkt te verbeteren.

3.4. Media

Binnen de BRTN werd reeds in 1990 opdracht gegeven te peilen naar het vrouwenbeleid van de BRTN-televisieprogramma's. In 1994 werd ook de radio in het onderzoek betrokken. De opvolging van die opdracht gebeurt door de werkgroep Beeldvorming, een werkgroep in de schoot van de commissie Positieve Actie. Voor de radio zijn zowel in de regionale als de nationale programma's de vrouwen sterk ondervertegenwoordigd.

Hetzelfde geldt voor de televisie, waar ze zeker als deskundigen amper aan bod komen. Bij een terugkoppeling van de resultaten naar de programmamakers, blijkt wel dat zij nu meer met beeldvorming bezig zijn dan vroeger. Problemen die door de programmamakers worden gesignaleerd zijn :

- informatie over projecten en dergelijke wordt meestal door de hiërarchisch hoogste gegeven, en dat is meestal een man ;

- politiek blijven vrouwen ondervertegenwoordigd ;
- vrouwen zijn meer geremd tegenover de media en hebben minder de neiging het woord te nemen.

Er werd voor gepleit dat de BRTN in dit opzicht als openbare omroep een voortrekkersrol zou opnemen.

3.5. Gelijke kansenbeleid : oprichting interdepartementale commissie Gelijke Kansen

Tijdens de vergadering van de Vlaamse regering van 10 oktober 1995 besliste de regering tot de oprichting van een interdepartementale commissie Gelijke Kansen. De opdracht van die commissie bestaat uit :

- het verzamelen van beleidsrelevante kennis over de gelijke-kansenproblematiek ;
- het aanbrenge van elementen ter ondersteuning van het gelijke-kansenbeleid ;
- het formuleren van voorstellen over concrete maatregelen : hierbij kan worden gestart met een inventaris van alle mogelijke knelpunten inzake het gelijke-kansenbeleid ;
- het regelmatig opstellen van voortgangsrapporten.

Vraag nr. 7 van 25 september 1995 van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Bruisend Brussel – Respons

De heer Hugo Weckx heeft, net voor de verkiezingen, een mediacampagne gelanceerd voor meer gebruik van het Nederlands in de hoofdstad.

Hij betrok hierbij met name ook de Brusselse handelaars.

Kan de minister mij laten weten hoeveel handelaars hebben geantwoord op zijn oproep ?

Uit welke handelswijken kwamen de meeste positieve reacties ?

Antwoord

In de benadering van de Brusselse handelaars werd een onderscheid gemaakt tussen handelszaken die aan de gebruikers van de welkomkaart eventueel nog een extra voordeel zouden kunnen toekennen, zoals een gratis aperitief, een speciale korting ... en handelszaken waarvan mag worden aangenomen dat zij dat niet kunnen doen.

Tot de eerste categorie behoren bijvoorbeeld restaurants, cinema's, theaters en boekhandels.

Tot de tweede categorie behoren voedingszaken en apotheken.

Aan de handelaars van de tweede categorie werd rechtstreeks een sticker opgestuurd met een begeleidend schrijven waarin ze werden gevraagd deze sticker op het uitstalraam van hun zaak aan te brengen.

Drieduizendvijfhonderd stickers werden zo verstuurd. Controle op het effectief uithangen van de stickers is niet mogelijk.

Aan de handelaars van de eerste categorie werden zestien duizend vijfhonderd brieven met een antwoordstrook verstuurd.

Driehonderd handelaars hebben de sticker ook effectief aangevraagd. Honderdvierenzeventig handelaars hebben daarbij aangekondigd dat ze aan de gebruikers van de welkomkaart een of ander voordeel aanbieden. De verdeling van deze handelaars over het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is als volgt :

Brussel-stad :	51
Schaarbeek :	11
Etterbeek :	9
Anderlecht :	15
Koekelberg :	5
St.-Jans-Molenbeek :	6
Evere :	3
Oudergem :	5
Ukkel :	3
St.-Lambrechts-Woluwe :	6
Laken :	14
St.-Joost-Ten-Node :	2
St.-Gillis :	6
Ganshoren :	2
St.-Agatha-Berchem :	1
Jette :	2
St.-Pieters-Woluwe :	4
Watermaal-Bosvoorde :	2
Vorst :	4

Vraag nr. 8
van 29 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

China-reis – Opportuniteit

Kan de minister mij meedelen hoeveel haar recente reis naar China heeft gekost ?

Werd zij vergezeld door medewerkers van haar kabinet ? Om hoeveel personen gaat het en welke kosten waren daaraan verbonden ?

Is de minister op de hoogte van het feit dat in de zogenaamde Laogai, de Chinese Goelag, zo'n 10 miljoen mensen worden vastgehouden, waarvan één vijfde vrouwen zijn ?

Is de minister ervan op de hoogte dat in China vrouwen die meer kinderen krijgen dan toegelaten, aan vervolging blootstaan en dat het de Tibetaanse vrouwen zo goed als verboden wordt om zich voort te planten ?

Is de minister op de hoogte van het lot dat vele pasgeboren meisjes in China is beschoren ?

Is de minister op de hoogte van alle maatregelen die werden getroffen om de conferentie van niet-gouverne-

mentele vrouwenverenigingen naar de (Chinese) hand te zetten ?

Is de minister op de hoogte van de kernproef die door China in de loop van de maand augustus werd uitgevoerd ?

Meent de minister niet dat haar aanwezigheid in Peking zowel in China als in Vlaanderen kan uitgelegd worden als een steun aan het ondemocratische regime dat over China heerst ?

Antwoord

De officiële delegatie bestond uit 47 personen (ambassadepersoneel inbegrepen). De Vlaamse delegatie bestond uit drie personen : mijn adjunct-kabinetschef, ikzelf en een adviseur-expert verbonden aan het kabinet van minister Wivina Demeester.

De kosten die verbonden waren aan de conferentie bedragen ongeveer 550.000 frank. Hierbij wil ik opmerken dat de leden van de Belgische delegatie niet vrij waren in de keuze van het hotel. De delegatie was gelogd in het Sheraton Great Wall Hotel. Zowel volgens het kabinet van Buitenlandse Zaken als volgens de Belgische Ambassade, was het onmogelijk om een deel van de delegatie in een ander hotel onder te brengen.

Het is inderdaad zo dat recente rapporten van onder andere Amnesty International en Human Rights aantonen dat de rechten van de vrouw in China met voeten worden getreden. Het was ook bekend dat enkele delegaties geen toegang kregen tot het NGO-forum en dat de accommodatie van het forum te wensen overliet. Toch heeft de Belgische delegatie, in navolging van andere Europese delegaties, beslist om aan de conferentie deel te nemen. Immers, enkel door aanwezig te zijn op de conferentie en actief deel te nemen aan de besluitvorming, kan men toekomstige schending van vrouwenrechten voorkomen.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
 REGERING
 VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
 BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
 WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 16
van 29 augustus 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Unesco-conventie cultureel erfgoed – Uitvoering

Sinds 1993 volg ik de evolutie op i.v.m. de bekrachtiging door België van de Unesco-conventie over het cultureel erfgoed van de wereld. België is bij mijn weten het enige EU-land dat deze Unesco-overeenkomst, daterend van 1972, nog niet heeft geratificeerd.

Wij hebben nochtans verscheidene sites die voor erkenning in aanmerking komen.

Op mijn mondelinge vraag van 30 maart jl. antwoordde de federale minister van Buitenlandse Zaken dat de drie gewesten de conventie intussen hadden goedgekeurd en dat de laatste hand werd gelegd aan de formele parlementaire goedkeuring.

Daar de uitvoering van deze conventie vooral van belang is voor de gewesten, had ik graag vernomen :

1. of de ratificatieprocedure intussen volledig beëindigd is ;
2. zo neen, of de minister contact heeft met de federale minister van Buitenlandse Zaken aangaande de stand van zaken ;
3. wat de concrete taken en bevoegdheden van de Vlaamse overheid zijn in het kader van deze conventie ;
4. of er al een voorstel is met betrekking tot de Vlaamse sites die voor dergelijke erkenning als cultureel erfgoed van de wereld in aanmerking kunnen komen ;
5. welke procedure het Vlaams Gewest heeft ingesteld om te bepalen welke sites in Vlaanderen voor erkenning in aanmerking kunnen komen.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Op de vijfde vraag van het Vlaams parlementslid verstrek ik een antwoord voor de eerste twee delen, die betrekking hebben op de voortzetting van de procedure voor het sluiten van de internationale overeenkomst inzake de bescherming van het cultureel en natuurlijk erfgoed van de wereld, opgemaakt in Parijs op 16 november 1972. Voor de laatste drie delen van de vraag kan het parlementslid zich niet enkel tot de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en welzijn richten, maar ook tot de collega van Leefmilieu en Tewerkstelling. Deze overeenkomst slaat immers niet alleen op de sector van de monumentenzorg, maar ook op die van de landschapsbescherming en van het natuurbehoud.

De overeenkomst inzake het cultureel en natuurlijk erfgoed is een verdrag in de zin van het volkenrecht of internationaal publiekrecht. Ze is tevens een verdrag van gemengde aard, wat betekent dat via deze bindende akte zowel federale als gefedereerde bevoegdheden worden uitgeoefend. Ik verwijs in dit verband naar de voorbereiding van het Vlaams decreet houdende goedkeuring van deze overeenkomst (zitting 1993-94 ; stukken, ontwerp van decreet, nr. 455, 1 & verslag, nr. 455, 2 ; handelingen, bespreking & aanneming, 19 mei 1994).

Dit decreet werd bekrachtigd en afgekondigd op 1 juni 1994 en bekendgemaakt in het Staatsblad van 5 augustus 1994. De Waalse Gewestraad, de Duitstalige Gemeenschapsraad en de Brusselse Hoofdstedelijke Raad hebben deze overeenkomst eveneens reeds vorig jaar goedgekeurd. Al de gefedereerde assenblées die

in dit geval bevoegd zijn, hebben dus hun instemming betuigd.

Op 10 juni 1994 werd de instemming van het Vlaams parlement door mijn administratie aan de federale overheid meegedeeld. Hiermee eindigt voor Vlaanderen de deelneming aan de verdragsprocedure, want het samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten over de nadere regelen tot het sluiten van gemengde verdragen, bepaalt in artikel 12 dat de federale minister van Buitenlandse Zaken na de instemming van alle betrokken parlementaire assenblées, de (koninklijke) akte van ratificatie aan de bevoegde instanties adresseert en hen in kennis stelt van de afwerking van de grondwettelijke en wettelijke procedure. Artikel 13 van hetzelfde samenwerkingsakkoord bepaalt bovendien dat de federale minister de betrokken gefedereerde overheden inlicht over de datum van inwerkingtreding van het verdrag.

Vooraleer de koning deze internationale overeenkomst ratificeert, is echter eveneens de instemming nodig van Senaat en Kamer. De federale wet tot goedkeuring van dit verdrag is nog niet bij de Senaat ingediend.

Ik kan het Vlaams parlementslid meedelen dat ik bij mijn federale collega bevoegd voor Buitenlandse Zaken aandrang op het bespoedigen van de federale instemmingsprocedure, opdat na afloop daarvan België de overeenkomst kan ratificeren.

Vraag nr. 20 van 11 september 1995 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Handelsmissies Japan 1996 – Coördinatie

In Trends van 24 augustus wordt melding gemaakt van de organisatie van economische missies naar Japan in 1996, door zowel de VDBH (Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel) en AWEX (Agence wallonne à l'Exportation) als de BDBH (Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel). Dit lijkt mij van het goede te veel en nogal verwarrend voor de Japanners.

Het zou niet de eerste maal zijn dat de BDBH de prospectie- en promotie-initiatieven in het buitenland van de Vlaamse en de Waalse diensten voor de voeten loopt.

Kan de minister mij meedelen of er in verband met de diverse aangekondigde acties in Japan, enig overleg is geweest tussen de verschillende diensten ?

Antwoord

Wat de intergewestelijke coördinatie betreft, hebben de VDBH en AWEX voorafgaandelijk overleg gepleegd bij de planning van hun acties voor 1996 in Japan. Deze handelszendingen vinden niet op hetzelfde tijdstip plaats.

De BDBH van zijn kant heeft de VDBH tijdig ingelicht over zijn geplande acties in Japan, waaronder de multi-sectorale zending naar Fukuoka van begin oktober 1996. Ook deze missie valt niet samen met acties van de VDBH.

Overigens vinden een aantal van deze acties niet plaats in dezelfde steden, zodat het gevaar van "verwarring" bij de Japanners zo goed als uitgesloten is.

Vraag nr. 22
van 18 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Belgische diplomaten USA – Vlaamse dossiers

Een tijd geleden heeft de minister-president nogal wat kritiek geuit aan het adres van de Belgische diplomaten in de Verenigde Staten. Hij verklaarde namelijk zich niet te kunnen herinneren dat ze ooit bereid zijn geweest om concrete investeringsdossiers over te maken aan het Vlaams Gewest, of zelf een initiatief daartoe te nemen.

Graag vernam ik of er sedertdien enige kentering in deze situatie is gekomen, dan wel of de geschetste toestand onveranderd is gebleven.

Welke concrete maatregelen werden er door de minister-president ter zake getroffen of welke stappen werden door hem gezet ?

Antwoord

Op 11 en 12 oktober vond in Washington D.C. een consulaire conferentie plaats die voor het eerst alle Belgische diplomaten en gewestelijke vertegenwoordigers in de Verenigde Staten, waaronder de investeringsprospectoren van de dienst Investeren in Vlaanderen, samenbracht.

De federale minister van Financiën en Begroting, Philippe Maystadt, heeft bij deze gelegenheid uitdrukkelijk herhaald dat investeringsprospectie tot de primordiale bevoegdheid van de gewesten behoort. Zij bepalen autonoom hun doelstellingen en ontplooiën daartoe de vereiste acties. De federale agenten op het terrein staan ten dienste van de gewesten voor de ondersteuning van deze initiatieven.

De conferentie heeft ook geleid tot concrete samenwerkingsovereenkomsten. De gewestelijke instanties hebben inzake investeringsprospectie het initiatiefrecht en zijn de projectverantwoordelijken voor concrete investeringsdossiers. De federale technologische attachés bijvoorbeeld treden complementair op met de Vlaamse investeringsprospectoren, die zij ondersteunen met hun expertise. Deze belangrijke afspraken, gemaakt in de geest van de federale loyaliteit, zullen de samenwerking met de Belgische diplomatieke vertegenwoordigers in de Verenigde Staten in de toekomst mede bepalen.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE
 VLAAMSE REGERING
 VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
 AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 20
van 30 augustus 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ambtenaren – Vakbondspremies

De Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) in Genève heeft destijds het systeem van voordelen aan gesyndiceerden veroordeeld als strijdig met de syndicale vrijheid van de werknemers. Het komt mij derhalve voor dat met de vakbondspremies die in de openbare sector aan de gesyndiceerde werknemers worden uitbetaald, in feite tegen de IAO wordt ingegaan.

Kan de minister mij het bedrag meedelen dat de Vlaamse overheid in 1994 uitkeerde aan vakbondspremies voor haar ambtenaren ?

Waarom werd het standpunt van de IAO in verband met deze problematiek nooit door de Vlaamse overheid toegepast ?

Antwoord

De toekenning en de uitbetaling van een vakbondspremie aan de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering, wordt geregeld door de wet van 1 september 1980 betreffende de toekenning en de uitbetaling van een vakbondspremie aan sommige personeelsleden van de overheidssector en aan de in die sector tewerkgestelde werklozen, en door het uitvoeringsbesluit van 30 september 1980.

Bij de diensten van de eerste minister is een fonds voor vakbondspremies ingesteld. Dit fonds wordt, wat de diensten van de Vlaamse regering betreft, gespijsd met een dotatie van de federale regering. De eerste minister beheert dit Fonds en draagt de sommen, nodig voor de uitbetaling van de vakbondspremies en voor de daarmee verbonden administratieve werkingskosten, over aan een of meer uitbetalingsorganismen, op te richten door een of meer representatieve vakbondsorganisaties.

De Vlaamse regering keert dus zelf geen vakbondspremies aan haar ambtenaren uit. Ingevolge artikel 87, § 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, is de federale overheid bevoegd voor de betrekkingen tussen de openbare overheden en de syndicale organisaties van de ambtenaren.

Om die reden verwijs ik het Vlaams parlementslid, voor wat de toepassing betreft van het standpunt van de Internationale Arbeidsorganisatie over het systeem van voordelen aan gesyndiceerden, naar de diensten van de eersteminister.

Vraag nr. 23
van 14 september 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Ambtenaren Vlaams-Brabant – Splitsing Brabant

De federale ministerraad heeft zopas een wijziging goedgekeurd van het samenwerkingsakkoord van 30 mei 1994 in verband met de splitsing van de provincie Brabant. Deze wijzigingen stellen de regels vast voor de tijdelijke mobiliteit van de ambtenaren van de voormalige provincie Brabant die naar de vier Brusselse instellingen zijn overgeheveld.

1. Vallen sommige ambtenaren die reeds werden overgeheveld naar de nieuwe provincie Vlaams-Brabant ook onder deze wijziging van het samenwerkingsakkoord ?
2. In welke mate werd daarbij voorafgaand overleg gepleegd met de Vlaamse regering ? Indien dit wel het geval was, werden daarbij geen bezwaren door de Vlaamse regering naar voren gebracht en werd hiermee rekening gehouden ?

Antwoord

Het samenwerkingsakkoord van 30 mei 1994 in verband met de splitsing van de provincie Brabant heeft geen betrekking op de personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap die in de voormalige provincie Brabant tewerkgesteld waren (het zogenaamde gewestpersoneel), maar wel op het eigenlijke provinciepersoneel dat onder de bevoegdheid ressorteert van de provincieraad en de bestendige deputatie (provinciewet artikelen 65 en 106).

Als Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken ben ik wel bevoegd voor het personeel van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, maar niet voor het provinciepersoneel.

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Vraag nr. 24
van 14 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Drugspreventie – Federale initiatieven

Drugspreventie is duidelijk een gemeenschapsbevoegdheid. Toch wil de federale overheid initiatieven steunen in het kader van onderwijs- en gezondheids promotie.

Graag had ik van de minister vernomen of er contacten zijn geweest tussen hem en de betrokken federale minister aangaande dit initiatief en wat hiervan het resultaat was.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Antwoord

Drugspreventie is inderdaad een gemeenschapsbevoegdheid. Het behoort tot de bevoegdheden van mijn collega mevrouw Wivina Demeester-Demeyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Onderwijs is één van de mogelijke kanalen voor een preventief beleid ter zake. Ik heb reeds eerder allerlei initiatieven hierrond gesteund, zoals de Sleutelreinen. Indien de federale overheid hiervoor middelen ter beschikking wil stellen, ben ik steeds bereid om hierover te praten. Uiteraard zal dit steeds gebeuren in overleg met de bevoegde collega in de Vlaamse regering.

Totnogtoe waren er geen contacten tussen mijn administratie en de betrokken federale minister.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
 EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 4
van 10 juli 1995
van de heer MANDUS VERLINDEN

Velvevallei – Bescherming

Reeds in 1978 werd door de toenmalige Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen een voorstel tot bescherming geformuleerd voor de Velvevallei, na de beroering over de geplande rechtekking van de Velpe.

Dat het allesomvattende voorstel niet werd gerealiseerd, had naar verluidt te maken met administratief-technische problemen. Daarom werd geopteerd voor een fasering aan de hand van individuele dossiers. Sommige van die beschermingsdossiers zijn reeds rond, andere niet.

De Velvevallei behoort tot het natuurontwikkelingsgebied en de Velpe moet uiterlijk in 1995 haar viswaterkwaliteit terugkrijgen. Veder ligt ze deels in een gebied dat door de Europese Gemeenschap werd erkend als plattelandzone (5B) die in aanmerking kwam voor allerlei steunmaatregelen.

Kan de minister in grote lijnen aangeven hoever het nu staat met de bescherming van de Velvevallei ?

Antwoord

De beschermde gebieden in de Velpevallei, voor zover deze zich in de provincie Vlaams-Brabant bevindt, zijn de volgende :

- Glabbeek : als dorpsgezicht, de dorpskern van Zuurbemde met kasteelpark, een gebied van circa 40 ha, grotendeels op de valleibodem gelegen ;
- Boutersem : als landschap, het kasteeldomein van Kwabeek te Verrijck, circa 25 ha, volledig in de valleibodem.

Het beschermingsvoorstel van 1978 betrof alleen de bedding van de rivier.

Het is wellicht mogelijk om een aantal zones aan te wijzen die uitsteken boven de rest van de overigens fraaie, maar uitgestrekte vallei en hiervoor beschermingsvoorstellen uit te werken :

- Boutersem : het kasteelpark en de vijvers van Roosbeek (alhoewel tijdens de laatste 10 jaar sterk aangetast) ;
- Kortenaeken : het bos.

Globaal gezien, rekening gehouden met de onderlinge waardeverhoudingen van de diverse gebieden die voor bescherming in aanmerking komen, zijn deze beschermingen echter niet prioritair.

Vraag nr. 24
van 11 september 1995
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Bescherming oppervlaktewateren – Controlediensten

Krachtens het besluit van 16 februari 1993 in verband met de bescherming van oppervlaktewateren tegen verontreiniging, werden per provincie controlediensten opgericht, van waaruit de aangestelde controleurs ter

plaatse bij de heffingsplichtige exploitanten de vaste apparatuur voor monsternamen nazien die geplaatst wordt door erkende laboratoria.

Mag ik de minister vragen mij volgende gegevens te willen medelen voor de provincies Oost- en West-Vlaanderen, per arrondissement en sinds de inwerking-treding van voormeld besluit.

1. Welke zijn de erkende laboratoria ?
2. Hoeveel bezoeken werden door het controlepersoneel van de VMM gebracht per controleur en per erkend laboratorium ?
3. Hoeveel installaties werden per controleur goed- of afgekeurd per erkend laboratorium ?

Antwoord

1. In tegenstelling tot wat het Vlaams parlementslid in zijn vraag stelt, voorziet het besluit van 16 februari 1993 in verband met de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, niet in de oprichting van provinciale controlediensten. Wel bepaalt dit besluit, in artikel 3, § 2, dat de ambtenaren van de Vlaamse Milieumaatschappij te allen tijde controles mogen doen op de debietmeting en/of monsterneming door de erkende laboratoria, in het kader van de bepaling van de vuilvracht ten behoeve van de heffing.

De laboratoria moeten erkend zijn volgens het besluit van de Vlaamse executieve van 6 januari 1983 tot vaststelling van de voorwaarden voor de erkenning van laboratoria, ter uitvoering van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de waterlopen tegen verontreiniging, dat door het besluit van 29 juni 1994 tot vaststelling van de voorwaarden voor de erkenning van laboratoria voor wateranalyse, werd vervangen.

Hieronder volgt een lijst met de erkende laboratoria.

Labo	Straat	Postnr.	Gemeente
Laboratorium Stad Gent	Baudelokaai 2	9000	Gent
Laboratorium VMM Oostende	Zandvoordestraat 375	8400	Oostende
Ecce	Klaartestraat 24	9052	Zwijnaarde
Centexbel	Technologiepark Zwijnaarde 7	9052	Zwijnaarde
AMC BVBA	S. Van der Guchtlaan 24	9300	Aalst
Laboratorium Milieu en Industriële Analyse	St.-Sebastiaanlaan 2A	8500	Kortrijk
Hydrochem	J. Cardijnstraat 58	9420	Erpe-Mere
Labo Van Vooren	Oosteeklo Dorp 71A	9968	Oosteeklo
Envirotox NV	Lieven Bauwensstraat	8200	St.-Andries
Prov. Dienst voor Bescherming v/h Leefmilieu	Krijgslaan 281	9000	Gent
Labo Vanneste-Diano	Gentstraat 83	9700	Oudenaarde
Rijkszuivelstation Melle	Brusselsesteenweg 370	9090	Melle

Labo	Straat	Postnr.	Gemeente
Servace	Tramstraat 2	8560	Wevelgem
Centrum voor Voedings- en Drankonderzoek	G. De Stuersstraat 13	9800	Ieper
Labo voor Algemene en Toegepaste Microbiële Ecologie	Coupure Links 653	9000	Gent
Technologisch Centrum	Zeedijk 101	9400	Oostende
Chemiphar	Lieven Bauwensstraat 4	8200	St.-Andries
Rhône-Poulenc	Kulmannkaai 1	9042	St.-Kruis-Winkel
Stadslaboratorium Brugge	Walweinstraat 20	8000	Brugge
CEAT	Hoogveld 10	9200	Dendermonde
Milieulabo CV (De Vlieghere-Haus)	Burgemeester Van de Bogaerdelaan	8870	Izegem
CTL	Voskenslaan 270	9000	Gent
Berewe	Krijgslaan 281	9000	Gent
Provinciaal Centrum voor Milieuonderzoek	Gouvernementstraat 1	9000	Gent
Scheikundig Centrum Lokeren	Kazernestraat 95	9160	Gent
Waste Control BVBA	Industriezone-Zuid Ten Hovest	8700	Tielt
Sobry B & P NV	Regenbeekstraat 7c	8800	Roeselare

2. Controlebezoeken

Provincie West-Vlaanderen

Labo's	1993			1994		
	Aantal	Controles	Afgekeurd	Aantal	Controles	Afgekeurd
Bodemkundige Dienst België	8	6	0	2	2	0
Becewa	7	4	0	5	5	2
Centexbel	16	14	4	24	22	6
CVDO	49	41	2	42	42	3
Milieulabo CV	11	6	0	0	0	0
Ecce	8	5	4	9	9	1
Ecocare	7	7	2	5	0	0
Envirotox	20	13	1	32	32	5
Laboratorium Milieu Kortrijk	4	4	1	1	1	0
Scheikundig Centrum Lokeren	4	4	0	3	3	0
Servaco	40	35	2	35	35	4
SGS	3	3	1	2	2	0
Van Vooren	23	18	0	14	14	3
Waste Control	9	5	0	17	15	0
Chemiphar				5	3	1
CEAT				1	0	0

Labo's	1993			1994		
	Aantal	Controles	Afgekeurd	Aantal	Controles	Afgekeurd
Base				1	1	0
Colap				1	1	1
Totaal	209	165	17	191	182	24

 Provincie Oost-Vlaanderen

Becewa	11			23	2	
Bodemkundige Dienst België	4			6		
CEAT	9			13	1	
Centexbel	20			34	2	
CVDO	0			5	1	1
Depauw & Stockoe	1			1		
ECCA	42			50	2	
Ecocare	0			0		
Envirotox	8			11		
Eureco	3			1		
Hydrochem	3			3	1	
Laboratorium Milieu Kortrijk	0			0		
Milieulabo CV	0			1		
Scheikundig Centrum Lokeren	9			13		
Servaco	10			16	1	
SGS	10			9		
Stad Gent	2			0		
VMW	4			2	1	
Van Vooren	43			39	2	
Waste Control	5			4	1	
BASE				3		
Biocontrol				2		
Chemiphar				4		
Lovap				2		
Lisec				1		
Totaal	184			243	14	1

3. In het lozingsjaar 1994 bedroeg het aantal controles voor West-Vlaanderen 165 (of 80 %) met 17 afkeuringen als gevolg. Voor Oost-Vlaanderen werden geen controles uitgevoerd.

In het lozingsjaar 1995 bedroeg het aantal controles voor West-Vlaanderen 182 (of 95 %) met 24 afkeuringen als gevolg. Voor Oost-Vlaanderen bedroeg het aantal controles 14 (of 6 %) met 1 afkeuring als gevolg.

Ik wens hier nog aan toe te voegen dat de VMM elk jaar zelf nog meet- en bemonsteringscampagnes uitvoert bij alle heffingsplichtige bedrijven waarvan de laatst vastgestelde heffing meer dan één miljoen frank bedroeg.

Vraag nr. 26
van 14 september 1995
van de heer JOHAN MALCORPS

Assebroekse Meersen Brugge – Aankoopbeleid

Naar verluidt bestaan reeds sinds enkele jaren concrete aankoopdossiers op het niveau van Aminal, afdeling Natuur, voor percelen gelegen in de Assebroekse Meersen (Brugge).

Ik stel echter vast dat tussen 1992 en vandaag in West-Vlaanderen geen enkele hectare natuurgebied door Aminal, afdeling Natuur werd verworven. Het lijkt mij – in het Europees Jaar voor het Natuurbehoud – absoluut noodzakelijk dat er een inhaalbeweging in het algemeen en specifiek vanuit de Westvlaamse administratie gebeurt.

1. Wat is de stand van zaken in het bovenvermelde dossier ?
2. Werden er reeds middelen uitgetrokken op de begroting ? Zo ja, voor welke jaren, op welke posten en voor welke bedragen ? Maakt de begroting '95 het mogelijk deze aankoop nog dit jaar te verwezenlijken ?
3. Welke beleidsopties heeft de minister genomen om tot de verwerving over te gaan en binnen welke termijn zal dit worden gerealiseerd ?
4. Waarom is er, tot op heden, nog niet overgegaan tot de aankoop van dit waardevol gebied ?
5. Wanneer zal Aminal, afdeling Natuur overgaan tot de effectieve aankoop van percelen in de Assebroekse Meersen ?
6. Om welke percelen gaat het dan precies ?

Antwoord

1. In 1993 heeft het aankoopcomité van het ministerie van Financiën opdracht gekregen over te gaan tot onderhandeling met de verscheidene eigenaars.
2. In 1993 zijn kredieten vastgelegd ter waarde van 9.625.280 frank op artikel 71.61. van de administratieve begroting. Deze middelen zijn nog steeds beschikbaar.

3. De afdeling Natuur blijft ijveren voor verwerving van waardevolle natuurgebieden in heel West-Vlaanderen. De verkoopsbereidheid is evenwel niet zo evident.

4. Deze aangelegenheid wordt uitsluitend waargenomen door de aankoopcomités die als instrumenterend ambtenaar optreden voor de Vlaamse Gemeenschap.

5. en 6. De effectieve aankoop hangt af van de verkoopsbereidheid van de verschillende eigenaars die aangesproken zijn. De administratie wil de aankoop zo spoedig mogelijk realiseren.

Als aangehaalde inhaalbeweging kan worden gesteld dat op dit ogenblik voor West-Vlaanderen aankoopvoorstellen ingediend en voorgesteld zijn, samen met voornoemd bedrag voor meer dan 112.200.000 frank.

Bovendien wil ik hierbij opmerken dat voor West-Vlaanderen onder meer waardevolle acties werden gerealiseerd, bijvoorbeeld de bescherming van meer dan 1000 ha waardevol duingebied.

Vraag nr. 36
van 29 september 1995
van de heer LUDO SANNEN

Velda – Milieu-inspectie

Door de ontgoochelde arbeiders van het failliete bedrijf Velda in Oplabbeek werd gewezen op mogelijke milieuproblemen bij dit bedrijf. Er werden door de milieu-inspectie inderdaad verschillende inbreuken op het afvalstoffendecreet vastgesteld. Ook zouden er mogelijke illegale stortplaatsen op het bedrijf aanwezig zijn en zouden er door het bedrijf in het verleden illegaal giftige afvalstoffen gestort zijn op andere stortplaatsen buiten het bedrijf. Verder is er ook sprake van illegale lozingen. Dit alles verontrust mij ten zeerste. In hoeverre wordt de meubelindustrie als een mogelijke probleemindustrie beschouwd voor het milieu ? Wordt er door de milieu-inspectie voldoende aandacht besteed aan deze sector ? Wat zijn er de meest voorkomende milieuproblemen ?

Vandaar volgende concrete vragen.

1. Heeft de milieu-inspectie sinds 1989 de bedrijven Velda, Vediwood en Vedioam nog gecontroleerd op mogelijke inbreuken op de milieuwetgeving ?
2. Hoeveel controles werden er sinds 1990 uitgevoerd door de milieu-inspectie bij meubelbedrijven en op de respectieve bedrijfsterreinen ? Welke waren de meest voorkomende inbreuken die men er vastgesteld heeft ?
3. Hoeveel bedrijven en bedrijfsterreinen in het algemeen werden er trouwens in de eerste helft van 1995 aan een controle van de milieu-inspectie onderworpen ?
4. Wanneer de milieu-inspectie zich bij een bedrijf aanmeldt, gebeurt dit onverwachts of wordt het bedrijf hiervan op voorhand op de hoogte gebracht ?

5. Hoeveel inbreuken werden er in deze periode door de inspecteurs van de milieu-inspectie vastgesteld bij deze controles van bedrijven en bedrijfsterreinen ?
6. Welke gevolgen werden er aan deze inbreuken gegeven ?

Antwoord

1. De milieu-inspectie is pas operationeel sinds september 1991. Bij de bedrijven van de Velda-groep werden in oktober 1991 controles uitgevoerd omdat er klachten waren wegens geluids- en geurhinder. Deze problemen werden opgelost. In 1994 gebeurden er luchtmetingen.
2. Hieromtrent worden geen statistische cijfers bijgehouden. De meeste meubelbedrijven zijn inrichtingen van klasse 2 of 3 en vallen onder de toezichtsbevoegdheid van de burgemeester, de door de gemeenten aangewezen agenten van de gemeentelijke politie en de technische ambtenaren van de gemeenten. Ze zijn daarom tot op heden niet opgenomen in speciale acties van de afdeling Milieu-inspectie. Klachten ter zake die toch de milieu-inspectie bereiken, betreffen meestal geluids- en stofhinder.
3. Hieromtrent worden geen statistische cijfers bijgehouden.
4. De controles bij de bedrijven gebeuren in principe onaangekondigd. Het dient echter duidelijk te zijn dat, indien de controles een ingewikkelde technische monsternamen en/of meting betreffen die het plaatsen van omvangrijke apparatuur noodzakelijk maken, het "verrassingseffect" ten dele teniet wordt gedaan.
5. Gedurende de eerste helft van 1995 werden in het Vlaams Gewest 919 pro justitia's opgesteld.
6. De vastgestelde overtredingen worden voor vervolging overgemaakt aan het parket. Het parket beslist autonoom om al of niet vervolging in te stellen.

Vraag nr. 37 van 29 september 1995 van de heer JAN CAUBERGS

Velda – Milieuproblematiek

1. Na het faillissement van Velda en Vedifoam in Opglabbeek is zware milieuvervuiling vastgesteld. Was deze vervuiling voordien niet bekend ?
2. Over welke milieuvervuilende produkten gaat het hier ?
3. Over welke hoeveelheden ?
4. Zijn deze produkten giftig ?
5. Bestaat er gevaar dat deze produkten in het grondwater terechtkomen ?
6. Welke maatregelen zijn er genomen om deze produkten onmiddellijk op te ruimen ?

7. Is het waar dat heel wat produkten in de grond verborgen werden omdat zij giftig zijn ?
8. Is het waar dat er giftige produkten in de riolering werden gestort ?
9. Welke produkten betreft het hier en wat waren de gevolgen voor het afvalwater ? Kwam dat ook nog in open waterlopen terecht ?
10. Was er tijdens de voorbije jaren geen controle op de giftige produkten die daar werden gebruikt ?
11. Door wie werd er controle uitgeoefend, hoe frequent en welke vaststellingen werden er gedaan ?
12. Zijn er ooit maatregelen genomen om de fabrikanten te verplichten de nodige voorzorgen te nemen en bodemverontreiniging te voorkomen ?
13. Wie blijft er na faillissement aansprakelijk voor de misdrijven inzake milieuvervuiling ?
14. Is er een strafrechtelijke procedure opgestart om verantwoordelijken aan te wijzen ?
15. Beschikken Velda en Vedifoam nog over de financiële middelen om de verontreiniging weg te werken ?

Antwoord

1. Het bedrijf Vedifoam is niet in faling. Het faillissement betreft de bedrijven Velda en Veditwood. Op 12 september 1995 werd door de afdeling Milieu-inspectie vastgesteld dat afvalstoffen in vaten illegaal werden opgeslagen. Deze inspecties gebeurden naar aanleiding van klachten die door misnoegde werknemers via de pers werden geuit. Voordien was de opslag van afvalstoffen bij de milieu-inspectie niet bekend.
2. Uit de analyse van de afvalstoffen blijkt dat het hoofdzakelijk gaat om oplosmiddelen die gebruikt worden in de verf- en lakindustrie. Daarnaast zijn er ook een aantal vaten opgeslagen die niet meer bruikbare produkten en additieven bevatten.
3. De totale hoeveelheid afvalstoffen is niet exact bekend, gezien de moeilijkheid om de inhoud van elk vat te bepalen. De hoeveelheid bedraagt naar schatting tussen de 15.000 en 20.000 liter.
4. Uit de analyse blijkt dat de afvalstoffen die zowel gehalogeneerde als niet-gehalogeneerde solventen bevatten, moeten worden beschouwd als gevaarlijke afvalstoffen.
5. Er bestaat een potentieel risico op milieuverontreiniging indien de vaten aanwezig blijven.
6. De milieu-inspectie heeft de bedrijven Velda, Veditwood en Vedifoam aangemaand om tegen 20 oktober de afvalstoffen te verwijderen.
7. Deze feiten werden door de milieu-inspectie niet vastgesteld.
8. Deze feiten werden door de milieu-inspectie niet vastgesteld. Het bedrijf loost zijn afvalwater niet in de openbare riolering, maar het bedrijfsafvalwater

wordt in tanks opgevangen. Het bedrijf kan afvoerbewijzen voorleggen die staven dat het zijn afvalwater en zijn industriële afvalstoffen via erkende ophalers liet verwijderden.

9. Niet van toepassing.
10. Door de milieu-inspectie werd geen controle uitgevoerd op de aanwezigheid van gevaarlijke stoffen. De bedrijven Velda, Vediwood en Vedioam beschikken over een milieuvergunning waarin de opslag van gevaarlijke stoffen is vergund.
11. Bij de bedrijven van de Velda-groep werden in oktober 1991 controles uitgevoerd omdat er klachten waren wegens geluids- en geurhinder. Deze problemen werden opgelost. In 1994 gebeurden er luchtemissiemetingen.
12. Vlarem I legt elke exploitant de verplichting op om steeds de nodige maatregelen te treffen om schade en hinder te voorkomen.
13. De aansprakelijkheid zal worden bepaald door de rechtbank van Tongeren.
14. De vaststellingen van de milieu-inspectie zijn overgemaakt aan het parket van de procureur des konings van Tongeren.
15. Het bedrijf Vedioam is niet in falings. De curatoren die door de rechtbank van koophandel zijn aangewezen, zullen na het opmaken van de balans kunnen beoordelen of er nog voldoende financiële middelen voorhanden zijn om de verontreiniging weg te werken.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 3 van 29 augustus 1995 van de heer JOHAN MALCORPS

Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie – Programma's

Het recente samenwerkingsakkoord tussen de federale staat, de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap betreffende het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie vermeldt in artikel 3 de volgende programma's :

- 3121, gezondheidsrisico's verbonden aan het leefmilieu ;
 - 3122, monitoring van de blootstelling van de bevolking aan lood.
1. Kan de minister mij meedelen wat de belangrijkste doelstellingen van deze programma's zijn en wie er de precieze inhoud van bepaalt ?
 2. Kan de minister mij verder meedelen wie voor de Vlaamse Gemeenschap lid is van het begeleidingscomité waarvan sprake in artikel 4 ?

Antwoord

De doelstellingen van programma 3121, gezondheidsrisico's verbonden aan het leefmilieu, zijn :

- evaluatie van het gezondheidsrisico voor de bevolking door luchtverontreiniging ;
- punctuele gevalstudies in verband met milieu-gereleerde gezondheidsproblemen.

Participaties (%) : Staat (50), VG (50), CF (0).

De doelstellingen van programma 3122, monitoring van de blootstelling van de bevolking aan lood, zijn :

- epidemiologisch toezicht op het gehalte toxische sporenelementen (Pb-Cd) dat gevonden wordt in bevolkingsgroepen van verschillende regio's in ons land – andere zones dan in 1994 ; plaatselijke enquêtes als antwoord op de officiële vragen voor bestuderen van lokale pollutieproblemen veroorzaakt door zware metalen ;
- loodintoxicatie bij kinderen : protocol, organisatie en opstarten van de opsporing in Brussel en andere Belgische steden ;
- kwaliteitscontrole : analyse van stalen afkomstig van internationale organisaties en deelname aan programma's van externe kwaliteitscontrole ; studie van de haalbaarheid van een kwaliteitscontrole van de Belgische laboratoria voor klinische biologie en arbeidsgeneeskunde ; controle van de stabiliteit van de referentiestalen "lood en cadmium in bloed" van de BCR (EG).

Participaties (%) : staat (60), VG (22), CF (18).

De inhoud van deze programma's wordt bepaald door de financiële participanten. Die zetelen in het begeleidingscomité. In dat begeleidingscomité, waarvan sprake in artikel 4, zou de Vlaamse Gemeenschap vertegenwoordigd moeten worden door een afgevaardigde van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid. Deze vertegenwoordiger wordt eerstdaags aangewezen.

Vraag nr. 8 van 4 september 1995 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Palliatieve zorg – Erkenning

De laatste tijd is er heel wat in beweging gekomen rond palliatieve zorg. Er zou echter nog geen algemene, definitieve regeling zijn uitgewerkt.

Bestaat er reeds een personeelsformatie en een specifieke dagprijs voor palliatieve bedden, een aangepaste betalingsregeling voor palliatieve thuisverpleging (specifieke verzorgingsforfaits), vergoeding door het Riziv van verzorgingskosten van palliatieve patiënten die thuis verzorgd worden ?

Gebeurden er reeds erkenningen ? Welke, waar ?

Hoe worden die erkenningen gesubsidieerd ?

Op welke reglementering steunen ze ?

Antwoord

Er is de laatste tijd inderdaad heel wat in beweging gekomen rond palliatieve zorg.

Wat de regelgeving betreft, dient een onderscheid te worden gemaakt tussen residentiële palliatieve eenheden (kenletter Sp), de palliatieve functie en de palliatieve netwerken.

Wat dit laatste betreft heeft de Vlaamse regering, op mijn voorstel, op 31 mei 1995 een besluit goedgekeurd houdende erkenning en subsidiëring van palliatieve netwerken. De inhoud hiervan past volledig binnen de krijtlijnen die op de interministeriële conferentie zijn overeengekomen. Het Vlaamse initiatief is aanvullend ten opzichte van het federaal voorstel dat nog bij koninklijk besluit moet worden bevestigd.

De bepaling van de normen voor de Sp-chronische bedden, alsook de bepaling van de ligdagprijs, zijn een federale bevoegdheid. De uitwerking van een aangepaste betalingsregeling voor palliatieve thuisverpleging is een Riziv-aangelegenheid.

Voor zover wij als Vlaamse Gemeenschap hiervan in kennis zijn gesteld, kunnen wij u reeds volgende informatie en stand van zaken meedelen.

1. Specifieke palliatieve bedden

- a) Specifieke palliatieve bedden bestaan (nog) niet. Waar palliatieve bedden bestaan, worden deze ondergebracht in Sp-chronische bedden. Dergelijke eenheden bestaan in Antwerpen Sint-Camillus, Gent AZ Sint-Vincentius, Brugge en Brussel. Deze Sp-chronische bedden ontstonden vaak uit V-bedden, een bed-index die nu niet meer bestaat.

De normen voor Sp-chronische bedden zijn zeer algemeen in de bepaling van het personeelskader. Er worden geen aantallen vermeld. Deze normen verschenen in het Belgisch Staatsblad van 13 oktober 1993.

Een ander probleem bij erkenning van deze Sp-chronisch diensten is de opgelegde minimum-grootte per verpleegeenheid, namelijk 20 bedden. Om kwaliteitsredenen wordt aangenomen dat een eenheid palliatieve bedden maximum 12 bedden zou mogen tellen. Bij gebrek aan specifieke palliatieve Sp-normen is de Vlaamse Gemeenschap, bevoegd voor de erkenning, evenwel verplicht eenheden van ten minste 20 bedden op te leggen.

- b) De palliatieve bedden in Sp-chronische eenheden worden gesubsidieerd via de ligdagprijs. Deze dagprijs is dezelfde prijs als vroeger voor de V-bedden. De ligdagprijs van de vroegere V-diensten gold voor de financiering van een personeelsformatie van 16 personeelsleden per dertig bedden, gerekend tegen een bezetting van 95 %.

Algemeen kan men stellen dat deze ligdagprijs lager is dan van een acuut ziekenhuisbed. De ligdagprijs wordt toegekend en betaald door de federale overheid.

- c) De nood aan palliatieve bedden is eerder beperkt : er is een brede consensus dat 360 bedden voor gans België een maximum is. Doelgroep zijn patiënten die om medische of andere redenen onvoldoende thuis kunnen worden geholpen.

2. Palliatieve functie

De nood aan een palliatieve functie in ziekenhuizen en rusthuizen is groot. Deze deskundigen zouden op de verschillende verpleegeenheden waar palliatieve patiënten verblijven, logistieke en morele ondersteuning kunnen geven aan de andere zorgverleners. Verder zou hun taak erin bestaan, in samenwerking met de extramurale sector, vorming te geven en de palliatieve cultuur binnen het ziekenhuis en rusthuis te bevorderen.

Omtrent deze palliatieve functie is nog geen reglementerend werk verricht. Wat de invulling van de palliatieve functie in rusthuizen betreft, is het aan de minister bevoegd voor ouderenbeleid hiertoe initiatieven te nemen en deze als erkenningsnorm op te leggen aan de rusthuizen.

3. Palliatieve netwerken

De Vlaamse Gemeenschap keurde op 31 mei 1995 het besluit goed houdende erkenning en subsidiëring van palliatieve netwerken (Belgisch Staatsblad 18 augustus 1995).

Gelet op het feit dat het een recent besluit betreft, zijn er nog geen netwerken erkend. Verschillende erkenningsdossiers worden momenteel onderzocht. De subsidiëring van de erkende netwerken zal op basis van het bovenvermelde besluit gebeuren en komt er samenvattend op neer dat een netwerk dat 300.000 inwoners bereikt, jaarlijks in aanmerking komt voor een subsidie van 1.300.000 frank. Het is de bedoeling dat de palliatieve netwerken die door ons erkend worden op basis van voormeld besluit, dezelfde zouden zijn als die welke de Vlaamse Gemeenschap zal dienen te erkennen op basis van de federale reglementering. De erkenningsnormen opgenoemd in het besluit van de Vlaamse regering van 31 mei 1995, sluiten volledig aan bij de afspraken die gemaakt werden op de interministeriële conferentie, wat de complementariteit moet waarborgen.

In 1994 reeds werden, bij wijze van experiment, met 11 netwerken overeenkomsten afgesloten met het doel samenwerking te bevorderen en deskundigen ter beschikking te stellen van de hulp- en zorgverleners die de zorg en steun van palliatieve patiënten op zich nemen.

Naast dit Vlaams initiatief is men ook op federaal gebied een reglementering aan het uitwerken rond palliatieve samenwerkingsverbanden. Voor meer informatie daaromtrent moet ik het Vlaams parlementslid verwijzen naar de federale minister van Sociale Zaken, Magda De Galan.

Ik meen dat het parlementslid ook daar terecht kan voor verdere inlichtingen betreffende een specifieke dagprijs voor palliatieve bedden, een betalingsregeling voor palliatieve thuisverpleging en de Riziv-

vergoeding van verzorgingskosten van thuisverzorgde palliatieve patiënten.

Vraag nr. 10
van 7 september 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Drugs – Preventiebeleid

Uit een document van Amnesty International blijkt dat België goed op weg is om een belangrijk centrum te worden in de internationale drugshandel. Het gebruik van drugs bij de jeugd geeft reden tot bezorgdheid en, hoewel talrijke organisaties de verdere uitbreiding van dit fenomeen trachten in te dijken, blijken de dealers steeds driester op te treden.

In het belang van de jeugd komt het mij voor dat de Vlaamse regering zich van dichtbij moet inlaten met dit maatschappijprobleem.

1. Werd er reeds een inventaris opgesteld van de initiatieven die door de Vlaamse overheid werden genomen inzake de bestrijding van de drugstrafiek in het Vlaams Gewest? Kan hiervan eventueel een overzicht worden gegeven?
2. Welke zijn de organisaties die door de Vlaamse overheid worden gesteund in hun strijd tegen het gebruik en de verspreiding van drugs?
3. Kunnen deze organisaties in hun optreden rekenen op de steun van rijkswacht en politie?
4. Welke initiatieven worden meer speciaal gesteund door de Vlaamse regering en wat zijn de moeilijkheden die daarbij worden ondervonden?
5. Met welke specifieke tak van de drugsbestrijding houden de organisaties gesteund door de Vlaamse regering zich bezig?

Antwoord

De bevoegdheid van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid op het vlak van de drugsproblematiek situeert zich in de ontwikkeling van een beleid inzake drughulpverlening en preventie.

De bestrijding van de drugstrafiek in het Vlaams Gewest is een bevoegdheid van de federale departementen van Justitie en Binnenlandse Zaken.

In de studie "Drughulpverlening in Vlaanderen. Feiten en problemen", die de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen uitvoerde in 1994-1995 in opdracht van de minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, vindt het Vlaams parlementslid een overzicht van de bestaande voorzieningen en initiatieven en de gesignaleerde moeilijkheden. Aan het parlementslid zal een exemplaar van dit onderzoek worden toegezonden.

Meerdere departementen binnen de Vlaamse Gemeenschap ondersteunen voorzieningen – zowel in hun reguliere werking als via projecten – die werken rond de drugsproblematiek. Zo zijn er in het algemeen welzijnswerk ook de polyvalente centra die een opdracht inzake drughulpverlening invullen, worden vanuit de preventiecel van de Comités voor Bijzondere Jeugdzorg projecten rond de drugsproblematiek bij jongeren opgezet. Binnen de gezondheidszorg leveren de centra voor geestelijke gezondheidszorg een belangrijke bijdrage inzake ambulante hulpverlening aan verslaafden. Uit recente cijfers blijkt dat 10 % van het cliënteel zich aandient met een verslavingsprobleem.

Daarnaast financiert de Vlaamse Gemeenschap de loon- en werkingskosten van de VAD, de Vereniging voor Alcohol- en Drugproblemen.

De VAD is een koepel van alle organisaties en voorzieningen die in Vlaanderen met preventie en hulpverlening inzake drugproblemen bezig zijn. Zij is actief op het vlak van informatie, onderzoek, registratie en vorming.

Ook subsidieert de Vlaamse minister van Gezondheidsbeleid 10 preventiewerkers (2 per provincie) die verbonden zijn aan de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg en de opdracht hebben om preventie-initiatieven, onder andere in het onderwijs, in de bedrijven en in de vrijetijdsector, te stimuleren en te begeleiden.

Op het lokale vlak wordt door de vermelde preventiewerkers dikwijls samengewerkt met rijkswacht en politie.

Nog vóór het einde van dit jaar zal ik als minister bevoegd voor het Gezondheidsbeleid, een algemene beleidsnota over drughulpverlening en preventie aan de Vlaamse regering voorleggen. Daarin zullen verschillende initiatieven worden vooropgesteld die de Vlaamse Gemeenschap zal nemen. Met de federale regering zal overleg worden gepleegd over de inpassing van het actieplan Toxicomanie in het Vlaamse beleidsplan.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 4
van 5 juli 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Domein Altembroek

Op mijn schriftelijke vraag nr. 146 van 19 juli 1994 over de mogelijke aankoop van het domein Altembroek in Voeren, antwoordde de toenmalige minister dat, gezien de uitgestrektheid en de verscheidenheid van het domein, een gecoördineerde aanpak wenselijk leek. De minister beloofde dit dossier onmiddellijk na het reces in de Vlaamse regering ter sprake te brengen.

Thans verneem ik evenwel dat het domein zou verkocht zijn.

Kan de minister mij meedelen of het dossier alsnog ter sprake is gekomen op de ministerraad ?

Wat was het advies van de toenmalige minister van Cultuur ?

Waarom heeft de regering deze voor het Voerense toerisme zo belangrijke aankoop uiteindelijk niet verwezenlijkt ?

Antwoord

De bovenvermelde materie behoort tot de bevoegdheid van de minister-president.

Vraag nr. 5 van 5 juli 1995 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Taalgebruik – Verkiezingen

Bij de jongste verkiezingen werden, zoals de minister het allicht weet, in strijd met het decreet van 18 mei 1994 houdende regeling van het taalgebruik bij de verkiezingen, in verschillende stemopnemingsbureaus gesitueerd in homogeen Vlaamse gemeenten, tweetalige kiesformulieren geteld.

De Nederlandse afdeling van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, die tot taak heeft toe te zien op de toepassing van dit decreet, heeft dit nagelaten. Ofschoon het vooraf duidelijk was dat de tweetalige kiesformulieren van de zes randgemeenten elders zouden worden geteld, heeft de Vaste Commissie bovendien nagelaten om het artikel 4 van het genoemde decreet toe te passen en alle documenten die krachtens artikel 3 van dit decreet nietig zijn, onmiddellijk in beslag te nemen en onder verzegeling op haar zetel te bewaken.

Heeft het vorige kabinet of de administratie contact genomen met de VCT om erop te wijzen dat er zich onwettelijkheden zouden voordoen bij de verkiezingen in de zes Vlaamse randgemeenten ?

Hoe dan ook, ik neem aan dat de minister dit zo niet kan laten. Welke besluiten heeft hij uit deze feiten getrokken, welke stappen heeft hij gezet of welke maatregelen heeft hij getroffen om te verhinderen dat bij een volgende gelegenheid de Vlaamse decreetgeving opnieuw wordt overtreden ?

Antwoord

Zowel bij de Europese verkiezingen van 12 juni 1994, als bij de wetgevende verkiezingen van 21 mei 1995, werden door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht de kantonhoofdbureaus van Halle, Zaventem en Meise bezocht. Bij inzage van de documenten die werden gebruikt bij de wetgevende verkiezingen van 21 mei 1995, werd het volgende vastgesteld :

- al de processen-verbaal werden in het Nederlands opgesteld ;
- de officiële aanplakkingen gebeurden eveneens in het Nederlands in deze kantonhoofdbureaus.

Zoals het Vlaams parlementslid ongetwijfeld weet, heeft het decreet van 18 mei 1994 houdende regeling van het taalgebruik bij de verkiezingen, enkel uitwerking in de gemeenten van het Nederlandse taalgebied die geen rand- of taalgrensgemeenten zijn. De tweetalige kiesformulieren waarnaar het parlementslid refereert zijn de kiesbrieven waarop de kiezers van de faciliteitengemeenten hun stem uitbrachten en die naderhand werden geteld in Halle, Meise of Zaventem.

Zowel de Vaste Commissie voor Taaltoezicht als de bevoegde administraties van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zijn van dit probleem op de hoogte en hebben, in het vooruitzicht van de wetgevende verkiezingen van 21 mei laatstleden, hierover meermaals overleg gepleegd.

Enerzijds is het Vlaamse parlement op grond van artikel 129, § 1, 1° van de Grondwet bevoegd om het taalgebruik in bestuurszaken te regelen. Anderzijds is de federale wetgever krachtens artikel 8, eerste lid van de Grondwet bevoegd om de voorwaarden voor de uitoefening van het kiesrecht en de verkiesbaarheid te regelen. Krachtens de artikelen 63, § 4 en 68, § 3 van de Grondwet bepaalt de federale wetgever "het verloop van de kiesverrichtingen".

Het is duidelijk dat het voorliggende concrete geval zich situeert in de schemerzone waar bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap en de federale wetgever mekaar kruisen en met elkaar in botsing kunnen komen. Het Arbitragehof heeft hierover op 22 december 1994 in zijn arrest nr. 90/94 het volgende gezegd :

"De bevoegdheid van de federale wetgever om de kiesverrichtingen te regelen omvat niet de bevoegdheid om in die aangelegenheden het gebruik der talen te regelen.

De bevoegdheid tot het organiseren van de kiesverrichtingen kan evenwel niet volledig – en dus niet nuttig – worden uitgeoefend indien de federale wetgever niet zou vermogen – met eerbiediging van de bestaande wetgeving over het gebruik der talen – aan te geven hoe de stembiljetten en andere officiële bescheiden, zoals modeltabellen en verzamelstaten, moeten worden opgemaakt.

In zoverre de federale wetgever daarbij de door de bevoegde wetgever vastgelegde regels met betrekking tot het gebruik der talen niet wijzigt, kan het in de wettelijke regeling van de kiesverrichtingen opnemen van aanduidingen over het taalaspect, voor zover strikt noodzakelijk, niet worden aangezien als een wilsuiking om in die materie te legifereren ; een dergelijk optreden kan, binnen de aangeduide begrenzingen, niet als een bevoegdheidsoverschrijding worden beschouwd."

Hieruit blijkt dat het decreet van 18 mei 1994 niet tot gevolg kan hebben dat de kiesformulieren afkomstig uit de faciliteitengemeenten, niet geteld kunnen worden.

Volledigheidshalve deel ik nog mee dat er noch bij mijn ambtsvoorganger, noch bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht enige klacht tegen de kiesverrichtingen van 21 mei 1995 werd ingediend.

Vraag nr. 14
van 29 augustus 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Beschermde monumenten – Beveiligingsapparatuur

De omzendbrief ML/7 van 28 april 1995 betreffende beveiligingswerken aan beschermde monumenten gaf de regionale of lokale besturen de mogelijkheid beveiligingsapparatuur te verkrijgen via de stockaanbieding van het bestuur Monumenten en Landschappen.

Graag had ik vernomen welke regionale of lokale besturen hierover informatie inwonnen bij de Arohm (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen), welke regionale of lokale besturen van dit voorstel gebruik maakten, of er een evaluatie is gebeurd betreffende het gepresenteerde aanbod en wat het resultaat daarvan is.

Antwoord

Uit talrijke plaatsbezoeken in gans Vlaanderen blijkt dat de verspreiding, via het bestuursmemoriaal van de provincies, van de ministeriële omzendbrief ML 7 van 28 april 1995 niet zo vlot verloopt, dit met uitzondering van de provincie Limburg, waar reeds verschillende openbare besturen positief hebben gereageerd (Tessenderlo, Hasselt, Sint-Truiden, Alken ...).

De reacties na plaatsbezoek in de verschillende provincies zijn echter positief, gezien de vlotte afwerking van de dossiers, de gedetailleerde opsomming van de werken, de correcte prijsopgave en de gunstige prijzen. Thans zijn reeds een 70-tal dossiers in behandeling.

In een jaarlijkse vergadering van de Vereniging van Vlaamse Provincies wordt een evaluatie gemaakt van de werken. Deze volgende vergadering zal eerlang plaatsvinden.

Vraag nr. 18
van 4 september 1995
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaamse Archeologische Raad – Samenstelling

In het Belgisch Staatsblad van 5 augustus 1995 verscheen de samenstelling van de Vlaamse Archeologische Raad.

Omdat het opvallend is dat er veel Oostvlamingen in deze raad zetelen (9 op 19), had ik van de minister graag vernomen welke criteria worden gebruikt bij de samenstelling van deze Raad.

Antwoord

Artikel 11 van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, voorziet in de decretale basis voor de oprichting van een Vlaamse Archeologische Raad (VAR). Om hieraan uitvoering te geven keurde de Vlaamse regering op 12 januari 1994 het besluit van de Vlaamse regering betreffende de samenstelling en de werking van de Vlaamse Archeologische Raad goed.

Volgens artikel 2 van dit uitvoeringsbesluit moeten in de samenstelling van de Vlaamse Archeologische Raad, die uit maximum eenentwintig leden (waaronder een voorzitter en een ondervoorzitter) bestaat, de diverse geledingen van het wetenschappelijk archeologisch onderzoek in het Vlaams Gewest voorkomen. Hierbij werden

1. de universiteiten en wetenschappelijke instellingen,
2. de provinciale en gemeentelijke diensten en musea en
3. de verenigingen en/of instellingen van openbaar nut expliciet gestipuleerd.

Teneinde het archeologisch decreet en zijn uitvoeringsbesluiten operationeel te maken, stelde de heer Johan Sauwens als Vlaams minister bevoegd voor Monumenten en Landschappen, vervolgens op 16 maart 1995 de eerste Vlaamse Archeologische Raad samen. Hierbij werd gestreefd naar een evenwichtige vertegenwoordiging van de boven aangehaalde geledingen. Zo werden uit het universitaire milieu en de wetenschappelijke instellingen de voorzitter, de ondervoorzitter en vijf leden gerecruteerd. Vier leden vertegenwoordigen de provinciale diensten en musea. De pas opgerichte provincie Vlaams-Brabant, die op het ogenblik van de samenstelling nog geen vertegenwoordiger kon voorstellen, heeft aldus nog recht op een vertegenwoordiger. De gemeenten worden vertegenwoordigd door vier gemeentelijke archeologen. Voor de vertegenwoordiging van de archeologische verenigingen, die voornamelijk de amateur-archeologen bijeenbrengen, werden nogmaals vier plaatsen ingeruimd.

Daar het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium moet instaan voor het secretariaat, werd onder zijn wetenschappelijk personeel een secretaris aangewezen.

Vraag nr. 20
van 6 september 1995
van de heer JOS GEYSELS

Commissie Monumenten en Landschappen – Vastgoedsector

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen (KCML), opgericht in 1835, vormt samen met zijn provinciale afdelingen één van de oudste adviescommissies van België en heeft de opdracht de minister te adviseren inzake het behoud en de restauratie van monumenten, stads- en dorpsgezichten en landschappen.

Alhoewel beroepsactiviteiten in de immobiliënsector en lidmaatschap van deze commissie geen onverenigbaarheid vormen, zouden een aantal leden beroepsmatig betrokken zijn bij immobiliëntransacties.

1. Hoeveel leden van de KCML of van haar provinciale afdelingen zijn beroepsmatig betrokken bij de vastgoedsector ?
2. Lijdt de onafhankelijkheid van de adviezen van de KCML hier niet onder ?
3. Heeft de minister reeds initiatieven genomen om een onverenigbaarheid in te voeren tussen beroeps-

matige betrokkenheid bij vastgoedtransacties en lidmaatschap van de Commissie voor Monumenten en Landschappen, zoals dit bijvoorbeeld ook het geval is voor de KCML van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ?

Antwoord

Het besluit van de Vlaamse regering van 20 april 1994 betreffende de samenstelling, de organisatie, de bevoegdheden en de werking van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van het Vlaams Gewest (KCML), bepaalt in artikel 2, § 9 dat de leden van de Vlaamse Raad en de ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap geen deel kunnen uitmaken van deze commissie. Het besluit bepaalt geen enkele andere onverenigbaarheid.

1. Zelfs in de veronderstelling dat kan omschreven worden welke beroepen op de vastgoedsector (kunnen) betrekking hebben en welke niet, behoort het niet tot mijn bevoegdheid om na te gaan welke leden van de KCML beroepsmatig bij de vastgoedsector betrokken zijn.
2. De leden van de KCML worden aangewezen op grond van hun persoonlijke deskundigheid inzake monumenten en landschappen. De verscheidenheid van de beroepsactiviteiten die zij uitoefenen lijkt mij een pluspunt voor de kwaliteit en de maatschappelijke relevantie van de adviezen die de KCML uitbrengt. Anderzijds heeft de KCML enkel een bevoegdheid als college. De adviezen die zij verstrekt geven dan ook standpunten weer die collegiaal worden geformuleerd, in bijna alle gevallen overigens bij consensus. Om deontologische redenen bepaalt artikel 7, tweede lid van het vermelde reglementair besluit, dat wanneer in de vergaderingen zaken aan de orde zijn waar persoonlijke belangen van een lid mee gemoeid zijn of die zijn ambtelijkebevoegdheid raken, het betrokken lid dan de vergadering moet verlaten. Het komt mij voor dat de huidige regeling de nodige garanties biedt voor een onafhankelijke adviesverstrekking.
3. Ik acht het dan ook niet aangewezen om een initiatief te nemen waarbij nog bijkomende onverenigbaarheden worden ingevoerd.

Vraag nr. 21 van 6 september 1995 van de heer JOS GEYSELS

Commissie Monumenten en Landschappen – Politiek mandaat

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen (KCML), opgericht in 1835, vormt samen met zijn provinciale afdelingen één van de oudste adviescommissies van België en heeft de opdracht de minister te adviseren inzake het behoud en de restauratie van monumenten, stads- en dorpsgezichten en landschappen.

Alhoewel cumulatie tussen een politiek mandaat en lidmaatschap van deze commissie geen onverenigbaarheid vormt, blijkt toch dat een aantal leden thans een verko-

zen politiek mandaat bekleedt, als gemeente- of provincieraadslid, in een OCMW, enzovoort.

1. Hoeveel leden van de KCML of van haar provinciale afdelingen bekleden een politiek mandaat ?
2. Over welke mandaten gaat het ?
3. Lijdt de onafhankelijkheid van de adviezen van de KCML hier niet onder ?
4. Heeft de minister reeds initiatieven genomen om een onverenigbaarheid in te voeren tussen een verkozen politiek mandaat en lidmaatschap van de Commissie voor Monumenten en Landschappen, zoals dit bijvoorbeeld ook het geval is voor de KCML van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ?

Antwoord

Het besluit van de Vlaamse regering van 20 april 1994 betreffende de samenstelling, de organisatie, de bevoegdheden en de werking van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van het Vlaams Gewest (KCML), bepaalt in artikel 2, § 9 dat de leden van de Vlaamse Raad en de ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap geen deel kunnen uitmaken van deze commissie. Aangezien de bevoegdheden van de KCML zich situeren op het niveau van het Vlaams Gewest, zijn er geen onverenigbaarheden bepaald met betrekking tot de andere bestuurlijke niveaus.

1. en 2. Het is mij dan ook niet bekend hoeveel leden van de KCML een dergelijk politiek mandaat bekleden. Het secretariaat van de KCML beschikt niet over deze gegevens, omdat het duidelijk niet tot zijn opdracht behoort om, buiten de context van de reglementair vastgestelde bevoegdheden en onverenigbaarheden, over de commissieleden gegevens bij te houden van persoonlijke en/of politieke aard.
3. De leden van de KCML worden aangewezen op grond van hun persoonlijke deskundigheid inzake monumenten en landschappen. Zij zijn daarin niet de vertegenwoordigers van instellingen of verenigingen, noch van partijen. De KCML heeft overigens enkel een bevoegdheid als college en de adviezen die zij uitbrengt geven dan ook standpunten weer die collegiaal worden geformuleerd, in bijna alle gevallen overigens bij consensus. Bovendien bepaalt artikel 7, tweede lid van het vermelde reglementair besluit dat, wanneer in de vergaderingen zaken aan de orde zijn waar persoonlijke belangen van een lid mee gemoeid zijn of die zijn ambtelijke bevoegdheid raken, het betrokken lid dan de vergadering moet verlaten.

Het komt mij voor dat de huidige regeling de nodige garanties biedt voor een onafhankelijke adviesverstrekking.

4. Ik acht het dan ook niet aangewezen om een initiatief te nemen waarbij een onverenigbaarheid wordt ingevoerd van een provinciaal of lokaal politiek mandaat met het lidmaatschap van de KCML.

Vraag nr. 22
van 6 september 1995
van de heer JOS GEYSELS

Commissie Monumenten en Landschappen – Afwijkend advies

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen (KCML) is een eerbiedwaardige adviescommissie die meer dan anderhalve eeuw traditie bezit. Zij is samengesteld uit hoogwaardige specialisten en deskundigen en geeft aan de minister een eindadvies bij de beschermingsprocedure voor monumenten, stads- en dorpsgezichten en landschappen.

Het betreft echter slechts een advies, dat niet noodzakelijk door de minister dient te worden gevolgd.

Hoe dikwijls week de beslissing van de minister en zijn voorgangers de laatste jaren (indien mogelijk sedert 1985) af van het eindadvies van de KCML, zowel inzake bescherming als inzake opheffing van bescherming ?

Bestaat er een lijst van de dossiers waarbij een van het advies afwijkende beslissing werd getroffen ? Kan de minister mij die lijst bezorgen ?

Antwoord

Er bestaat geen lijst van de beschermingsdossiers inzake monumenten en landschappen waarbij een van het advies afwijkende beslissing werd genomen. Om een antwoord te kunnen geven op de vraag zouden meer dan duizend afzonderlijke dossiers moeten worden nagekeken, een tijdrovend opzoekingswerk dat niet in verhouding staat tot de relevantie van het antwoord dat daaruit zou resulteren. Het is immers zowel bij mijn diensten, als bij de Koninklijke Commissie bekend dat de beslissingen inzake bescherming slechts in hoogst uitzonderlijke gevallen zijn afgeweken van de eindadviezen. Ikzelf heb nog geen enkele afwijkende beslissing genomen.

Vraag nr. 27
van 14 september 1995
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Culturele VZW's – Subsidiëring en privacy

De wet van 14 november 1983 betreffende de controle op de toekenning en op de aanwending van sommige toelagen, bepaalt in zijn artikelen 3 en 4 dat de subsidiërende overheid, in casu de gemeente, de aanwendingsvoorwaarden dient te bepalen die zij aan de toekenning van een toelage verbindt.

Anderzijds dienen de verenigingen zonder winstoogmerk, in toepassing van artikel 10 van de wet van 27 juni 1921, en ook de instellingen van openbaar nut waaraan rechtspersoonlijkheid is verleend, de lijst van hun leden binnen de maand na de bekendmaking van hun statuten in het Belgisch Staatsblad neer te leggen ter griffie van de burgerlijke rechtbank van de plaats waar hun zetel is gevestigd, met vermelding in alfabetische orde van naam, voornamen, woonplaats en nationaliteit. Die lijst moet jaarlijks worden aangevuld met de wijzigingen ter zake.

De subsidiërende overheid kan bijgevolg, bij het vaststellen van de aanwendingsvoorwaarden, de overlegging vereisen van de ledenlijst van de als VZW opgerichte vereniging die zij zich voorneemt te subsidiëren, op voorwaarde evenwel dat de beginselen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer, ten opzichte van de verwerking van de persoonsgegevens worden geëerbiedigd.

Krachtens artikel 29 § 1, van voormelde wet van 8 december 1992, dient de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer een advies uit te brengen, hetzij uit eigen beweging, hetzij op verzoek van de bij dit artikel bepaalde overheden, met betrekking tot de toepassing van de grondbeginselen van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

1. Heeft de Vlaamse regering, naar aanleiding van de subsidiëring van culturele activiteiten, reeds advies ingewonnen van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, of heeft deze commissie reeds op eigen initiatief een dergelijk advies uitgebracht met betrekking tot het overleggen van de ledenlijsten door de als VZW opgerichte verenigingen ?
2. In bevestigend geval : wat was het standpunt van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer ?

Antwoord

Ik ben niet op de hoogte van enige aanvraag om advies aan de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, noch van enig ambtshalve advies vanwege deze commissie.

Er moet ter zake worden opgemerkt dat de vereiste van neerlegging ter griffie van de ledenlijst, niet een expliciet onderdeel van dossiervorming is in het kader van de decretale aanwendingsvoorwaarden voor subsidies in de sector van het sociaal-cultureel werk voor volwassenen.

De vereiste van neerlegging van de ledenlijst is immers een verplichting die voortspruit uit de toepassing van de wet van 27 juni 1921.

Vraag nr. 30
van 19 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Dienst Jeugdwerking – Inspectie zomerkampen

De afgelopen vakantie werden door de dienst Jeugdwerking verschillende zomerkampen van jeugdbewegingen geïnspecteerd.

Kan de minister mij meedelen hoeveel dergelijke inspecties werden uitgevoerd ?

Werden er daarbij overtredingen of onvolmaaktheden vastgesteld ?

Indien dat zo was, van welke aard waren die dan en welk gevolg werd eraan gegeven ?

Antwoord

Door de afdeling Jeugdwerk werden tijdens de zomervakantie van 1995 een aantal kampen geïnspecteerd van zowel jeugdbewegingen als jeugddiensten. Er werden in totaal 43 kampen geïnspecteerd van 27 verschillende jeugdverenigingen.

Deze inspecties sluiten aan bij het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid, waarin via artikel 9 het decreet van 27 november 1984 houdende subsidiëring van de verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en van verenigingen voor jeugdvakanties, werd opgeheven.

In datzelfde artikel 9 werd echter ook een overgangsbeeping van kracht waardoor een aantal landelijke en regionale jeugdverenigingen, die gesubsidieerd werden via een basisallocatie ingeschreven in het programma-jeugd van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap en die niet meer in de begroting werden ingeschreven ingevolge de inwerkingtreding van het decreet van 9 juni 1993, toch nog eenzelfde subsidiebedrag ontvangen gedurende drie jaar als ze kregen ten laste van de betreffende basisallocatie in de begroting van het eerste jaar volgend op de inwerkingtreding van het decreet van 9 juni 1993. Dit op voorwaarde dat hun werking op hetzelfde peil behouden bleef. Daarom ging de inspectie van de afdeling Jeugdwerk na of dit inderdaad het geval was.

Bij 35 inspecties waren er geen fundamentele opmerkingen. Op vier kampen werd vastgesteld dat er te weinig deelnemers waren (minimum 20). Eén vereniging had onvoldoende gekwalificeerde begeleiders ten opzichte van het aantal deelnemers (1 per 20). Over 3 kampen werd bijkomende informatie gevraagd, aangezien de kwalificatie van de begeleiders niet ter plaatse kon worden vastgesteld.

Vraag nr. 32
van 20 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Slachtofferhulp – Centra

Kan de minister mij meedelen hoeveel slachtoffercentra er op dit ogenblik in Vlaanderen functioneren en waar die gesitueerd zijn ?

Bestaat er reeds een concrete planning om binnen afzienbare tijd zulke centra op te richten bij gerechtelijke centra waar er nog geen zijn ?

Antwoord

1. Op dit ogenblik zijn er in Vlaanderen 10 centra voor algemeen welzijnswerk erkend voor de opdracht slachtofferhulp. Deze voorzieningen zijn gesitueerd in Brugge, Kortrijk, Gent, Dendermonde, Willebroek, Antwerpen, Herentals, Brussel, Leuven en Hasselt.
2. Het is mijn bedoeling om binnen afzienbare termijn, voor zover de begrotingskredieten dit toelaten, aan telkens één polyvalent centrum voor ambulante wel-

zijnswerk per gerechtelijk arrondissement, de opdracht slachtofferhulp toe te wijzen.

Vraag nr. 36
van 22 september 1995
van mevrouw NELLY MAES

Gehandicapte jongeren – Semi-internaten

In een semi-internaat worden kinderen en jongeren met een handicap door middel van een geïntegreerde multidisciplinaire dienstverlening begeleid, terwijl zij dagelijks naar hun thuishilieu kunnen terugkeren. Deze begeleiding gebeurt via interventiepakketten waaronder : orthopedagogische begeleiding, therapeutische behandeling, medische begeleiding, ondersteuning van het gezin en preventieve acties. Belangrijk voor het kind en zijn/haar omgeving is vooral dat het in deze instellingen de kans krijgt een doelgerichte, gediversifieerde begeleiding te genieten, terwijl het daarnaast elke avond naar zijn ouders kan gaan en niet op een internaat moet blijven.

Op 1 september 1994 werd zonder enige verwittiging een belangrijk deel van de subsidiëring voor de semi-internaten geschrapt. Geen geld meer voor aankoop van gebouwen, geen afschrijvingen meer, geen subsidies voor meubilair, medisch en niet-medisch materieel. Het is dan ook moeilijk een goed beleid te voeren als midden in een begrotingsjaar subsidies zo maar worden ingetrokken, als een erkende voorziening met een door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap erkend doelpubliek, plots zonder investeringsmiddelen wordt gezet.

Welke steunmaatregelen werden tot hiertoe genomen voor deze instellingen ?

Gaat de minister er niet van uit dat juist meer steun nodig is, om te vermijden dat meer gehandicapte kinderen naar internaten moeten ?

Welke beslissingen zijn er dan genomen inzake toekomstige steunmaatregelen ?

Antwoord

Semi-internaten bieden een multidisciplinaire dienstverlening aan gedurende de daguren.

Belangrijk voor het kind en zijn/haar omgeving is dat het in deze instellingen de kans krijgt op doelgerichte begeleiding.

Vanaf 1 september 1994 werd er, in uitvoering van de zogenaamde juli-besluiten, geen afbreuk gedaan aan deze begeleidingsmogelijkheden.

Wat de tweede vraag betreft, heeft de administratie van het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap vastgesteld dat er geen oorzakelijk verband bestaat tussen de opheffing van de subsidiëring van de kosten voor betrokken gebouwen, medisch en niet-medisch materieel enerzijds en anderzijds een verhoogde overstap naar internaatsopvang.

Bovendien heb ik reeds in verschillende toespraken de nadruk gelegd op de eerstelijnszorg, waarbij het gezin

centraal staat en centraal moet blijven. Alle hulpmiddelen moeten aangereikt worden aan dit gezin en de opvang thuis moet zo lang mogelijk gegarandeerd worden.

Indien de draagkracht van het gezin dit niet (meer) toelaat, is opvang in een voorziening een noodzakelijk iets.

Semi-internaten hebben met andere woorden een belangrijke functie te vervullen in de opvoeding, behandeling en begeleiding van probleemkinderen.

Wat de onmiddellijke toekomst betreft, herinner ik aan de prioritaire behandeling van alle aanvragen semi-internaat niet-schoolgaande kinderen, zowel naar erkenning als naar bouw (VIPA-decreet).

Ook de personeelsomkadering van deze voorzieningen kreeg prioritaire aandacht, zodat een 80 % effectieve bezetting naar opvoedend en begeleidend personeel werd gerealiseerd.

II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 19
van 8 september 1995
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Judoploeg – Sponsoring

Volgens de bondscoach van de judoploeg zou de Vlaamse overheid maar drie van de beloofde vijf miljoen frank sponsorgeld hebben overgemaakt. Kan de minister dit bevestigen ?

Hoe komt het in dat geval dat de ontbrekende twee miljoen frank niet werden betaald en welk departement moet deze som ophoesten ?

Hoe reageert hij op de aantijging dat er vanwege de "gelegenheidssponsor", met name de Vlaamse overheid, een totale desinteresse kon worden vastgesteld ? Zo zouden de loges op de tornooien van Parijs en München, waar de Vlaamse regering gasten mocht ontvangen, leeg zijn gebleven. Tevens zou een judodag in het teken van Vlaanderen 2002 niet op de belangstelling van de regering hebben kunnen rekenen.

Anderzijds zou de nationale judoploeg, na lobbying van de Belgische regering bij de Europese Judo Unie, niet langer de Vlaamse Leeuw als logo op de kimono's van de atleten mogen aanbrengen. Is de minister hierop van de hoogte ? Hoe heeft de Vlaamse regering hierop gereageerd ?

Vraag nr. 21
van 14 september 1995
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Vlaanderen fietsroute – Toestand

De Vlaanderen fietsroute vertoont tussen Brugge en Nieuwpoort een aantal gebreken. Het stuk tussen Brugge en Nieuwege-brug, meer bepaald het betonnen gedeelte, is er slecht berijdbaar. Voorbij Snaaskerke wijkt de Noordzeeroute af van het kanaal Plassendaele-Nieuwpoort ; de fietsers moeten daar de drukke en onveilige weg op. Ook in de omgeving van Leffinge ligt het traject er slecht bij.

Op het traject tussen Sluis en Brugge zijn er weinig problemen. Vanaf Brugge tot aan de Franse grens zijn er daarentegen wel.

Beschikt het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme over een duidelijke beschrijving in verband met de toestand van de Vlaanderen fietsroute ?

Zo ja, is er in samenwerking met de bevoegde diensten van de provincie West-Vlaanderen (die verantwoordelijk zijn voor de "LF1 Noordzeeroute", een traject dat de Vlaanderen fietsroute overlapt) al beslist om verbeteringswerken uit te voeren om het fietsen op die route aangenamer en veiliger te maken ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 26
van 14 september 1995
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Opleiding logopedie en audiologie – Splitsing

De lijst van studiegebieden, opleidingen en opties voor het hoger onderwijs buiten de universiteit, vastgesteld in bijlage 1 bij het HOBU-decreet van 13 juli 1994, gewijzigd bij decreet van 6 april 1995 houdende diverse wijzigingsbepalingen betreffende het hoger onderwijs, voorziet onder het studiegebied "gezondheidszorg" in een basisopleiding "logopedie en audiologie", waarvoor de graad van gegradueerde in logopedie en audiologie wordt verleend.

Ik verneem dat deze ene basisopleiding opgesplitst zou worden in twee afzonderlijke basisopleidingen, met name respectievelijk "logopedie" en "audiologie".

Een dergelijke splitsing wordt, naar men beweert, door een meerderheid van de instellingen die deze opleiding bieden, niet als gunstig beschouwd. Zij houden de stelling aan dat audiologie een vervolmaking is, op een specifiek technisch vlak, voortgezet op de polyvalente opleiding "logopedie en audiologie". Bij een mogelijke

splitsing wordt een afdeling OSP gepromoveerd tot basisopleiding.

1. Werd reeds een dergelijke beslissing tot splitsing getroffen en zo ja, op welk niveau ?
2. Welke beleidsargumenten lagen aan de basis daarvan ?
3. Werd rekening gehouden met verenigbaarheid met artikel 12 van bovenvermeld decreet ?

REGISTER

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
16	29.08.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Unesco-conventie cultureel erfgoed – Uitvoering</i>	137
19	○ 08.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Judoploeg – Sponsoring</i>	154
20	11.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Handelsmissies Japan 1996 – Coördinatie</i>	138
21	○ 14.09.1995	A. Van Nieuwerkerke	<i>Vlaanderen fietsroute – Toestand</i>	154
22	18.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Belgische diplomaten USA – Vlaamse dossiers</i>	139
29	29.09.1995	P. Van Grembergen	<i>ME – Erkenning en stand wetenschappelijk onderzoek</i>	91
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
25	14.09.1995	L. Maximus	<i>Contractueel schoolonderhoud – Loopbaanonderbreking</i>	91
27	18.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>11 juli – Sluitingsdag</i>	92
28	18.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Scholen faciliteitengemeenten – Lerarenkorps</i>	93
29	19.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Atheneum Moeskroen – Nederlandstalige afdeling</i>	93
30	20.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vrouwen – Gelijke kansen</i>	93
31	21.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Diploma Franstalige school</i>	93
32	22.09.1995	J.-M. Bogaert	<i>Vakantiespreiding – Evaluatie en conclusies</i>	94
33	25.09.1995	B. Grouwels	<i>Schoolschriften – Bewaarplicht</i>	95
34	27.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Franstalig onderwijs Brusselse randgemeenten – Kostprijs</i>	95
35	27.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Werkaanbiedingen – Leeftijdsgrens</i>	95
36	27.09.1995	J.-M. Bogaert	<i>Deeltijds kunstonderwijs – Lestijden en bevorderingen</i>	96
37	28.09.1995	J. Van Hauthem	<i>Spijbelen – Optreden schooldirecties</i>	97
38	29.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Gemeentescholen St.-Genesius-Rode – Vakantieregeling</i>	98
20	30.08.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ambtenaren – Vakbondspremies</i>	139
23	14.09.1995	F. Vermeiren	<i>Ambtenaren Vlaams-Brabant – Splitsing Brabant</i>	140
24	14.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Drugspreventie – Federale initiatieven</i>	140
26	○ 14.09.1995	G. Vanleenhove	<i>Opleiding logopedie en audiologie – Splitsing</i>	154
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
4	10.07.1995	M. Verlinden	<i>Velpvallei – Bescherming</i>	140
23	11.09.1995	F. Vermeiren	<i>Zoniënwoud – Gezondheidstoestand</i>	99

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
24	11.09.1995	B. Vandendriessche	<i>Bescherming oppervlaktewateren – Controlediensten</i>	141
25	11.09.1995	R. Van Wallegheem	<i>VDAB-opleidingscentrum St.-Pieters-Leeuw – Praktijken</i>	102
26	14.09.1995	J. Malcorps	<i>Assebroekse Meersen Brugge – Aankoopbeleid</i>	144
27	14.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB – Werk-informatiesysteem (WIS)</i>	103
28	20.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vrouwen – Gelijke kansen</i>	103
29	21.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Milieuboxen</i>	103
30	22.09.1995	G. Beerden	<i>Landbouwvergunningen – Dossierbehandeling</i>	103
31	22.09.1995	C. Verwimp-Sillis	<i>Hallerbos – Zandgroeve</i>	104
33	27.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Werkaanbiedingen – Leeftijdsgrens</i>	104
34	28.09.1995	C. Vandenbroucke	<i>Monumenten en landschappen – MER-advies omgevingswerken</i> . . .	105
35	28.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Domeinbos Ravels – Beslag</i>	105
36	29.09.1995	L. Sannen	<i>Velda – Milieu-inspectie</i>	144
37	29.09.1995	J. Caubergs	<i>Velda – Milieuproblematiek</i>	145

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

3	29.08.1995	J. Malcorps	<i>Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie – Programma's</i>	146
8	04.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Palliatieve zorg – Erkennung</i>	146
10	07.09.1995	F. Vermeiren	<i>Drugs – Preventiebeleid</i>	148
11	11.09.1995	M. Verlinden	<i>'s Hertogenmolens Aarschot – Maatregelen</i>	106
12	14.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Drugspreventie – Federale initiatieven</i>	107
13	19.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaams ziekenhuis Brussel – Haalbaarheid</i>	107
16	29.09.1995	D. Lootens-Stael	<i>Ministeriële appartementen – Kosten</i>	108
17	02.10.1995	J. Gabriels	<i>Heffing leegstand – Opportuniteit en efficiëntie</i>	109

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

25	11.09.1995	J. Browaets	<i>Gewestplan Oudenaarde – Reservatiezone A9</i>	109
33	14.09.1995	A. Van Nieuwerkerke	<i>Vlaanderen fietsroute – Toestand</i>	110
34	18.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ring Brussel – Kostenverdeling werken</i>	110
35	19.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ring Willebroek – Tijdschema</i>	110
36	20.09.1995	F. Vermeiren	<i>Bouwvergunningen – Zegelrecht</i>	111
37	20.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vrouwen – Gelijke kansen</i>	111
38	22.09.1995	R. Van den Heuvel	<i>Luchthaven Deurne – Verlenging startbaan</i>	111
39	22.09.1995	P. Lachaert	<i>Ring Gent – Klaverblad Merelbeke</i>	111
40	22.09.1995	J. Van Hauthem	<i>Vliegveld Grimbergen – Stand van zaken</i>	112

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
41	27.09.1995	F. Sarens	<i>Garages bij nieuwbouw – Richtlijnen</i>	112
42	27.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Experimenten openbaar vervoer – Limburg-Brussel</i>	113
43	28.09.1995	L. Maximus	<i>Spoorwegbrug zeekanaal Willebroek – Ingebruikneming</i>	113
44	28.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>De Lijn – Uurroosters en snelheidsbeperkingen</i>	113
45	29.09.1995	L. Sannen	<i>Leieverbreiding Kortrijk – Stand van zaken</i>	114
46	29.09.1995	P. Hostekint	<i>Doortocht Lichtervelde – Geplande werken</i>	114

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

18	11.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Nederlandstalige omroepen – Financiële hulp</i>	115
20	14.09.1995	W. Aers	<i>BRTN – Lille/Rijsel</i>	115
21	19.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Coditel – Nederland 3</i>	116
24	21.09.1995	D. Lootens-Stael	<i>BRTN TV 1 Journaal – IJzerbedevaart</i>	116
25	21.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>BRTN TV 1 Journaal – IJzerbedevaart</i>	116
26	21.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>BRTN Radiojournaal – Zorgvuldigheid</i>	117
27	21.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – VT4</i>	117
28	22.09.1995	J.-M. Bogaert	<i>Vakantiespreiding – Evaluatie en conclusies</i>	118
29	25.09.1995	F. Strackx	<i>Radio Vlaanderen Internationaal – Zendbereik en taalgebruik</i> ..	118
30	25.09.1995	A. Denys	<i>Boelwerf Temse – Sociale vrede-vergoeding</i>	119
31	27.09.1995	J.-M. Bogaert	<i>Vlaamse vissersvloot – Problemen</i>	119
32	27.09.1995	C. Decaluwé	<i>Expansiesteun – Bufferzones Zwevegem en Heule-Kuurne</i>	120
34	02.10.1995	A. Denys	<i>Vlaamse lokale radio's – Effect RTBF-zender</i>	120

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

12	06.09.1995	W. Aers	<i>Toepassing taalwetgeving – Gent</i>	121
13	07.09.1995	P. Van Grembergen	<i>Sociale huisvesting – Registers kandidaat-huurders</i>	121
15	14.09.1995	W. Kuijpers	<i>Gemeentelijke politiereglementen – Systematisering</i>	122
16	14.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeentelijk veiligheidspersoneel – Minimumlengte</i>	123
17	20.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vrouwen – Gelijke kansen</i>	123
18	20.09.1995	F. Vermeiren	<i>Bouwsector – Initiatieven</i>	123
19	22.09.1995	C. Decaluwé	<i>Huursubsidies – Dossierbehandeling</i>	124
20	28.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Werkgroep gemeenten bijzonder taalstatuut – Interimrapport</i> ...	124

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

4	05.07.1995	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Domein Altembroek</i>	148
---	------------	-----------------------------	---	-----

Vraag nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
5	05.07.1995	L. Van Nieuwenhuysen	Taalgebruik – Verkiezingen	149
14	29.08.1995	R. Van Cleuvenbergen	Beschermde monumenten – Beveiligingsapparatuur	150
18	04.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	Vlaamse Archeologische Raad – Samenstelling	150
19	04.09.1995	F. Dewinter	Hand in Hand – Subsidiëring	125
20	06.09.1995	J. Geysels	Commissie Monumenten en Landschappen – Vastgoedsector ...	150
21	06.09.1995	J. Geysels	Commissie Monumenten en Landschappen – Politiek mandaat .	151
22	06.09.1995	J. Geysels	Commissie Monumenten en Landschappen – Afwijkend advies .	152
24	14.09.1995	F. Vermeiren	Bestaansminimum – Evolutie	126
25	14.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	OCMW St.-Genesius-Rode – Nederlands	126
26	14.09.1995	F. Vermeiren	Asielzoekers – Spreidingsplan.....	126
27	14.09.1995	F. Vermeiren	Culturele VZW's – Subsidiëring en privacy.....	152
28	14.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	OCMW-rusthuizen – Financieel onderzoek	127
30	19.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	Dienst Jeugdwerking – Inspectie zomerkampen.....	152
32	20.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	Slachtofferhulp – Centra	153
33	20.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	Bibliotheken – Percentage Nederlandstalige boeken	127
35	21.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	Afrikaans televisienet Zuid-Afrika – Steun	128
36	22.09.1995	N. Maes	Gehandicapte jongeren – Semi-internaten	153
37	22.09.1995	P. Hostekint	Culturele ambassadeurs – Stand van zaken.....	128
38	25.09.1995	A. Van Aperen	Thuislozenzorg – Middelen.....	130
40	27.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	Werkaanbiedingen – Leeftijdsgrens	130
41	28.09.1995	C. Vandenbroucke	Plaatsnaamgeving – Adviescommissies	131
44	29.09.1995	P. Van Grembergen	ME – Erkennung en stand wetenschappelijk onderzoek.....	131

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid

4	14.09.1995	D. Lootens-Stael	Vluchtelingenproject Meeting Brussel – Opzet	132
5	19.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	Vlaams ziekenhuis Brussel – Haalbaarheid.....	133
6	20.09.1995	R. Van Cleuvenbergen	Vrouwen – Gelijke kansen.....	133
7	25.09.1995	W. Vandenbossche	Bruisend Brussel – Respons	136
8	29.09.1995	L. Van Nieuwenhuysen	China-reis – Opportuniteit.....	137